కామేశ్వరరావు, శ్రీపాద, 1877-1943

భారత రమణి

రాజమహేంద్రవరము, 1926

Record no. 577

Kāmēśvararāvu, Śrīpāda, 1877-1943

Bhārata ramaṇi

Rājamahēndravaramu, 1926

Record no. 577

Bibliographic Record Target

కామేశ్వరరావు, శ్రీపాద, 1877-1943.

భారత రమణి : ద్విజేంద్రలాల్ రాయని వంగనాటకమునకు తెనుగు / గ్రంథకర్త శ్రీపాద కామేశ్వరరావు.- రాజమహేంద్రవరము : చెఱకువాడ వేంకటరామయ్య, 1926.

(2), 167 p. ;21 cm.

Record no. 577

Kāmēśvararāvu, Śrīpāda, 1877-1943.

Bhārata ramaṇi : Dvijēndralāl Rāyani Vaṅganāṭakamunaku Tenugu / granthakarta Śrīpāda Kāmēśvararāvu.- Rājamahēndravaramu : Ceṟakuvāḍa Vēṅkaṭarāmayya, 1926.

(2), 167 p. ;21 cm.

Record no. 577

1777

భారత రమణి

(ద్విజేంద్రలాల్ రాయని వంగనాటకమునకు తెనుగు)

గ్రంథకర్త

శ్రీపాద కామేశ్వరరావు

ప్రకాశకుఁడు

చెఱుకువాడ వేంకటరామయ్య

రాజమహేంద్రవరము

192

 [వెల

The last Six formes printed in
SARASWATHI POWER PRESS
RAJAHMUNDRY

ఉపోద్ఘాతము

—:◌:o:◌:—

ఆంధ్రమున సాంఘికనాటకములు చాలా తక్కువ. ఉన్నవాటిలోనైన ఆధునిక సమస్యాచర్చ అందముగా లేదు. ఈనాటకము కర్తృ శేషులు వంగసాహిత్య కవిసార్వభౌములు నగు ద్విజేంద్రలాల్ రాయని తుదిరచన. వారు దీనికి "వంగనారి" అను పేరిడ, అనువాదకులగు బొంబాయి హిందీగ్రంథ రత్నాకరమువారు "భారతరమణి" అని నామకరణము చేయుటచే మే మీపేరే పెట్టితిమి.

ఇందు ఆధునికాచారములగు వివాహము, శుల్కము, స్త్రీవిద్య, సముద్రయానము, బహిష్కారము మొదలగునవి చర్చింపబడినవి కావున చదువరుల కిది అమితసంతోషదాయకమగునని విశ్వసించుచున్నాము.

రాజమండ్రి
12—8—26

చెలికానివాడ వేంకటరామయ్య
ప్రకాశకుడు

—◆ఇందలి కుశీలవగణము◆—

పురుషులు

ఉపేంద్రుడు	వకీలు
దేవేంద్రుడు	ఉపేంద్రుని తమ్ముడు
సదానందుడు	దేవేంద్రుని మిత్రుడు
కేదారుడు	,, బంధువు
యజ్ఞేశ్వరుడు	ధనికుడు
మహేంద్రుడు	దేవేంద్రుని కొడుకు
వినయకుమారుడు	సదానందుని కొడుకు

స్త్రీలు

మానద	దేవేంద్రుని భార్య
వినోదిని, సుశీల, కుముదిని	కూతుళ్ళు

—◆సవరణలు◆—

పే 8 జిలో 10 పంక్తి "కన్యకైనను" తరువాత "వితంతువుకైనను" అని చదువుడు.

పే 9 జిలో 7 పంక్తి వీర్యము బదులు చలము అని చదువుడు.

పే 75 జిలో 15 పంక్తి తరువాత "మానమున ప్రాణముల తీపి—మానదాయె చిత్రమే మొ॥తిరు॥"

పే 165 లో 19 పంక్తి, ఉపే—దేవేంద్రా బదులు దేవే—కేదారా అని చదువుడు.

షరా:—గ్రంథకర్త అనుమతిలేక ఈనాటకము నాడరాదు.

భారత రమణి

మొదటి అంకము.

మొదటి రంగము.

[దేవేంద్రు నింటిలో దేవేంద్రుడు సదానందుడును కూర్చుండి యుందురు]

దేవే—ఏమి చేయుమందువు? బి.ఏ.పరీక్ష నీయక ముందే సంతతి కల్గి సంసారకూపమున పడితిని. అంతట చదువు సాగక తక్కువజీతముగల పనిలో ప్రవేశింపవలసి వచ్చెను.

సదా—మీ తండ్రిగారు ఆస్తి నెట్లు పంపకము చేసిరి?

దేవే—ఆతని మరణశాసనము ప్రకారము యావదాస్తియు మా అన్నగారికి సంక్రమించి, పెద్దలనాటి ఈ యిల్లు ఇందలి సామగ్రియు నా వంతునకు వచ్చెను. ఐదువేల రూపాయిల ఋణము మేము చెరి సగము తీర్చుకొనవలసి వచ్చెను.

సదా—చిత్రముగా నున్నదే!

దేవే—అట్ల నెదవేల?

సదా—ఆర్జనపరుడగు సుతునకు ఆస్తి నంతయు నిచ్చి, అర్భకునకు అప్పు తలఁజుట్టిరా, మీ తండ్రిగారు ?

దేవే—దాని కేమి ? స్వార్జితమును వారు ఇచ్చవచ్చి నట్లు పంచవచ్చును, ఆక్షేప మేమి ? అందరికి పిత్రార్జిత ముండునా ? ఆ విషయమున నా కేచింతయు లేదు.

సదా—ఆతఁడొక అపూర్వ వ్యక్తి. నీ కెందరు సంతానము ?

దేవే—ఇద్దరు కొడుకులు, ముగ్గురు కూతుళ్లు.

సదా—కొడుకు లేమి చేయుచున్నారు ?

దేవే—పెద్దవాఁడు సన్యసించెను, చిన్నవాఁడు చదువు కొనుచున్నాఁడు.

సదా—కూతుళ్లకు పెండ్లి చేసితివా ?

దేవే—పెద్దది తలచెడ్డది. తగినంత కట్నము నీయ లేనందున తగినల్లుఁడు దొరక లేదు. మా వియ్యంకుఁడు కడు బీదవాఁడగుటచే పిల్ల మాయొద్దనే ఉన్నది.

సదా—రెండో పిల్ల ?

దేవే—దానికే వరుని వెదకుచున్నాను. అది బి.ఏ. పరీక్ష నిచ్చినది.

సదా—ఓహో ! మా వినయునితో నాడుకొనుచుండునది ఆ పిల్లేనా ?

దేవే—అదే. దానిని ఏ తలమాసినవానికో కట్టిబెట్ట వీలు లేదు. చదువుకొన్న పిల్ల, తెలివైనది.

సదా—పెద్దది కూడా చదువుకొనినట్లే ఉన్నది. ఒక నాఁడు హితోపదేశములోని శ్లోక మొకటి చదివినది.

దేవే—అవును. ఒక పిల్లకు సంస్కృతము, రెండవ దానికి ఇంగ్లీషును మా తండ్రిగారు చెప్పించినారు. రెండు విద్యల పరిణామ మెట్లుండునో చూడవలయునని వారి యూహ.

సదా—సరే. మూఁడవది ?

దేవే—అది చాల చిన్నది, దాని కెప్పుడును రోగాలే. పెద్దదాని పెండ్లితో నా పేర్మి తగ్గినది, సంపద సన్నగిల్లినది. ఇప్పుడు రెండవదానికి పెండ్లిచేయక తీరదు. అదే గట్టిచిక్కొచ్చినది.

సదా—దాని పెళ్లికి చిక్కేమి ? పిల్ల రూపసి, చదువు కొన్నది, తెలివైన దేమో ?

దేవే—కావుననే చిక్కు. ఇప్పటి వరులతండ్రులు కోడళ్ల యందమ్ము చందమును చూచుట లేదు. తమ సుతుల నడిబజారున పెట్టి ఎక్కువ వెల యిచ్చినవారికి అమ్ముచున్నారు. దిక్కుమాలిన మనః సంఘమున ధనహీనులు తమకూతుళ్లకు పెళ్లి చేయుట కడుప్రయాసముగా నున్నది.

సదా—సంఘమును నిందింపకు, అది చేసిన నేర మేమి?

దేవే—ఆడపిల్లల పెళ్లిళ్ల మూలమున చాలమంది సం

సారులు చితికి పోయినారు, ఎంతమంది గౌరవమో హీనమయినది. ఇది అన్యాయము కాదా ?

సదా—ఓయీ! నీకు పుత్రులున్నారు, పుత్రికలున్నారు. వారి భరణ పోషణములకు బాధ్యుడవు నీవే కదా ? పుత్రులను ఇరువదియైదేండ్ల వరకు పెంచుదువు, కాని పుత్రికలకు పదేండ్లు పైబడిన తోడనే వారి భరణపోషణ భారము వరుని నెత్తిపై నెత్తుదువు. కొడుకులతో బాటు కూతుళ్లను కూడ తక్కిన పదునైదేండ్లును నీవు పోషింప నక్కరలేదా ? అదిగాక ఆస్తినంతయు కొడుకులకు చెందజేసి ఆడపిల్లలకు చిల్లిగవ్వయైన అందనీయవు. కొడుకులతో సమముగా కూతుళ్లను నీవుచూడకుండుటకు వా రేయేటిలోనైన కొట్టుకొని వచ్చిరా ? చేతనైనంత శీఘ్రముగా వారిని చేవదల్చుకొనపోతివు. [illegible] ఆడుపిల్లల కన్నవారే [illegible]మున కొండిగట్టుచుండ, అట్లు చేయదగదనియు, వారిని మగపిల్లలతో సమముగా చూడవలెనియు ననియు సంఘము నిర్బంధించు చున్నది. అపరాధము చేయునది నీవు, దానిని సంఘము నెత్తిపై రుద్దెదవేల ?

దేవే—నా కూతుళ్ల విషయమున నే నట్లు చేయ దలచుకొనలేదు. నా శక్తి కొలది వారి కేద్దియో ఒసంగుదును. ఇంత యిమ్మని వరుని తండ్రి పట్టు బట్టనేల ?

సదా—అట్లు నిర్బంధింపని యెడల తగినంత ధనము

నీ వీయవు. నీ పిల్లను యావజ్జీవము భరించు భారము వారిదే కదా ? తోచినంత యిత్తునని నీ వేత్రృణమో వారికిచ్చినచో నీ కూతురిని వారు తగినరీతిని పోషింప గలరా ?

దేవే—సరే. నే నిచ్చిన ద్రవ్యమును వా రింకొక విధమున కాజేసిన ?

సదా—అబ్బో! నీవే యెగవేసిన ?... వా రెట్లు కావించినను, కోడలికి యావజ్జీవము అన్నవస్త్రముల నిచ్చు బాధ్యతను వహించియుందురు కదా ? పెండ్లినాడు వారు నిన్ను నిర్బంధింపకున్న ఆ వెనుక నీవు పెట్టుపోతల సరిగా జరుపుదువో జరపవో ? ముందు జరుగబోవునది ఎవరు నిశ్చయింప గలరు ? "లగ్నము నాటి మాటలు నాగవిల్లినాడుండవు" అందుచే పెళ్లినాడే పిల్లతండ్రి యొద్ద తగినంత ధనము పుచ్చుకొనుట ఆవశ్యకము.

దేవే—నా శక్తికొలది నేను కట్న మిచ్చుచున్న, వారు తృప్తి నొందక నా యిల్లు గుల్లచేయ నేల ?

సదా—వారు నీ నెత్తికొట్టి నీ సర్వస్వము నపహరించుట లేదు. నీవే వారి కొసంగబోవుదువు.

దేవే—ఏమి చేయుదు ? కన్యను గన్న ఋణము తీర్ప వలదా ?

సదా—కన్యకు వివాహము చేయుట తప్పదంటివి; కాని ఆమె కన్నవస్త్రములకు ఆధారము కల్పించుట తప్పని

సరి కాక నీ యిష్టానుసార మంటివి; అట్లైన నీ శక్తికి తగిన చవక బేరమునకు నీవు పొమ్ము— అట్లు చేయక అల్లుడు పెద్ద పెద్ద పరీక్షల నీయవలె ననియు, ధనము నార్జించి లక్షాధికారి కావలెనని నీ యాశ; అట్టివాని తండ్రి ఐదారువేలు కట్న మిమ్మన్న అది తప్పా? చిన్న పరీక్షల నిచ్చినవారు వేనవేలు వేయిరూపాయిలకు కుదురుదురు, అట్టివారికి నీ పిల్ల నేల ఈయ గూడదు? ఇంకొకటి— వారు నీపిల్ల రూపసి, తెలివితేటలు కలది, చదువుకొన్నది అని కట్నము తగ్గింతురేమో?

దేవే—ఎట్లైనను వివాహ మన వరవిక్రయమే కదా?

సదా—"విక్రయ" మన్నమాట చెడ్డదే, కాని ఈ లోకమున అన్ని దేశములయందు నిట్లే జరుగుచున్నది. కొడుకుల నమ్మి ధనము కూర్చువారు కూతుళ్ల పెళ్లికి గొప్పగొప్ప శుల్కముల నర్పింతురు. పుచ్చుకొన్నదాని కిచ్చినది చెల్లు— అందుచే కొడుకుల నెక్కుడు కన్నవారికి లాభము; కూతుల నెక్కుడు కన్నవారికి నష్టము. ఇంత యేల? సృష్టియందే ఇట్టి వైషమ్యము కనబడుచున్నది. ఒకడు లక్షాధికారి, ఇంకొకడు భిక్షాధికారి; ఒకడు బుద్ధిమంతుడు, ఇంకొకడు మూర్ఖుడు; ఒకడు బలవంతుడు, వేరొకడు బలహీనుడు— ఏమి చేయనగు?

దేవే—అంతేనా? ఇక వెరవు లేదా?

సదా—నీకు లేదు, కాని నీపిల్లలకు లేకేమి? చిన్నప్పుడు వారికి పెండ్లిసేయకు; ధనము నార్జింపగల దార్ఢ్యము,

మానవుల త్రిప్పుకొను నేర్పు, బాలకులకు అలవడకముందు సంసారభారము వారి నెత్తిపై కెత్తకు. ఈ బాల్యవివాహములే మనజాతికి శీర్ణతయు, శైథిల్యమును ప్రసాదించినవి— ఇట్టి మహాపకారమును ఇంకే అనాచారము చేయుటలేదు. హిందువుల కింత హానికరమగు దురాచారము ఇంకెద్దియు కాదు.

దేవే—ఓహో! సనాత నార్యధర్మమును తారుమారు చేయనెంతువా?

సదా—ఆహా. అవశ్య మట్లే చేయనెంచితి. ఏలయన, ఆ ధర్మము లోపబాహుళ్యమున శిథిలము కాకున్న మనజాతి కిట్టి దుర్దశ ప్రాప్తించి యుండదు. మన ఆచారద్రుమములు కేవల ధర్మరశ్మిపోషితము లనజెల్లదు. అధర్మము బదనిక రూపమున వాటియందు వేళ్లు తన్నియున్నది, దాని నూడ బెరకవలయు.

దేవే—గట్టి చిక్కే తెచ్చిపెట్టితివే?

సదా—నీ సంగతి ఆలోచించుకో— నీకు బాల్యముననే వివాహము కాకున్న, నీ గతి యిట్టి హీనస్థితికి వచ్చియుండునా? నీకీ విషమదశ ప్రాప్తించి యుండునా?

దేవే—బాలకులకు చిన్నతనమున పెండ్లి చేయగూడదు, సరే; బాలికలకో?

సదా—వివాహ యోగ్యమగు వయసున మంచి

వరుడు లభించెనా, వారికి పెండ్లి చేయవలసినదే.

దేవే—అట్టి వీలు చిక్కకున్న ?

సదా—పెండ్లియే వలదు. బ్రహ్మచర్యమున వారి నుంచవలయు. బాల వితంతువులు బ్రహ్మచర్య మాచరింప గల్గినచో, అవివాహితలు మాత్ర మాచరింప జాలరా ? వీరు చేయజాలరని అందువా, వారును చేయలేరు. కావున కన్యలతో బాటు వితంతువులకును పెండ్లి కావలసినదే !

దేవే—నీ అభిప్రాయము నాకు తేటతెల్లము కాలేదు.

సదా—చెప్పెద నాలకింపుము. యోగ్యుడగు వరున కిచ్చి పెండ్లిచేయ శక్తియున్నచో, కన్యకైనను వివాహము చేయ దగును. అట్టి సామర్థ్యము లేనిచో ఇల్లు వాకిలి నమ్మి వారిలో నెవ్వరికిని పెండ్లి సేయవలదు. ఇద్దరకు బ్రహ్మచర్యమే గతి.

దేవే—దాని వలన కీడు మూడదా ?

సదా—ఆపజ్జనకము కాని ఆచారము ప్రపంచమున నెచ్చటనైన కలదా ?

దేవే—లేదు, నిజమే. కాని క్రొత్త యాపద నొక దానిని తెచ్చి పెట్టుచుంటివే ?

సదా—వితంతువులకు పెండ్లిచేయుటచే కొంత ఆపద తగ్గుట లేదా ? దేవేంద్రా ! మన దేశమున ధనవంతులు తక్కువైనను, ఉపజీవుల సంఖ్యను హెచ్చించు ఇచ్ఛ అన్ని

దేశములకంటె ఇచ్చట ప్రబల మగుచున్నది. దారిద్ర్యమున మున్గియున్నవారి దరి కెవ్వరు చేరరు గాని, "తెప్పలుగ చెరువు నిండిన, కప్పలు పదివేలు చేరు" అన్నట్లు ఏదో సంబంధము కల్పించుకొని ధనికులకొంపకందరు చేరుదురు. ఒక కవి భారత రమణుల నుద్దేశించి ఇట్లు ప్రార్థించెను:—

కాంతలార మీరు కనబోకుడెన్నడు
బలము వీర్యములేని పంద సుతుల."

కాని ఇందు స్త్రీలు దోషులు కారు; పురుషులే దోషులని అతడూహింప లేకపోయెను... దేవేంద్రా ! బాల్య వివాహము వేగ మాపివేయ వలెను. దీనివలన ఇతరాచారములనేకములు జీర్ణము లగుచున్నవి. వాటిని కూడ సంస్కరింప వలయు, కాని మొదట దీనిపనిబట్టవలయును. బాల్య వివాహముల మూలముననే మనజాతి మజ్జాభావమున దుర్బలమై, ఆహారశూన్యత శీర్ణమై, బలరాహిత్యమున భీరువై, ఉత్సాహవిరహాత నిరర్థక మగుచున్నది. మనలో ఇంతకన్న నష్టహేతు వగు ఆచార మింకొక్కటియు లేదు.....(నిట్టూర్పు)

దేవే—ఊరకుంటి వేమి ?

సదా—ఇక మాటాడజాలను...(పోవును).

దేవే—ఇప్పటికి నీతని స్వభావ మప్పటిలాగుననే ఉన్నది. ఆహా ! ఇతని జూచి ఎంతకాలమైనది ! పది సంవత్సరములకు తక్కువ కాదు. బాల్యమిత్రుల జూడ బాధలు తగ్గును, హృదయతాపము చల్లారును, చిన్ననాటి దినములు

యాదికి వచ్చును. ఆ దినములలో సదానందుని శిరముతో నా శిరము జేర్చి, ఆతని బాహువులతో నా బాహువులను కీలించి, నిస్సంకోచముగా మరుగు విడిచి మాటలాడు చుంటిని- ఆహా! శైశవ మెంత మధురము ! అప్పుడు శరద్రాకాచంద్రికల జూచి ఉలుకు పలుకు లేక ఉప్పొంగు చుంటిమి, వర్షర్తుమేఘగర్జనముల విని గెంతుచుంటిమి, గ్రీష్మరాత్రుల నిర్మలనక్షత్రపులకితనభశ్శోభ గాంచి, చీకట్లుక్రమ్ము కన్నుల ఆనందబాష్పవారి చిమ్ముచుంటిమి ; అట్టి రమణీయ దివసము లిక రావు. అప్పుడు "రేపెట్లు గడుచును ? కొడుకులకు చదువు చెప్పించుటకు, కూతుళ్లకు పెండ్లిసేయుటకును ధనమెట్లు కూడబెట్టుదును ? " అను చింతయే లేకుండెను. "గతకాలము మేలు వచ్చుకాలముకంటెన్"

కేదారుడు వచ్చును.

కేదా—వాడు వదలడు.

దేవే—ఏమిటి ?

కేదా—ఈ యిల్లు. అసలు పుచ్చుకొను గాక, వడ్డీ కూడబెట్టునట... నేను బారిస్టరు దగ్గరకు పోయెద,

(పో బోవును)

దేవే—ఎక్కడికి పోయెదవు ?

కేదా—బారిస్ట రింటికి.

దేవే—కొంచె మాగి పొమ్ము.

కేదా—వ్యవధి లేదు.

దేవే—దాహము పుచ్చుకొనుము.

కేదా—ఆలస్య మగును.

దేవే—వేళ—

కేదా—మించినది- రేపు వచ్చెద- ఇదుగో-చూడు... కాదు, ముందాలోచించవలయు. ఇం దేదో మోస మున్నదని నా నమ్మకము.

దేవే—దేని యందు ?

కేదా—కాసీ... వెనుక చెప్పెదను... (పోబోవును)

మానద వచ్చును.

మాన—వంటయినది, స్నానము చెయుడు... నవ్వెద రేమి ?

దేవే—కేదారుడు వచ్చెను.

మాన.—ఐన నేమి ?

దేవే—పాపము ! నా కొరకాత డెంతయో పాటు వడు చున్నాడు. వడ్డీ నెవడైన వదలుకొనునా ?

మాన—దేని వడ్డీ ?

దేవే—తండ్రిగారు నాకప్పగించిన ఋణమునకు వడ్డీ మూడువేల రూపాయి లయినది. అప్పిచ్చువాడు వడ్డీ వదలునా ? వ్యర్థప్రయాసము నెత్తిపై పెట్టుకొన్నాడు కేదారుడు.

మాన—మీ కిదితప్ప వేరు చింతయే లేదా ? లెండు. స్నానము చేసి భోజనమునకు లెండు.

దేవే—పాత్రాళహోమము ప్రారంభించినాడు ... సరే...పద.

మాన—అన్నట్లు మహేంద్రునకు నూరు రూపాయిలు కావలెనట.

దేవే—ఎందుకు ?

మాన—అదేమో ?

దేవే—జూదమాడి సొమ్ము పాడుచేయవలె నన్న తానే ఆర్జించి వెచ్చబెట్టుకొమ్మని వానితో చెప్పు. తగలబెట్టుటకు కూడ ధనము నేను తేజాలను.

మాన—ఈయకున్న వాడలుగును.

దేవే—పోనీ.

మాన—ఒకడు సొమ్ములేక సన్యసించెను కదా !

దేవే—వీడు కూడ లేచి పోనీ. ఇక భరించలేను. ఎప్పుడును "సొమ్ముతే, సొమ్ముతే" అను మాటేనా, కొడుకునకు తండ్రికి నుండవలసిన సంబంధము ? ప్రాణము విసుగుచున్నది... (పోవుదురు).

రెండవ రంగము.

[ఉపేంద్రుని ఇల్లు—అతని భక్తగణము కేదారుడును కూర్చుందురు.]

నవినుడు—మా గురువుగారిని నీవు దర్శించనే లేదా, కేదారా ?

కేదా—చూడ కేమి ? పలుమారు దర్శించితిని.

వినోదుడు—అట్లైన వారి మాహాత్మ్యము నీకు తెలియలే నట్లున్నది !

కేదా—తెలిసినది, తెలిసినది. చక్కగా విదితమైనది.

శంకరుడు—ఎరుగ వెరుగవు. నీకు తెలిసియుండినచో వారి నిట్లు నిందింతువా ?... వారు కేవలము విష్ణుభక్తులు, సాధువులు, పరమభాగవతులు....

నవీ—అబ్బో ! వారి జడ లింత పొడవు....

కేదా—ఓహో, జడల పొడవును బట్టి సాధుత్వ సాంద్రత నిర్ణయించు చున్నారా ?

నవీ—కాదు కాదు- భక్తి ! భక్తి ! మా గురువుగారి హరిభక్తిని మీరు చూడలేదు. అందుచేతనే పొరపడుచున్నారు. వారి భక్తి మీ కెట్లు తెలియ గలదు ?

కేదా—నాకు తెలియ నవసరము లేదు.

వినో—హరినామ సంకీర్తనము వారు చేయుచున్నప్పుడు వారికి విష్ణుమూర్తి పూనుటచే నిలువు నిటారుకున పరవశులై వారు పడిపోవుదురు.

కేదా—అటులనా ? వారి వెనువెంట మీరుకూడ పడిపోవుదురా ?

శంక—అది మాకు వశమా ? వైష్ణవధర్మతత్త్వము వారియొద్ద నేర్చుకొను చున్నాము.

కేదా—నేర్చుకొనవలసినదే. చక్కగా నేర్చుకొనుడు,

తరించిపోవుదురు. సశరీరస్వర్గము మీకు లభించును.

నవీ—ఈ దౌర్భాగ్యుల కంతటి అదృష్టమా? దానికై వారి శ్రీచరణములను సదా గొల్చుచున్నాము.

కేదా—శ్రద్ధగా గొల్చు చుండుడు.

వినో—అటువంటి త్యాగియు, మహాత్ముడును....

కేదా—త్యాగమా? ఎవనికైన ఒక దమ్మిడీ వదలునా?

వినో—దమ్మిడీ! పాడు దమ్మిడీ! తుచ్ఛము! తుచ్ఛము! అమూల్యమైన ఉపదేశము అందరికి వితరణము చేయుదురు.

కేదా—డబ్బు పుచ్చుకొనకయే?

వినో—వారికి ధనము తృణతుల్యము. వైష్ణవసంప్రదాయమునకు వ్యాఖ్యానము వారినోటనుండి మీరు వినినచో

కేదా—తరింతును కాబోలు?

నవీ—అదే వారి త్యాగము. మాయధనము గొనకయే వారు మనోవ్యాధికి మందిత్తురు.

కేదా—రోగము కుదరకున్న సొమ్మును తిరుగ ఇచ్చివేయుదురా?

శంక—ఇచ్చి వేయుట ఏమిటి? మొదట పుచ్చుకొననిదే!

కేదా—బొత్తిగా? అట్లైన రోగుల కుచితముగా సేవ జేయుదురు కాబోలు?

వినో—సేవ చేయుటా? గురువుగారు రోగులకు సేవ చేయుదురా? ఆయన ముఖచంద్రబింబము నారయుము. అట్టి దివ్యసుందరమూర్తి ఒకరికి సేవ చేయునా?

కేదా—అయ్యో బాబో! ఎంత ప్రమాదము! రోగిగాని రోగవతిగాని ఎక్కువ చక్కదనము కలవారైనచో?

వినో—అవేటిమాటలు కేదారా? గురువుగారిని నిందింతువా?

కేదా—నిందించుట నా కలవాటు లేదు. నేడు ఇంటింట ఇట్టి మహాత్ములే వెలయుచున్నారు. కుక్కగొడుగులు లాగున ఎటుచూచినను దంభభాగవతులే! వారి చుట్టును మీబోటి భక్తులు కూడ కుదురుపడినారు. దేశము భాగ్యము పండినది.

వినో—అరుగో! ప్రభువువారు విచ్చేయుచున్నారు.

కేదా—ఎవరు? గురువుగారా! అవతరించుచున్నారా? ఉదయించుచున్నారా?

అందరు—అనుగో! దయచేసినారు. గురువుగారు ఉదయించినారు.

కేదా—ఓహో! వారికాంతి నలుదిక్కులను విస్తరించుచున్నది!

వినో—అదిగో! వచ్చినారు... (లేతురు)

[జపమాల త్రిప్పుచు కన్నులరమోడ్చి ఉపేంద్రుడు వచ్చును]

భక్తులు—సద్దు! సద్దు! నమోనమః.

ఉపే—భక్తకోటికి భద్రమగుగాక! వత్సలారా! లెండు...(అందరు నిలుతురు)

వినో—ప్రభూ—కేదారుడు—

ఉపే—ఓహో! కేదారా! (నవ్వుచు) నేడు గొప్ప సుదినము. చైతన్యకూటము చరితార్థ మైనది. కేదారా! ఊరక రారు నీబోటి మహాత్ములు.

కేదా—ఒకసారి మీ నోటినుండి వైష్ణవధర్మ తత్త్వోపన్యాసము వినుటకు వచ్చితిని. మహాత్మా! వందనములు.

ఉపే—తత్త్వమా?...నాకేమి తెలియును? మూర్ఖుడను, జాల్ముడ, అవివేకిని! ఆ ధర్మతత్త్వము మహాజ్ఞానియు, భక్తశిరోమణియు నగు గౌరాంగదేవుడు... (కన్నులుమూసి నమస్కరించును).

భక్తు—ఓహో! హో! హో! (నమస్కరింతురు)

ఉపే—శ్రీకృష్ణ-చైతన్య-ప్రభు-నిత్యానందా-

భక్తులు—(పాడుదురు)

ఉపే—హరేకృష్ణ-హరే రామ-రాధాగోవిందా!

భక్తు—(పాడుదురు)

ఉపే—వృక్షమునుండి పుష్పము, పుష్పమునుండి ఫలము, ఫలమునుండి బీజము...కాబట్టి బీజమే ఉత్పత్తికి కారణము.

భక్తు—ఓహో! ఏమి గూఢతత్త్వము!

ఉపే—చూచుటకు పుష్ప మందముగా నుండును... కాని.

భక్తు—ఔను. కానీ...కానీ...

ఉపే—పుష్పమే వృక్షమునకు చరమపరిణామము కాదు-చరమ పరిణతి బీజము. శ్రీకృష్ణుని బాల్యక్రీడలు పుష్పము-భగవద్గీత దానికి బీజము. రాధారమణ-కృష్ణా!

భక్తు—ఓహో! హో! (నమస్కరింతురు)

కేదా—పోకిరితనమునుండి• జారత్వ చోరత్వములు, వానినుండి వంచనము.

భక్తు—అదేమి? కేదారా!

కేదా—ఛీ! ఛీ! కుక్కలారా, నోరు మూసికొనుడు. లేకున్న వంచనమునుండి కోపము, కోపమునుండి చెంప పెట్టులు-నే నేదైన సహింపగలను, కాని దొంగవేషము చూచిన నా కొడలు మండును. బీదసాదలకు కాసిచ్చిన తల ప్రాణము తోకకు తెచ్చుకొనెడు పిసినిగొట్టు—పరుల దుఃఖమును పాటిసేయని పాషాణము—ఈ బాలిశుడు నోరున్నదని "నే నవతారపురుషుడను, మహాత్ముడ"నని దొంగవేషము వేసుకొని లోకులను వంచించుచున్నాడు. ఇట్టి పోకిరిని పోలీసు వారి కప్పగింపవలెను. ఇది చైతన్యకూటమా? దొంగల గూడెమా? మీపని పట్టెద నుండుడు.

భక్తు—ఈర్ష్య! అసూయ!

కేదా—ఔనౌను. మీబోటి మహనీయు లీముని

ముచ్చును పొగడుట విన్న నా కీర్ష్య పుట్టవలసినదే! నేను కూడ మీకు కల్లు, గంజాయి, బంగు నిచ్చుచు కనుపెట్టుకొంటిని కాస్త దుమ్మిచ్చినచో నా దగ్గర చేరి కుక్కలవలె కాలు నాకుచు త్రోక లాడించుచుందురు. మీబోటి తులువలతో నాకేల ?.... ఉపేంద్రప్రభూ ! నేను మీకొరకు రాలేదు, యజ్ఞేశ్వరుని వెతకుచు ఆత డిక్కడ చేరియుండునని తలచి వచ్చితిని.... ఐన నీతో నొకమాట చెప్ప దలచినాను. మీ తండ్రిగారు తన యావదాస్తియు నీకు చెందవలెనని వీలు వ్రాసి ఋణము మీసోదరుల కిద్దరికి చెరిసగము పంచి యిచ్చిరా ? ఇది నమ్మజాలను. ఆలోచించినకొలది ఇది అబద్ధ మని నాకు తట్టుచున్నది.

ఉపే—నీ యభిప్రాయ మేమి ? నీ వేమందువు ?

కేదా—ఆ వీ లసత్యము- నా యూహ నిజమని నిద ర్శనము చూపించెదను....మహాత్మా- నాకు సెలవు

(పో బోవును)

ఉపే—కేదారా !....ఒక మాట—

కేదా—వలదు. ఇక సహించ లేను. యజ్ఞేశ్వరుడు మీకూటములో నుండునని తలచితి, ఆతడు కనబడ లేదు. ఇక్కడి వాతావరణము విషపూరితము, నా కూపిరాడుట లేదు- నేను పోయెదను. (పోవును)

ఉపే—ఒక్క మాట విను.

కేదా—(తెరలో) మిక్కుటమయ్యె ! నిర్భరము ! మతి పోవుచున్నది !

నవీ—ప్రభూ ! ఆపాషండు నిక పిలువకుడు.

భక్తు—పాలసుడు- పలువ- పాపి !

ఉపే—ఆహా ! పాడయ్యెనే ! వీని గతి యేమికావలయు?

వినో—ఆహా! హా! ప్రభువువారు దయా సముద్రులు!

శంక—పాపుల నుద్ధరించుటకే పరమపురుషు లవత రింతురు. పనికిమాలినవారిని పరమపదమునకు పంపుదురు.

ఉపే—భక్తులారా ! సృష్టిలో పనికిరాని పదార్థమే లేదు- చూడుడు.

[అందరు పాట పాడుదురు]

అండపిండబ్రహ్మాండము సంతట-
నిండియుండుగద- నీరజనాభుడు
సకలచరాచర-సర్గము గాంచియు
సర్వేశ్వరుని-చాతుర్రి తెలియుడు ॥అండ॥
గడ్డిపోచయును-ఘనమగు వస్తువు
కనుడది గోవుల-కనువగు మేత
తిని యొసగవె అవి తీయని పాలను
మనలను పోషింపను నాహారము ॥అండ॥
పండున నిండుగ-నుండును రసము
పీల్చిన తేలును-పీచును టెంకయు

బీజము నాటిన-పెరుగును వృక్షము

చెట్టు పెరిగెనా-చేకురు ఫలము ॥అం॥

భక్తు—ఓహో! మహాత్మా! మరొక్క తత్వం—

[ఫలహారము కొని తెత్తురు]

ఉపే—భక్తురాలారా, గోధుమలు బీజములు, వాటిని చూర్ణము చేసిన పిండి యగును. దానిని నేతితో కలిపిన పూరీ అగును. ఎంత వింతయో కంటిరా?

భక్తు—ఆహాహా! ఏమి వింత!

ఉపే—ఆ పూరీ క్షోవా (చిక్కనిపాలు)తో కలిపినచో కడుపులోనికి సులువుగా పోవును. (తినుచూ) శ్రీహరీ! నీవే సత్యస్వరూపుడవు.

భక్తు—శ్రీహరియే సత్యస్వరూపుడు!

నవీ—మహాప్రభూ! మేముకూడ పోయి హరినామ ప్రభావ మారగింతుము.

ఉపే—మంచి దల్లే చేయుడు. రాధేకృష్ణ!

భక్తు—గురూజీ! మీ చరణదాసులము, మామీద దయయుంచుడు, మేము పాపులము.

ఉపే—హరినామ సంకీర్తనము చేయుడు సంసార సాగరమున భయముండదు.

భక్తు—చిత్తము, సెలవు....[పాడుచుపోవుదురు]

ఉపే—భజనసేయువారే భక్తులు, ఆభజన ముక్తికైన నేమి? భుక్తికైన నేమి? భక్తియే ప్రధానము.... కేదారునికి

నాగుట్టు తెలిసినట్లున్నది. వాని కేదేని ఉపదేశించి మాకూటముతో నూర్పవలయు. లేకున్న కొంప ముంచును.... ఎవరో వచ్చుచున్నట్లున్నది, ఇక గొంతుతన మారంభింపవలయు. రాధేకృష్ణ, గోవింద, శ్రీహరీ!

(యజ్ఞేశ్వరుడు వచ్చును)

ఉపే—రమ్ము- యజ్ఞేశ్వరా! నీతో కొంత ప్రసంగింప వలయును.

యజ్ఞే—ఏమి టద్ది?

ఉపే—మా తండ్రిగారు చేసిన అప్పు మాదేవేంద్రు నొద్ద పుచ్చుకొనుము.

యజ్ఞే—అత డెట్లివ్వగలడు?

ఉపే—ఇల్లు వాకలి అమ్మించుము.

యజ్ఞే—ఎలా గిచ్చినను సరే, నా కభ్యంతరము లేదు. ఒక చిల్లి గవ్వైన వదలను.

ఉపే—నీ దాహము తీరునట్టిదా?

యజ్ఞే—అబ్బో! నీకు ధనాశ లేదు కాబోలు! ఆస్తినంతయు మింగితివి. ఇంకను నీకడుపు నిండదాయె

ఉపే—నీకేమి పెండ్లమా? పిల్లలా?

యజ్ఞే—అ దెంతసేపు?

ఉపే—ఏమీ? తిరుగ పెండ్లియాడుదువా? ఏమి?

యజ్ఞే—పిల్లను వెదకుచున్నాను.

ఉపే—ఆలాగా! నాతో చెప్పనైతివి!

యజ్ఞే— చెప్పుటకే వచ్చితిని.

ఉపే—విశేషము లేమి ?

యజ్ఞే—నీతమ్మునికి అవివాహితయగు పుత్రికకలదట?

ఉపే—ఆఁ ఉన్నది. [కేదారుడు వచ్చును] కేదారా! తిరుగ వచ్చితివేమి ?

కేదా—దేవర్షిగారి నొకసారి చూచిపోవలయునని.

యజ్ఞే—దేవర్షెవరు ?

కేదా—ఇప్పుడు మాటలాడుచున్నవారే ! నా' చిత్రమైన జోడు కుదిరినది ! ఉపేంద్రుడు, యజ్ఞేశర్వుడు, మహర్షి, దేవర్షి.

ఉపే—కేదారా ! నీవుత్తముడవు.

కేదా—మీశిష్యుడనైతే అట్లాదునేమో. మహర్షిసత్తమా ! పాపపుణ్యకలితమగు మర్త్యలోకమందలి మానవుడను. అనావృత త్వదీయ దివ్యజ్యోతిని సహించగలనా ?

ఉపే—(ఉమ్ముటకని లేచి) కేదారా! ఇప్పుడే వచ్చెద. అన్యథా తలంపకుము....(వెళ్ళును).

కేదా—మీరిద్దరిక్కడ కూడి ఏదో పైశాచిక కృత్యము చేయదలచి దానిగూర్చి ప్రసంగించుచుంటిరా ?.... ఆలోల నాకేల ? యజ్ఞేశ్వరా ! ఇటు విను- నీవు వడ్డీ వదలకున్న అసలుకూడ ఎగవేయుటకు నిశ్చయించితిమి. దిక్కున్నచోట చెప్పుకొనుము.

యజ్ఞే—అదేమి, కేదారా !

కేదా—నీ వేమన్నను వినను, చిల్లిగవ్వయైన పుట్టదు ; [illegible]

యజ్ఞే—[illegible] దేవేంద్రు[illegible] సలహానునొసి యిట్లు చేయుటకు నిశ్చయించెనా ?

కేదా—[illegible] నీ వేమి చేయగలవు? దావా తెచ్చుకొనుము, నేను బాకీపడి [illegible]. పత్రము కృత్రిమము, శాసనము కల్పితము, ఋణము రుజువుకాదు. సాక్ష్యమురాదు. వెఱ్ఱివాడా! వడ్డీ వదలుకో! అది మేలు. దావా చేసితివా అంతయు అంతరించును.

యజ్ఞే—ఈ బెదరింపుల కేమిలే, దావాలతో నాతల నెరసినది, నాకా భయము లేదు. తప్పక దావాచేయుదును.

కేదా—ఇంకొకసారి చెప్పుచున్నాను. విను వడ్డీ విడిచిపెట్టుము, వ్యవహారము మనలో మనము పైసలు జేసుకొందము. లేకున్న అసలు సున్న, వడ్డీయు సున్న.

యజ్ఞే—అసలు పోదు,- వడ్డీపోదు- పైపెచ్చు దావా ఖర్చులు కూడ ముక్కునులిపి పుచ్చుకొనెద.

కేదా—నా మాటవిని వడ్డీ వదులుకో- నీయాటలు నావద్ద సాగిరావు. పెంకెతనము మాను.

యజ్ఞే—నాది పెంకితనమా ?

కేదా—అసలు విడువవు, వడ్డి వదలవు, పెంకెతనము కాక మరేమి ?

యజ్ఞే—పెంకెతన మెవరిది ? వడ్డీ కొరకే కేదా

అప్పిచ్చుట ? వడ్డిని విడుచు వెంగలి యుండునా ? నాదా పెంకితనము ?

కేదా—[వాచీ చూచి] ఓహో! తొమ్మిదయినది. రెయిలుబండికి వేళ కావచ్చినది. యజ్ఞేశ్వరా ! అయితే విడువవా ?

యజ్ఞే—విడువను

కేదా—నీకు నరకమే గతి ! [పోవును]

యజ్ఞే—కేదారా ! ఒక మాట.

[కేదా॥ తిరుగవచ్చును]

కేదా—వదలుకొందువా ? శపించినాను. ఇక దానిని క్రిమ్మరింపజాలను ఇంతమాత్రము కరుణించెదను, వడ్డీ విడిచినచో నరకమున నొకసంవత్సరము కన్న నెక్కువకాల ముండనక్కర లేకుండ జేసెదను.

యజ్ఞే—ఈ మాటలకు నేను జంకువాడను కాను, నరకభయము నాకు లేదు ఒకపని నీవుచేయగల్గినచో వడ్డినే కాక అసలుకూడ విడిచెదను

కేదా—ఇదేదో అసాధ్యమైన పని.

యజ్ఞే—అసాధ్యము కాదు. తన్మూలమున ఇద్దరకును మేలగును.

కేదా—ఆలాగా. ఇదేదో తృణావృతకూపము. (చేతి కర్రనుంచి) వినవలయు. ఏమిటది ?

యజ్ఞే—దేవేంద్రునకు వివాహయోగ్యయగు కూతు

రున్నదట. నా రెండవభార్య మొన్ననే గతించినది, కావున ఆపిల్లను నాకు పెండ్లిచేసినచో—

కేదా—నీకా ? మంచి వికటమే! నీ కామెనిచ్చుటా?

యజ్ఞే—ఏమి ? తప్పా ? పిల్ల ఎదిగినది. ఎవనికైన నిచ్చి పెండ్లి చేయవలయునా, లేదా ? కావున నాకు—

కేదా—ఆపిల్ల నిమ్మందువా ? ఏమి వింత ! ఏమి ముచ్చట ! (నవ్వి) యజ్ఞేశ్వరా ! నీకు మతి చెడినది, మందు తిను- నిజమే.

యజ్ఞే—నీకు నవ్వులాటగా నున్నదా ? ఇది కుదిరినచో దేవేంద్రునకు "ఏకక్రియా ద్వ్యర్థకరీ" అగును.

కేదా—యజ్ఞేశ్వరా ! ఇటు విను. నా కొకకూతురుండి—దానికి గుడ్డి, చెవుడు, కుంటి—ప్రపంచమున ఎన్ని అవలక్షణము లున్నవో, అన్నియునుండి, దానికి వివాహము చేయకున్న నన్ను శూలమునకు గుచ్చుదుమని కులమువారు వెలిపించినను, దానిని కాలుసేతులు గట్టి ఏ గోతినో, నూతినో, పడద్రోసి శూలమును అమితసంతోషమున అందరియెదుట ఆరోహింతును కాని, మూఢుడా ! నీ బోటి పాలసునకు కట్టిపెట్టుదునా? సత్యము, సత్యము, సత్యము....

(పోవును)

యజ్ఞే—నీ కింత పొగరా ! ఉండుండు నా మహిమ చూపెదను. (ఉపేంద్రుడు వచ్చును)

ఉపే—యజ్ఞేశ్వరా, ఆ మాట నీవు మనసార అన్న దేనా ?

యజ్ఞే—ఆహా ! అట్టిదే.

ఉపే—కాని, అది వివాహము కాజాలదుసుమా, వ్యభిచార మగును.

యజ్ఞే—ఉపేంద్రా ! నా యెదుట మునిముచ్చుతనము మానుము. మనలో పరస్పర మెరుగనివా రెవరు ? ఒక్కసారి నీగుట్టు—

ఉపే—నీకు పుణ్య ముండును. ఊరకుండుము. మాట వరుస కంటిని.

యజ్ఞే—నా కన్ను కప్పజూచెదవా ? మన మిద్దర మొకమందలోని వారమే, మన మిద్దరమును చెనటులమే, పైపెచ్చు నీవు మునిముచ్చువు. నాకు పెద్దన్నవు.

ఉపే—చాలించు. న న్నేమి సేయుమందువు ?

యజ్ఞే—ఇందు నాకు సాయము చేసెదవా ?

ఉపే—అట్లే చేసెదను.

యజ్ఞే—నిన్ను నమ్ముకొందునా ?

ఉపే—పూర్ణముగా !

యజ్ఞే—సరే. నేను పోయి వచ్చెదను (పోవును)

మూడవ రంగము

[దేవేంద్రు నింటిలో అతడు భార్యయు ప్రవేశింతురు]

దేవే—అప్పు తీర్పక నే నింకొక ఖర్చు తలపెట్టబోను.

మాన—ఈడు వచ్చిన పిల్లను ఇంట నుంచుకొనుటకు వీలా ?

దేవే—బయటికి గెంటివేయుము.

మాన—అట్లందు రేల ?

దేవే—తండ్రిగారి అప్పు తీర్చకున్న తలవంపులు. అసలు ఫాయిదా కలిసి అయిదువే లయినది.

మాన—పిల్లకు పెండ్లిసేయుట తప్పునా ?

దేవే—అదేమో. కుర్రవానికన్న కుర్రది ఎక్కువా ?

మాన—ఇద్దఱును సమానులే.

దేవే—ఇద్దఱు కొడుకు లుండిరి, పెద్దవాడు బెంగపెట్టుకొని సన్యసించెను; చిన్నవానికి చదువు చెప్పించు శక్తి లేకుండుటచే పాఠశాల కంపక పాడుచేసితిని.

మాన—వానికేమి ? ఏదో రీతిని వాడు పొట్టపోసుకొన గలడు. పిల్లమాట ?

దేవే—దీనితో తీరినదా? మూడవ దున్నది....లోనికి పొమ్ము, పిల్లపెండ్లికై నీ వనుకొనినంత అసడ్డ నాకు లేదు.

[ఆమె పోవును]

ఆహా! ఈ బాలసూర్యాతపమున ఈ చెట్టుఆకులు ఎంత చక్కగా మిలమిల లాడుచున్నవి? ఈ చెట్టునై నేను పుట్టిన మేలయి యుండును. హాయిగా ఆతపమును మలయపవనమును అనుభవించు చుండునుకదా...కూతురికి పెండ్లి చేయలే నను విచారమే లేకపోవును. నే నేల పెళ్లియాడితిని?....దారిద్ర్యము నాకేల దాపరించెను?....సంతాన మేల కలుగవలయు? మొదటనే మోసమయ్యె.

[సదానందుడు వచ్చును]

సదా—ఏమి దేవేంద్రా! చింతామగ్నుడ వైనట్లున్నావు?

దేవే—లేదు, లేదు. నాకేచింతయు లేదు.

సదా—అట్లనకుము. నీ మోమున మందహాసము లేదు. నాయెడ దాచెదవా?

దేవే—దానికేమి గాని...సదానందా! నీవు చిన్నప్పుడు పాటలుచేసి పాడుచుంటివే?

సదా—ఇప్పుడు నట్లే చేయుచున్నాను కాని, ఈ పాటలు వేరు.

దేవే—ఎట్లు?

సదా—ఇప్పుడు ప్రేమగీతములు వ్రాయను, పాడను, శృంగార హాస్య గీతముల రచించు దినములు గతించెను; నాకు చెల్లినవి, సంఘమునకును చెల్లినవి ఇప్పుడు జావళీలు, పదములు పాడుట మానితిమి. ఇప్పటి పాటలు వేరు.

దేవే—వీటి నెవరు విందురు.

సదా—వినక తప్పదు. వాటిని నాటకములలో జొన్పితివి. అన్నట్లు- నే నొక నాటక సమాజమును స్థాపించితిని సుమా, నీవు వినలేదు కాబోలు?

దేవే—అటులనా? వేషము లెవరు వేయుదురు.

సదా—అబ్బో! వారికి మనదేశమున కొదువ లేదు. దేవేంద్రా నేను పోవలయు.

దేవే—ఏమి?

సదా—తొందరపని యున్నది. ఈ త్రోవను పోవుచు నిన్ను చూడవలయునని వచ్చితిని. రేపు మరల వచ్చెదను.

(పోవును)

దేవే—నాకు నిజమైన నేస్తము సదానందుడే.... ఈతని కుమారునకు మా సుశీల నిచ్చి పెండ్లిచేసిన నెంతయు చక్కగా నుండియుండును, కాని అది అసంభవము. ఇతడు సముద్రయానముచేసి సంఘమునకు మహాపరాధము సల్పెను. కావున దానికి వెలియైనాడు...కన్నము వేయవచ్చును, మోసము చేయవచ్చును, వేశ్య నుంచుకొనవచ్చును. సంఘము వాటిని సహింపగలదు, కాని విదేశయానము విషతుల్యమని యెంచును. ఆ ఘోరపాప మపరిహార్యము! అమార్జనీయము!....కూతురు పెళ్లి చింతచే కొన్ని రోజులనుండి నాకు నిద్ర లేదు. శరీరము....

[లోపల 'దేవేంద్రు డున్నాడా' అని కేక.] ఉన్నాను, రండు.

(హరి, నవీనుడు, శంకరుడు, వినోదుడును వత్తురు)

నవీ—ఇల్లు వసతిగానే ఉన్నది.

శంక—తాతలనాటిది. జమీందా రిల్లులాగున కట్టినారు. చాల పెద్దది-

హరి—కాని, కొంచెము పాతగిల్లినది.

నవీ—ఐన నేమి ? మంచి వసతు లున్నవి.

హరి—అయినను అట్టే పెద్దది కాదు.

నవీ—దక్షిణమున తెఱిపి యున్నది, గాలి చక్కగా వేయును. దొర లిండ్లవలె విశాలమైన జాగా అన్నివైపుల నున్నది....చంద్రకాంతుడు చేసిన పనియెల్ల నిగ్గు.

వినో—ఐదువేల రూపాయి లప్పుచేసి మూడూళ్ళను కొన్నాడు. ఆర్జనమున అతి చతురుడు.

హరి—ఔను కాని పంపకము మాత్రము పాడు చేసెను.

దేవే—అయ్యలారా ! మా తండ్రిగారు చేసినది అనాలోచితము కాదు; ఆచింత నాకు లేశమైన లేదు.

హరి—వస్తుతః నీకు అప్పించ కూడదు.

నవీ—దేవేంద్రా ! అప్పు విషయమున ఏమి చేయ దలచితివి ? యజ్ఞేశ్వరు డింక ఓపిక పట్టునట్లు కనిపించదు.

దేవే—అప్పు తీరు నుపాయము ఇంతవరకును నాకు తోచనేలేదు.

శంక—దావా చేయవలెనని అతనికి లేదు, కాని ఏమి చేయగలడు ?

దేవే—నిజమే ?

నవీ—ఆ చిక్కు వేగము వదల్చుకొనుట మేలు ; దావా పడినచో ఖర్చులు కూడ తగులు కొనును.

దేవే—అదియే ఆలోచించుచున్నాను. కాని సొమ్మెక్కడనుండి తేగలను ? నాకేమియు పాలుపోలేదు. ఇల్లు వాకిలి, పాత్రసామాను అమ్ముకోవలయు, సాధనాంతరము తోచకున్నది, మమత పీడకున్నది. పిత్రార్జితము—

హరి—ఇంకొక చిక్కున్నది. అప్పు తీరుటతో సరిపోదు. అమ్మాయి పెండ్లికి సిద్ధముగా నున్నది. దానికి ధనము కావలయు. కావున

దేవే—నిజమే.

హరి—'ఏకక్రియా ద్వ్యర్థకరీ' అన్నాడు, కాబట్టి నీ కూతురుని....ఇదిగో-యజ్ఞేశ్వరుడు....(కేదారుడు వచ్చును)

కేదా—గాడిదె కొడుకు షూరువాడీలను మించినాడు. ఒక దమ్మిడియైన వదలడట ! పిసినిగొట్టు పీనుగ— అధమాధముడు....ఇంకే మందును ? వానికి 'కుష్ఠురోగముపై గుల గుల పుట్టె' నట్లున్నది. ఇంత పొగరా ! లుచ్చా ! దూబ !

అప్పుడే మెత్తగా చితుకగొట్టవలసినది ఎందుకు మరచితినా అని యిప్పుడు చింతించుచున్నాను. తులువ! లండి! పలువ!

దేవే—కేదారా! అంత కు్రిద్ధుడ వయ్యెదేల?

కేదా—క్రోధమా! దౌర్భాగ్యునికి నూఁడుపా ళ్ళాయువు చెల్లినది, కాటికి కాలుదాచుకొని యున్నాడు, బికారి! కూళ! సుశీలను-తనకిచ్చి-పెళ్ళి చేసినచో, అసలును వడ్డియు వదలుకొనునట. తొత్తుకొడుకున కింత పొగరా? నెత్తి పగుల గొట్టనైతికదా అని విచారించుచున్నాను. యజ్ఞేశ్వరుఁ తలచు కొనిన నా కరికాలిమంట నెత్తి కెక్కుచున్నది. దిక్కులేని ఓనుగ, పశువు కాని మానవుడా?

హరి—కేదారా! తగు మనుష్యుని తూలనాడెద వేల?

కేదా—ఏమో నాకే తెలియదు. తిట్టక మానను. నీచుని నీచుడనుట నా స్వభావము. ఏమిచేయుదును?

నవీ—కాని

కేదా—నీవు నోరు మూసుకొనుము. తగుదునమ్మా అని చెప్పవచ్చెదవు....మీరు వందిమాగధులు. చెప్పులుమోయు చెనటులు-పోయి వాని కాళ్ళపై బడి దుమ్ము తలధరింపుడు. మీ రిక్కడ చేరితేమి? దేవేంద్రా! వీరి నిటనుండి త్వరలో సాగనంపుము. ఈ పాపులు ఏదో దుస్తంత్రము పన్ని నిన్ను మోసగించుటకు వచ్చిరి. శీఘ్రమే వీరిని గెంటి వేయుము.

దేవే—కేదారా! అట్ల నరాదు. తగు మనుష్యులు.

కేదా—వీరా తగు మనుష్యులు? పెద్ద వేషము వేసిన పెద్దమనుష్యు లగుదురా? వీరి నిప్పుడు గెంటివేయకున్న నీకును నాకును సఖ్యము నేటితో సరి.

దేవే—కేదారా!

కేదా—మంచిది. ఇచట నే నుండను (పోవును)

దేవే—కేదారా! కేదారా!...అయ్యలారా!

నవీ—మేము వీని మాటలను పాటిసేయము, తాగిన వానితో తగువా?

హరి—దేవేంద్రా! వాని మాటల కేమి, ఇటువిను. నే నామాటయే నీతో ప్రస్తావించ నలెనని అనుకొనుచున్నాను.

దేవే—ఏది?

హరి—కేదారు డన్నదే-ఒక కార్యమున రెండు లాభములు రానున్నవి- అప్పు తీరును, అమ్మాయి పెండ్లి అగును.

దేవే—సరే- ఆలోచించి చెప్పెదను.

హరి—అట్లే కానిమ్ము. ఇట్టి సౌకర్య మీజన్మమున నీకు రాదు.

శంక—మేము పోవుదుము. నిశ్చితాభిప్రాయము నెప్పుడు తెల్పెదవు?

దేవే—రేపు.

హరి—మంచిది- ఇక మాకు సెలవు.

దేవే—గొప్ప చిక్కులో తగుల్కొన్నాను..... వాపు మూడుకాళ్ళ ముసలి...కాని...ఏమి చేయుదును ? ఇంతకన్న వేఱుపాయము తోపదు...ఆఁ ! కాదుకాదు... వా డధముడు ...నీచుడు...తెలిసి యుండియు కన్యను గంగలో త్రోయుదునా ?

(ఉపేంద్రుడు వచ్చును)

ఉపే—దేవేంద్రా ! నీ యోగక్షేమముల నారయ వచ్చితి. అందరికిం గుశలమా ?

దేవే—శరీరమునకు కుశలమే, కాని మనసునకు మాత్రము అలమట తీరలేదు. సంసారమున అనేకములగు వ్యథలు.

ఉపే—తమ్ముడా ! తథ్యము. సంసారము కేవల దుఃఖమయము, సుఖమన్నది కాగడా న్వెదకినం గానరాదు. కావుననే జ్ఞానులు సంసారము మాయ యని వక్కాణింతురు. ఈ వ్యామోహజాలమున బడిన మానవుడు రాగరజ్జువుల ద్రెంపగల్గుట దుస్సాధ్యము బుద్ధదేవు డందుననే సంసారము నేవగించి సంపదలను రోసి తురీయాశ్రమమును స్వీకరించెను. ఆ మహాత్ముని మనోబల మపారము. పాపిజీవు లట్లు చేయజాలరు. సాధ్యమగునంతవట్టు నిర్లిప్తులమై యుండవలయు; నీవు నాకు తమ్ముడవు గాన నుపదేశించుచుంటిని. చింతను వీడుము.

దేవే—నేను దానిని విడుతు నన్నను నన్నది విడువకున్నదే! పిల్లల గొంతుకలు పిసికి చంపలేను కదా ? మీదు మిక్కిలి...

ఉపే—సోదరా ! ఈషణాత్రితయము నేవగింపుము. శ్రీకృష్ణనామసంకీర్తనము జీవకోటికి పరమాధారము. రాధాకృష్ణ ! హరే ! గోవింద మురారే !

దేవే—పెద్దవాడు దిగులొంది సన్యసించె, చిన్నవాడు తుంటరులతో చేరి చెడినాడు. పెండ్లియైన పిల్ల వితంతువయ్యె, రెండవదాని వివాహమునకు దారి తోచకున్నది.

ఉపే—కర్మానుభవంబు ! సంసారకూపంబున ద్రెళ్ళినవారి కిట్టిచింతలు ప్రాయికముగా ప్రాప్తించుచుండును. ఏమి సేయనగు ?

దేవే—దిన వెచ్చము తీర్చుకొను సరికి తలప్రాణము తోకకు వచ్చుచున్నది.

ఉపే—సోదరా, కానిదినములు సమకూరినవి- ధనములేనివానికి దారి కానరాదు. దేనిని కొందమన్ననూ ద్రవ్యము కావలయు... అన్నమునకు ద్రవ్యము- వస్త్రమునకు ద్రవ్యము, ద్రవ్యము లేకున్న దైన్య మావహిల్లును. గోవిందా, హరే, మురారే, అనాథరక్షణతత్పరా ! ఆశ్రితావనా !

దేవే—అన్నా ! తండ్రిగారు చేసిన అప్పు నావంతైదు వేలును నీవు తీర్చెదవా ? కాలక్రమమున నేను నీయప్పు తీర్చెదను. అట్లుచేసితివేని ఈచిక్కు లన్నిటిని విప్పుకొన

గల్గుదును. సోదరుడను, నీకన్న చిన్నవాడను, అర్భకుడ- ఈ మేలు నాకు గూర్పుము.

ఉపే—దేవేంద్రా! ఐదువేల రూపాయిలు! అంత సొత్తు గూర్చుట మాటలతో తీరునా?

దేవే—కష్టము కావుననే నిన్నడిగితిని. మొదట కన్నెను గన్న ఋణము గడవనిమ్ము.

ఉపే—దేవేంద్రా! నీ కొక సులభమగు నుపాయము నుపదేశింతు....యజ్ఞేశ్వరునకు సుశీలనిచ్చి యుద్వాహ మొనర్పుము. దాన నాతడసలును వడ్డియు నొకసారియే వదలుకొనును. అట్లొనర్చునటుల నతని నే నొప్పించెద. నా మాట వినుము. నీకన్న నేను బెద్దవాడను.... లేకున్న...దానవభంజనా! శ్రీహరే, మురారే!

దేవే—అన్నా, అట్లు చేయుమందువా?

ఉపే—ఉపాయాంతరమున్న నీవే చూపుము....వాని యొద్ద నమితధనమున్నది.

దేవే—సరే! ఆత డిక నెంతకాలము జీవింపగలడు?

ఉపే—తదనంతరమున తద్ధనమంతయు సుశీలకు సంక్రమించును, నీ కేచింతయు నుండదు. దేవేంద్రా! బాగుగ నాలోచించుకొనుము. నీకన్న జ్యేష్ఠుడ. కావున నీ శ్రేయోభివృద్ధికై యింత దూరము బోధించితిని, అమితధనమున కధీశ్వరుడ వగుదువు, అన్ని పీడలు నపసారితము లగును. కేశవా! మధుసూదనా!

దేవే— ఊఁ...(తల యూచును)

ఉపే—చక్కగా నాలోచింపుము...ఇంటిచుట్టూ అడవివలె చెట్లు పెరిగియున్నవి, వీని ద్వరలో ఛేదించుము, లేకున్న వ్యాధి ప్రబలును చూవె! నీ హితముగోరి యిట్లుపదేశించుచున్నాడను...నీ కెప్పు డేది కావలయునో నా కెఱింగించుచుండుము. అప్పుడప్పుడు వచ్చి చూచి పోవుచుండెదను. రాధేకృష్ణ! రాసవిహారీ!...(పోవును)

దేవే—అన్నా! అన్నా! నా-మీద నీ కమితదయ. మందహాసములకును మధురభాషణములకును కొదవ యుండదు. ఇట్లు శుష్కప్రియభాషణములు శూన్యక్రియలు గలవా రెందరేని కలరు.

[మహేంద్రుడు వచ్చును]

మహే—అమ్మ పిల్చుచున్నది.

దేవే—వచ్చెద పొమ్ము (అతడు పోవును)...సుశీల మెడకు ఉరి పోసెదను. దుర్గకు బలి యొసంగెదను...పిదప దాని నుదుటి వ్రాత ఎట్లున్న అట్లు జరుగును. (సుశీల వచ్చును)

సుశీ—అమ్మ మిమ్ము పిలువమన్నది.

దేవే—ఆమె నిట రమ్మను...(అమె పోవును) హిందూసంఘమా! నీ నియమముల మూలమున కూతురు గృహస్థునకు అభిశాపరూపమున పరిణమించుచున్నది. దానినెట్టులైన పతియింటికి పంపగలిగిన వాడు ధన్యుడు. ఇందుచేతనే ఆడది పుట్టినదని వినినతోడనే ఆమె తల్లి మోము

ముడుచును, తండ్రి తల వంచును...కానిమ్ము. చింతించిన ఫలమేమి ? ఇంటింట దూరెడు కుక్కయైన నాకన్న మేలు. కూతురు పెండ్లి కాదాయెగా అను చింత దానికుండదు. అబ్బబ్బ ! గుండియ ప్రీలుచున్నది. కన్నులు నీరు గ్రమ్ముచున్నవి.

(మానద వచ్చును.)

ప్రేయసీ ! నేను నిర్ధారణ జేసితిని.

మాన—ఏమని ?

దేవే—గొంతుక కోసెదను.

మాన—ఎవరిది ?

దేవే—సుశీలది.

మాన—అయ్యో ! అట్లనెద రేల ?

దేవే—యజ్ఞేశ్వరునకు దానినిచ్చి పెండ్లి చేసెదను.

మాన—అదేమి ! అతడు కడువృద్ధుడే ! మూడుపాళ్లాయువు గడచినది.

దేవే—ఇంకొక పాలున్నది కదా ? దానికే పెండ్లి చేయునది.

మాన—మొన్న నేదో సంబంధ మున్నదంటిరే ?

దేవే—వా రైదు వేల నడిగిరి !

మాన—జాగ్రత్త బెట్టుడు.

దేవే—ఎక్కడనుండి తెమ్మందువు ?

మాన—అప్పు చేసి

దేవే—అబ్బ ! ఎంత సులభమైన మార్గమును జూపితివి ! అప్పు నీ విచ్చెదవా ?

మాన—నేనా ? సరి సరి. ఎవరినైన నడుగుడు.

దేవే—ఎవరి నడుగుమందువో దయచేసి చెప్పుము, నా కత్యుపకార మొనర్చిన దాన వగుదువు. నాకు అప్పెవ రిచ్చెదరు ?

మాన—ఏమి ? మీ అన్నగారి నడుగకూడదా ?

దేవే—అన్నగారినా ! (నవ్వి) అన్నగారు అప్పిచ్చెదరా ! నాకు !

మాన—తమ్ముడు కష్టముల పాల బడుచున్నప్పుడు తగిన సాయ మన్నగారు చేయరా ?

దేవే—ఇది కలికాలమని మరచితివా ? కాంతామణీ.

మాన—అడిగి చూడుడు.

దేవే—ఆ ముచ్చటయు తీరినది. పరాభవ మయినది

మాన—ఇక నేమి సాధనము ?

దేవే—సాధనమా ? ఎటుచూచినను సాధనమును చూపు వారు కానరు అంతట నిశ్శబ్దము- నీరవము- నిబిడాంధకారము !

మాన—అట్లైన ఈ పెళ్లి నిశ్చితమే ?

దేవే—మన మిద్దరమును దానిని కని, లాలన పాలనలు చేసి, విద్యాబుద్ధుల చెప్పించి, ఆ బంగారు బొమ్మను

పెద్దదానిని చేసితిమి ఎందుకో తెలిసినదా? సంఘమను మహాశక్తికి బలి యిచ్చుటకు రా! రమ్ము. నీవు దానికాళ్లను గట్టిగా పట్టుకొనుము, నేను తల పట్టుకొందును. యజ్ఞేశ్వరుడు తెగని కత్తితో దానిని నరుకును. ఆ రక్తము సంఘమను బ్రహ్మరాక్షసి నోటిలో పోయుదము. అంతట దాని కడుపు నిండును.

నాల్గవ రంగము

(దేవేంద్రునిల్లు - వినయ కుమారుడు, సుశీల)

విన—సుశీలా, నీకు పెండ్లిమాట లయినవా?

సుశీ—[తలవంచి కాలి బొటనవ్రేలు నేల రాయును]

విచ—వారు నిన్ను చూచి వెళ్ళిరా?

సుశీ—[తలవంచి] ఆ.

విన—అంతయు నిశ్చితమైనదా?

సుశీ—అదేమో!

విన—నీవు పెండ్లి యాడెదవా!

సుశీ—నాకు తెలియదు.

విన—నీ పెళ్ళి భోగొట్టా నీ వెరుగవా?

సుశీ—(కన్నీటితో) వినయా!

విన—ఎందుకు?....సుశీలా! ఊరకుందువేల?

సుశీ—నీకు నాపై ప్రేమ కలదా?

విన—ప్రేమ యున్నదా అని యడిగెదవా! ఔను, నీ వడుగ వలసినదే. ఈ విషయము నీతో నే నెప్పుడును ప్రస్తావించ లేదు. దీనిని తలచునప్పుడెల్ల నా శరీరమందలి రక్తము వేడిచెందును. ఉన్మత్తుడగు ఖైదివలె నామాటలు నిగళమును తెంచుకొని బయటపడ నుద్యమించును. కావున నే నామాట నెత్తలేదు.

సుశీ—నీవు నన్ను ప్రేమింతువా?

విన—నీ వెరుగవా? గ్రహింప జాలవా? నేను నోరు విప్పి చెప్పలేదు, కాని నా కంఠస్వరము, నా వైఖరి, నా జాలును, జూచిన నీకేమియు పొడకట్టుట లేదా?

సుశీ—నోటినిండ ఒక్కసారియైన అనకుంటి వేల?

విన—నీ మేలుకొరకే....మనకు పెండ్లి కాజాలదు.

సుశీ—ఏల?

విన—నీతండ్రి కిది సమ్మతము కాదు- ఏలయన నేను విదేశయానము చేసితిని.

సుశీ—నా తండ్రి సమ్మతింపకున్నను నేను నిన్ను పెండ్లియాడిన?

విన—ఏ మంటివి! నాకొరకు నీవు కర్తవ్యము నుల్లంఘింతువా? సుశీలా! ఇది నీకు తగదు. అట్లు చేయరాదు,

సుశీ — నా కృత్యములకు పూచీ నాది, నీది కాదు. నేను పసిపిల్లను కాను, నాకూ వ్యక్తిత్వ మున్నది- కావున స్వవిషయమున నాకును కొంత అధికార మున్నది. నా తండ్రిగారు తన కిష్టమైన ఏ ముసలిముద్దనో నా కంఠమునకు ఉరిపోయ నెంచిన నే నూరకుండు కాలము దాటినది. నా మంచిచెడ్డల నిర్ణయింప జాలు వివేకము నాకు పొడమినది. కావున ఇప్పు డాతని యాటలు సాగవు

విన — నీ తండ్రియెడ నీకు కర్తవ్యము లేదా ?

సుశీ — నాయెడ నాతనికి కర్తవ్యము లేదా ?

విన — నీతండ్రి చేయునది నీమేలు కోరియే కదా ?

సుశీ — ఈ మాట నీవు ధీరప్రశాంతస్థిరబుద్ధితో నను చుంటివా ? అరువదేండ్ల తొక్కు, లంపటుడు, వానికి నన్ను కట్టిబెట్ట దలచుచున్నాడు. ఎవరికొరకు ? సంఘభీతిచే, అర్థాశచే.... నా సుఖమున కై కాదు.

విన — అట్లే కానిమ్ము. పితృాజ్ఞాపరిపాలనమున కై నీవు స్వార్థమును త్యజింపవలదా ?

సుశీ — ఏల ?

విన — ఆత్మోత్సర్గము !

సుశీ — ఇట్లన్యాయముగా ఆత్మోత్సర్గము కావింపను. అది నా చేతకాదు. తండ్రి, సంఘము, భగవంతుడును సంతసింతురని అవిచారకృత్య మాచరింపను.- ఆత్మత్యాగ మన్న

చుంటివి. పరుల హితమునకు బలి యగుట ఆత్మత్యాగ మగును కాని ఈ సమాజమను క్రూరరాక్షసి కడుపు నింపుటకు గొంతుక కోసుకొనుట ఆత్మత్యాగముకాదు, అది ఆత్మహత్య ! అందుకు నే నొప్పను. నా తండ్రి కిష్టముకాకున్నను నేను నిన్ను పెండ్లిచేసుకొన దలచిన ?

విన — నీతండ్రి యనుమతి లేకున్న మనకు పెళ్ళి కానేరదు. కర్తవ్యప్రతికూలములగు కార్యముల జరుగ నిచ్చువాడ గాను.

సుశీ — అయితే నామీద నీకు ప్రేమ లేదన్నమాటే.

విన — ప్రేమబలముననే ఇంతదూరము హిత ముపదేశించితిని. నా ప్రేమ యెట్టిదనిన — నిన్నంటినచో నీ గాత్రము మలినమగునేమో అను శంకచే నీదరి జేర వెరతును, నిన్ను తేరిచూచిన నీ రూపమందిరము అపవిత్ర మగునను భీతిచే కన్నులార నిన్ను జూడ వెరతును ; శుభ్రనిశీథాకాశము జూచునప్పు డెల్ల నీశీలము జ్ఞప్తికివచ్చి దివ్యసుఖ మనుభవించు చుందును.......ఐనను నీజనకుని అనుమతిలేక నిన్ను పెళ్లి చేసికొన నొల్లను.

సుశీ — అట్లైన ఇదే మనకు చరమసమావేశము.

విన — కానిమ్ము- ఈ శిక్ష అతికఠినము నిన్ను గాంచకున్న నా కీప్రపంచమంతయు పాడువడినట్లు తోచును, గుండె వ్రీలును....కాని మనఉభయుల క్షేమమున కై- మనకు

సమావేశము కాకుండుటయే శ్రేయము. నీ తండ్రియాజ్ఞ ననువర్తింపుము. అది విఘ్న మగునను భీతిచే నేడు నీకంట బడను. నీకర్తవ్యపాలనపథమును నిరాటంక మొనర్తును- నాకు సెలవిమ్ము- నీకు మేలగుగాక !

సుశీ—ఓహో! నీవు కూడ ఈ కుట్రలో చేరితివా ! సరే.... నాకు వివాహమే వలదు. వివాహము — నిర్మములగు పురుషుల జేరుట న్యాయ్యము కాదు. వీరిని వలచుటా? వీరి చరణములకు దాస్య మొనర్చుటా? ఏమి దుష్కృతము! వినయా! నన్ను రక్షించితివి- నా యారాటమును తొలగించితివి.... నాకు పెళ్ళియే వద్దు.

[వినోదిని వచ్చును]

వినో—సుశీలా, నీ వారయ లేవైతివి.

సుశీ—దేనిని ?

వినో—వినయుని ఉదార హృదయమును.

సుశీ—ఉదార....హృదయమా!

వినో—సందియ మేమి? వినయు డెంత మహాత్ముడు! ఏమి ఆత్మోత్సర్గము! ఏమి మనోదార్ఢ్యము! నీ వారయ నేరవు! అప్రాజ్ఞవు కావు....హా! దైవమా, పురుషుల చిత్తము లింత ఉదారములా? వాటిని జూచి విస్మయచకితుల మగుటచే మాకు నోరాడకున్నది. వారి పాదరజమునేని మేము పోలజాలము.

సుశీ—ఏల ?

వినో—వినయుడు నిన్నెంత ప్రేమించునో నీకు తెలియ లేదు. చేత జిక్కిన స్వర్గమును ధూళివలె ఎగురజిమ్మెనే- కర్తవ్యనిర్వహణార్థము....నీ తండ్రియెడ నీ వొనర్పవలసిన దానిని నీచే నాచరింప జేయుటకు....అది నీకు బోధపడలేదు.

సుశీ—నా తండ్రియెడ నే నెట్లు వర్తింపవలయునో నే నెరుగుదును. ఒకరు నాకు చెప్పనక్కర లేదు.

వినో—నీ వేమియు నెఱుగవు, చెప్పినను నీకు బోధ పడదు. ఇంగ్లీషు చదువువల్ల నీకబ్బినది అహంకారమొక్కటే. ఇం కేమియు అబ్బలేదు.

సుశీ—నీ యుపన్యాసమును ఈపాటి కట్టిపెట్టి దయ చేయుము.

వినో—తండ్రిగారికి నీపై ప్రేమ లేదని తలచు చుంటివా? కాలుసేతులు కట్టి నిన్ను గంగలో త్రోయుట వారికి ముచ్చట, పరమసుఖదాయక మనుకొంటివా? సంతానమునకై ఆత డెట్టి సంతాపము, ఎట్టివేదన, ఎట్టివ్యథ నొందుచుండెనో నీవు గుర్తింప గల్గితివా ?

సుశీ—అది నీవే ఎరుగుదువు కాబోలు ?

వినో—ఆహా, నే నెరుగుదు. అహోరాత్రములు మనకై వారెట్లు కుందుచున్నారో నేను గాంచుచున్నాను. వారి కంటికి నిదుర యన్నది లేదు. నేను ప్రక్కనే నిల్చి విసరు చుందును. వారి కాహారము నోటికి పోవుటలేదు. నా చేతు

లతో వారి కన్నము వర్ధించుచుందును. వారిమతి చెడినది. మనగతికి కుందుచూ తలా తోకా లేనిమాట లాడుచుందురు-వారి యారాట మంతయు నేను గాంచుచుందును. నీ వెరుగవు.

సుశీ—కుడిచి కూర్చుండి వా రిట్లు కుంద నేల?

వినో—నీ కిప్పుడు బోధపడదు, ఇకముందు బోధపడగలదు. నీ మానస మిపుడు స్వార్థాహంకారాంధతమసంబుచే నిబిడముగ నాచ్ఛాదింపబడి యున్నది. త్యాగసూర్యుడు నీ చిత్తాకాశమున నుదయించిన త్రోడనే అహమిక యను పొగమంచు విరియబార, స్వార్థమను ధ్వాంత మంతరింప, అప్పుడు వారి యంతరంగము నీ కవగతమగును.

సుశీ—తండ్రిగారు నన్ను బాగుగ నెరుగుదురు. ఎవ రేదిచెప్పినను నా చిత్తానుసారము వర్తించు అబాధ్య పుత్రిక నని పలువురతో పల్కుచుందురు. నా స్వభావమునకు ప్రతికూలముగా సంచరించుట నాకు సాధ్యము కాదు. సంఘమునకు బలిఁగుటకు సమ్మతింపను: ప్రాణముండిన పోయిన పంత మిదియె.

వినో—నీ కెవరు చెప్పగలరు? (పోవును)

సుశీ—కాంతను భార్యగా పురుషున కర్పించుట దాసత్వమను త్రాటితో దాని మెడ కురిపోయుటే!...బలవంతముగా నాకు పెండ్లి సేయ నెవరు సాహసింతురో చూచెద గాక!

[మానద వచ్చును]

మాన—అమ్మా! సుశీలా! ఒక్కర్తె విక్కడ నేమి చేయుచున్నావు? కాలుసేతులు కడుగుకొని రమ్మా, జడ వేసెదను. పెళ్లికొడుకు వచ్చును.

సుశీ—వచ్చేవాడు వరుడు కాడు, యముడు. అతని కొఱకు అలంకరించుకొన నక్కర లేదు. ఒడ లెంతబురదైన విడువడే యముడు.

మాన—ఇవేటి మాటలు?

సుశీ—అమ్మా, నావలన మనయింటికి కీడుమూడ నున్నదా?

మాన—అట్ల నుచుంటి వేమి?

సుశీ—లేకున్న, నన్ను వెళ్లగొట్టుటకు విశ్వప్రయత్న మేల? పొమ్మన్న నేనే పోదునే.

మాన—నీకు మతిపోయిన ట్లున్నది.

సుశీ—నాబుద్ధి సుంతయు చెడలేదు. అట్లైనచో నేను దీనిని గ్రహించు టెట్లు? అమ్మా! నీకు వింతగా నున్నదా? (లోన నుండి కత్తిని తెచ్చి) అంత ఆర్భాట మక్కర లేదు. దీనితో నొక్కవేటు చాలును-కానీ!

మాన—ఇదేమి?

సుశీ—ఒక్కదెబ్బతో తెగ నరుకుడు. ముక్కలు ముక్కలుగా చిత్రవధ చేయకుడు. మీకన్న కసాయివాడు మేలు. ఒకదెబ్బతో నరికి చంపును, శరీరము నిండ శూలము

లను గుచ్చి బాధపెట్టి చంపకు. ఇంత వృథాప్రయత్న మేల? నాకు పెళ్లియేవద్దు.

మాన—అలా గనవచ్చునా ?

సుశీ—విను. నేను మీయిల్లు గుల్లచేసి, మీ సంసార సుఖమునకు గొప్ప వ్యాఘాతమును కల్పించితినేని, మీరు కుందవద్దు. రేపురాత్రినుండి మీకంట పడను. భీతి వలదు.... నాకు పెండ్లివద్దని నాన్నగారితో చెప్పు- బలవంతముగా పెళ్ళి చేయలేరు. ఏలయన తత్పూర్వమే- ఈ కత్తిని చూచితివా ? దీనితో గొంతుక కోసుకొందును

మాన—(చేయి పట్టుకొని) అట్ల నరాదమ్మా !

సుశీ—నేను చేయునది సిగ్గుమాలినపని యని నాకు తెలుసును. కాని ఏమి చేయుదును? నా కెవరును దిక్కు-లేరు, రక్షకుడగు తండ్రి, తొడమీద జేర్చి దుఃఖముల బాపు తల్లి, తోడు నీడయగు తోబుట్టువు-సంతాపము దీర్చు స్వజనము- వీరందరు నా యెడ విముఖులైరి! ఇంతవుండి నాపై కత్తిగట్టినారు- కన్నతల్లి కంఠమునకు చమురు పూయ, కన్నతండ్రి కత్తి నూరుచున్నాడు, ఇక నా రక్షణము నేనే సల్పుకొనవలయును; కావున కత్తిని చేత పట్టితిని- అమ్మా, ఇటు విను నేనీ వివాహమున కొప్పుకొనను- తప్పనిసరి యంటిరా తల ద్రుంచుకొనెద-

(పోవును)

మాన—నిజముగా, కాలుచేతులు గట్టి దీనిని గంగలో త్రోయుచే.... పోయి వద్దని వారించెదను.

(పోవును)

(మహేంద్రుడు, కేదారుడును వత్తురు)

కేదా—మహేంద్రా! మీ తండ్రి ఏడీ ?

మహే—ఎక్కడికో వెళ్ళినారు.

కేదా—నే ననుకొనిన ట్లాయినది. క్షణములో సర్వనాశ మైనది. కానిమ్ము. ఎటు వెళ్ళెను ?

మహే—అదేమో.

కేదా—ఎప్పుడు వచ్చును ?

మహే—నే నెరుగను.

కేదా—తెలిసినను ప్రయోజనము లేదు. ఇక నే నాగను. జరుగురు పని, చెప్పక తీరదు. (పైకి చూచి) కార్య ప్రవాహ మిట్లున్న దేమి? అత్యవసరముగా అతని చూడ వచ్చితిని, వెరి) దేవేంద్రుడు పేళకు లేడు. ఇందుచే ఈశ్వరుడు లేడనియే సిద్ధాంతము చేయవలయును. ఉన్నచో నిట్టి సమయమున ఈ పనికి విఘాతము కాజెల్లునా ? శ్రీరామపురము నుండి ఈమాట చెప్పుటకు ఇంత త్వరలో వచ్చితిని. వ్యవధి లేదు. (వాచి చూచి) ఆలస్యము చేయరాదు. మహేంద్రా మీ నాన్నతో చెప్పు.... కాదు కాదు.... దావా విషయములు నీకు బోధపడవు.... ఆఁ....విను....విని జ్ఞప్తియున్నంత మీ

అయ్యతో చెప్పు. "నే నంతయు సరిజేసినాను. గాడిదె కొడుకు దావా తెచ్చుకోనీ"....

మహే—ఎవరు ? యజ్ఞేశ్వరుడు గారా ?

కేదా—"గార"యినాడేమి ? తొత్తుకొడుకు, పాజి-లుచ్చ నాలిముచ్చు-

మహేం—ఇంక దావా చెయ్యడు.

కేదా—జంకినాడూ ! నేను జాక్సనుగారి నడిగినాను. అందుకే అడలు— భ్రష్టుడు—దావా చేయునట— పత్రమునకు సాక్ష్యము రాదు. అందుకే పంద జంకినాడు.

మహేం—అది కాదు.... అతనికి మా అక్క నిచ్చి పెండ్లి చేయుదుము.

కేదా—పెళ్లి ! ఏమంటివి ! సరిగా చెప్పు. పెళ్లే ! విధిపూర్వక వివాహమే ?

మహేం—నేడు ప్రధానము. తాంబూలాలు పుచ్చుకొనుటకు వారు వచ్చెదరు.

కేదా—ప్రధానమే ! తాంబూలములు పుచ్చుకొందురా ? పిల్లను చూచుట— పిల్లవానిని చూచివచ్చుట— ఇచ్చుట— పుచ్చుకొనుట—కట్నము, కానుకలు, అన్నియు తెగినవా ? చూడ వచ్చెదరా ? ఎప్పుడు ?

మహేం—నేడే !

కేదా—సరే.... ఈపెళ్లి కాదు. నేడుండి నేను రేపు పోయెదను. ఇచ్చటనే భోజనము చేసెదనని మీ అమ్మతో

చెప్పుము. నా కొరకేమియు ప్రయత్నము చేయవద్దు. సుశీల ఏదీ ?

మహేం—కనబడ లేదు.

కేదా—దాని కీపెళ్లి యిష్టముకాదు గదా ?

మహే—అదేమో ?

కేదా—దాని కిష్టమైన నేమి ?

(సుశీల వచ్చును)

అమ్మా, నీకు పెండ్లి యట ? (ఆమె ఊరకుండును) సరే. ఈ పెళ్ళి కాజాలదు. నేను కానీయను. నీకిది యిష్టము లేదు కదా ? (ఆమె ఊరకుండును) తెలిసినది. మహేంద్రా! ఈ పెళ్లి కాదు. సుశీలా, మీ నాన్నతో 'నాకు కూటికి గుడ్డకూ మీ రీయలేనిచో కేదారుడు నన్ను పోషించున' నుము. నా కాడపిల్లలు లేరు. నీవే నా కూతురవు. మా యింటికి రా ! (సుశీల ఏడ్చును) ఏడువకు. ఈ పెళ్లికానీయను; నేను కానీయను. మహేంద్రా ! కాగితము కలమును తీసుకొనిరా ! (పోవును. నవ్వి) దేవేంద్రా ! బోధపడినది. అంతయు తెలిసినది. నీ యవస్థను నాకిచ్చి నా యవస్థను నీవు కొనుము.... ఇట్టియెడ నేమి చేయవలయునో మన సంఘమునకు చక్కగా బోధింతును. దిక్కుమాలిన మన సమాజము కసాయి దుకాణము. పిశాచి! రాక్షసి ! (సుశీలతో) అమ్మా ! క్షమించు. నీయెదుట తిట్టకూడదు. మన సంఘము చాలా

మంచిది, పరమసాధువు. సనాతనార్యఋషిసంఘటితము. అది పాడువడునా ? అట్లనగూడదు.

(కాగితము కలముతో మహేంద్రుడు వచ్చును).

మహేంద్రా, తెచ్చినావా ? ఇటు తెమ్ము.... కాదు. నీవే వ్రాయుము.

మహే—ఏమి వ్రాయుము ?

కేదా—'ఈపెండ్లి కాబోదు' అని వ్రాయుము. పిమ్మట నందరికిని చూపవలయును....నవ్వెదవేమి ? వ్రాయి ! (అతడు వ్రాయును). ఏదీ చూపుము. (చదివి) ఏదీ కలము. ఇదిగో నా సంతకము. 'శ్రీ కేదారనాథ భట్టాచార్యులు' చూడుము. దీనిని జాగ్రత్తగా నుంచుము. అందరికి చూపవలయు. సంతకమయినది. ఇక భయము లేదు. అమ్మా, భీతిల్లకుము. రమ్ము లోనికి పోవుదము (వెళ్లుదురు).

హే—అసాధ్యుడు లాగున్నాడు. (వెళ్లును).

ఐదవ రంగము.

(దేవేంద్రుడు, ఉపేంద్రుడు, యజ్ఞేశ్వరుడు, సదానందుడు, ఉపేంద్రుని భక్తగణము)

ఉపే—దేవేంద్రా, జాగేల ? ముహూర్త మాసన్నమైనది, ప్రధానము కానిమ్ము, "శుభస్య శీఘ్రమ్".

హరి—ఔనౌను-శీఘ్రమ్- ఏమి నవీనా ?

నవీ—ప్రభువుగారిమాట తప్పునా?

శంక—దేవేంద్రా, ఏమాలోచించుచున్నావు ?

దేవే—ఏమియు లేదు- ఇంట్లో నేదో రోదనధ్వని యగుచున్నట్లున్నది. మీకు వినబడలేదా ?

ఉపే—ఏమియూ లేదు, కానిండు.

హరి—దేవేంద్రా! ఇట్టి వరుడు లభించుటకు మీకన్య అఖండతపస్సు చేసి యుండవలయును.

శంక—కుబేర సంపత్తి !

నవీ—ఓహో !

వినో—వయసు నెంచవు.

హరి—దానికేమి ? జుట్టుకు నల్లరంగు పూసినచో ఇరువదేండ్ల పెళ్లికుమారుని లాగుండును.

సదా—దంతములు కూడా కట్టించుకొనవలయునేమో?

శంక—దేవేంద్రా, ఎందుకీ ఆలస్యము ?

దేవే—లేదు లేదు- ఏమి సదానందా, సంకల్ప మారంభింతునా ?

సదా—నీ చిత్తము.

దేవే—అట్లు కాదు. మనస్ఫూర్తిగా ఈ పనిచేయుమని నీవు చెప్పువరకు నేను చేయజాలను. నీవు చెప్పినవెంటనే చేసెదను.

ఉపే—నేను చెప్పుచుంటినే ?

నవీ—ప్రభువుగారు చెప్పిన చాలదా ?

దేవే—మీరు కాదు- సదానందా, నీవు చెప్పవలయును.

సదా—నీ కూతురు- నీ యల్లుడు- నే నేమనగలను ?

దేవే—అట్లనకుము. శుభకార్యము చేయనున్నాను. సంతుష్టమగు మనసు- ప్రసన్నమగు ముఖముతో నీవు సమ్మతింపకున్న నేను దీని నొనరింపను. మనసార నీవు వచింపుము.... ప్రారంభింపనా ? సదానందా ! నీవు నాకు బాల్యమిత్రుడవు- ఇట్టి సమయమున నూరకుండుట నీకు తగదు. నీముఖమున మందహాసరేఖల గాంచకున్న నే నీ కార్య ముపక్రమింపను. ఏ మందువు ?

సదా—సరే.... నా అభిప్రాయ మెరిగింపుమని ఇంతగా అనురోధించు చున్నావు కావున, చెప్పుచున్నాను విను. నీ కూతురికి ఈ పెండ్లి చేయుటకు మారుగ కాలుసేతులు కలియగట్టి గంగలో బడద్రోయుట మేలు.

హరి—ఏమి, సదానందా, అట్లనుచున్నావు ?

ఉపే—దేవేంద్రా ! నేను చెప్పుచున్నాను, అది చాలదా ? నా మాటకన్న సదానందునిమాట నీ కెక్కుడు శుభదాయకమా ? నేను నీకు సోదరుడ, అగ్రజుడ, నామాట నీకు రుచింపదా ?

నవీ—గురువుగారి వాక్యము—

సదా—ఉపేంద్రా ! నీ విట్లేల సలహా యిచ్చుచున్నావో నాకు బోధపడుట లేదు. నీస్నేహవాక్యములను తెరమరుగున కౌటిల్య మమరియున్నదని నా నమ్మకము. నీ స్వరమును జూడ నీవు తడిగుడ్డతో గొంతుక కోయువాడవని స్ఫురించుచున్నది. ఎవని కొంప మాపదలచితివి ? సుశీల గొంతుక కోయదలచినావా ? అట్టి కృత్యము మాకు కల్పనాతీతము.

హరి—సదానందా, మహర్షిగారి నిటుల నిందించెదవేమి ?

సదా—మీకు జవాబు చెప్పనక్కరలేదు. మీరు క్షుద్రోపజీవులు.... ఉపేంద్ర బాబూ ! నీ హృదయ మింత నీచమని నే నెరుగను. నే నొరుల నిందించువాడను కాను. నీబోటి తగుమనుష్యుని ఇంతకన్న నేమని దూషింపగలను ? మంచి వేషధారివి ! మోసకాడవు !

నవీ—గురువుగారు...

ఉపే—నవీనా, ఊరకుండుము. సదానందా! పదిమంది నాయెడ భక్తిశ్రద్ధల నగపరచిన అది నాదోషమా ? వృక్షపరిణతి ఫలమునుబట్టి యుండును. మంచి ఫలమును భుజించిన నరు లావృక్షమును కొనియాడిన, తప్పు దానిదా ?

సదా—అయ్యా, క్షమించుడు. దేవేంద్రునికి సోదరులై, వాని శుభోదర్కము నభిలషింపదగిన మీరే ఇట్టి సలహా నిచ్చినందుకు మిమ్ము నిందింపవలసి వచ్చెను. లోగడ మిమ్మె

ప్పుడైన పల్లెత్తు పాడుమాట అంటినా ? దేవేంద్రా ! ఈవివాహము మీ సుశీలకు సమ్మతమా ?

దేవే — నాకు తెలియదు.

ఉపే — కన్యకసమ్మతితో నేమిపని ? ఎద్దునడిగి గంత కట్టుదురా ?

శంక — గురువుగారు చెప్పుచుండిరే !

సదా. — (ఉపేంద్రుని వైపు చూచి ఘృణ నగపరుచును) దేవేంద్రా ! నీ కొమార్తెకు బాల్యముననే వివాహ మొనర్చియుండిన ఆమె సమ్మతి గొన నక్కరయుండదు, కాని పదునారువత్సరములు పైబడినవి, చదువుకొన్నది, కావున ఆమె సుఖదుఃఖములయెడ ఆమె సమ్మతిని గొనక పెండ్లిచేయుట భావ్యముకాదు.

యజ్ఞే — సదానందా ! చూడు, ఈ శుభకార్యమున కంతరాయము కల్పింతువేల ? దేవేంద్రా ! యావదృణమును వడ్డీతో వదలెదను.

సదా — ముందు కన్య అభిప్రాయమును కనుగొనిరండు.

ఉపే — ఆమె మాత్రము వలదనునా ? మా అభిప్రాయమే ఆమె అభిప్రాయము.

(కేదారుడు మరికొందరును కర్రలతో వత్తురు)

కేదా — ఆఁ, సమయమునకే వచ్చినాము.

సదా — కేదారా, వీరందరెవరు ?

కేదా — అంతయు ఆఖరున చెప్పెదను. ముందీపరాత్మని- (యజ్ఞేశ్వరునితో) పెండ్లి కొడుకా, పో మ్మిటనుండి.

యజ్ఞే — ఏమి యీ దురంతము ! దేవేంద్రా ?

కేదా — నేను పొమ్మన్న మూర్ఖా పోవేమి ?

దేవే — కేదారా, ఏమిది ?

కేదా — నీ వూరకుండుము, లేకున్న కలహముతప్పదు. లేవవేమిరా ! కుక్కా ! పందిలాగున బలిసినావు. పద బయటికి. లేకున్న కిరీటపూజ తప్పదు. ఒక కాలు కాటికి ఇంకొకటి నరకమునకును దాచుకొన్న నీకు పెళ్లి కావలెనా ? పెద్దమ్మా- పద- బాలిశా ! నిర్భాగ్య దామోదరా !

యజ్ఞే — నన్నెందుకు తిట్టెదవు ?

ఉపే — పెద్దమనుష్యులయెడ నీవిట్లు వర్తింప జెల్లునా? కేదారా !

కేదా — ఓహో ! మహర్షిగారా ! మిమ్ము చూడనే లేదు. ఏమిరా ! లేచెదవా ? చెప్పుదెబ్బలు కావలెనా ? ఊఁ. లేవవేమి ?

సదా — కేదారా !

కేదా — మాటాడ వలదని చెప్పితినే. సదానందా ! నాకు రెయిలువేళ మించుచున్నది. ఈ కాశీమూక నిక్కడనుండి వెడలనడపిన గాని నేను వెళ్ళను. మంచిమాటలతో వీరు వెళ్లినచో దెబ్బలు పడవు, లేకున్న కర్రలకు పని కల్పిం

చవలసి యుండును. నిజము పల్కితిని. ఏమి కదలుదురా? లేక కఱ్ఱ లెత్తమందురా?

హరి—యిది కేవల మన్యాయము. గౌరవనీయుల యెడ కారుకూతలా?

కేదా—నోరుమూసుకొనుము. మీరందరును కుక్కలు పందులు, గాడిదెలు, పరోపజీవి కీటకములు. పోదురా? లేక దుమ్ములువిఱుగ పొడువనా?

శంక—ఏమయ్యా! వరుసపెట్టి అందరిని తిట్టుతున్నావు

కేదా—ఊరుకో. గుడ్లగూబా!

శంకా—నేను గూబనా?

యజ్ఞే—శంకరా, ఊరుకుండుము. కయ్యమునకు కాలు దువ్వకు.

శంక—ఇంకొకసారి అననీ.—

కేదా—ఒకసారి కాదు, నూరుసార్లంటాను. గూబా! నా కాలస్య మగుచున్నది. సదానందా! నా నేరము లేదు. తాటిటెంక లాగు తలా నీవు లేవవేమిరా? తన్నులు కావలెనా? (కాలితో యజ్ఞేశ్వరుని పొడుచును)

యజ్ఞే—నన్ను పొడిచెద వేమిరా?

కేదా—తెలియ లేదా? ఇదిగో (తిరుగ పొడిచి) ఇప్పుడు తెలిసినదా?.... లే....అన్నలారా! కఱ్ఱ లెత్తుడు.

యజ్ఞే—సరే- పోవుచున్నాను కాని దావా తెచ్చెదను. ఊరుకొనను. చూడు నాదెబ్బ

(వెళ్ళును)

భక్త—(వెళ్ళుచూ) చూడు మాదెబ్బ.

కేదా—చూచెద లెండి. పిచ్చికుక్కల్లారా! ఈపింజారిపంద యజ్ఞేశ్వరుడు నేడో రేపో చావనున్నాడు, వీనికి పెళ్ళి కావలెనట; ఇంకొక క్షణ మాగిన పెద్దపెళ్ళి చేసి పంపుదును. మహర్షిసత్తమా! భక్తగణము పారిపోయినది. చిరిగిన గుడ్డపీలికవలె మీరిచట జీరాడనేల? అనుష్ఠానసమయ మాసన్నమైనది. ఆశ్రమమున కరిగి భగవద్గీతా పారాయణ మొనర్పుడు.

ఉపే—నీ దౌష్ట్యమునకు కారావాసమే శిక్ష!

(పోవును)

కేదా—ఒకసారి కాదు. లక్షసార్లు లేగుటకు సిద్ధము. కర్తవ్యము నిర్వర్తించితి. తత్ఫలము దైవాధీనము.

సదా—కేదారా! ఎందరో గీతలను చదువుచుందురు— నీవో వాని నాచరణమునకు తెచ్చితివి. ఏదీ, నీ కౌగిలిమ్ము....

కేదా—ఇంక మూడు నిముసముల వ్యవధి యున్నది.

దేవే—కేదారా! ఎంత పని చేసితివి!

కేదా—నన్నేమియు ననవలదు, జగడము పెరుగును.

ఇదే రైలునకు వేళ సమీపించినది. తిరుగ నీమూర్ఖునకు నీకూతురినిచ్చి పెండ్లి చేసితివా— నేనెప్పును— కీడు మూడక తప్పదు. ఇప్పుడే చెప్పుచున్నాను. ఈమాటకు తిరుగు లేదు. మరునాడే యజ్ఞేశ్వరుని తల పగులగొట్టి, నీకుమార్తె సౌభాగ్యమును హరింతును. దీని మఱువకుము—

(పోవుదురు)

భారత రమణి

రెండవ అంకము

మొదటి రంగము

(దేవేంద్రు నిల్లు-దేవేంద్రుడు, సదానందుడు.)

దేవే—కేదారున కొకనెల ఖైదు విధింపబడునా ?

సదా—అంతవరకు రాదు. పది పదిహేను రూపాయిలు జరిమానా పడవచ్చును ఐననేమి ? కేదారు డద్భుత వ్యక్తి సుమా !

దేవే—ఏల ?

సదా—'నీవు కొట్టితివా ?' . అని న్యాయాధికారి అడుగ 'గట్టిగా కొట్టితిని' అనెను. 'దానికి నీవుచింతింతువా?' అని యడుగ 'ఎంతమాత్రమూ చింతింపను ; వీలున్నచో ఇంకొకసారి చితగగొట్టెదన' నెను.

దేవే—పాపము! అతనికి నామూలమున ఖైదయ్యెను. నేను నా కూతురుని జంపుటకు కత్తినెత్త ఆవేశమును కేదారుడు తన వక్షమున గొనెను. తండ్రికి బలికాకుండ తనయను తప్పించెను.

సదా—నేడు నీవు కచేరికి పోదువా ?

దేవే—పాపము ! నాకై జెయిలులో పడినాడు.

సదా—మీచిన్నపిల్లకు జ్వర మెట్టున్నది ?

దేవే—నా కొడుకు-నా కూతురికై- నేను తండ్రిని ఓహో !....

సదా—వైద్యుడు వచ్చెనా ?

దేవే—ఆహా ! సంఘమా !

సదా—అట్లు చూచెద వేమి ?

దేవే—మంచి సంఘమే. సదానందా, మనలో నిరుపేదలకు స్త్రీసంతాన మేలకల్గునో ఎరుగుదువా ? పాడువడిన ఈ బజారున పరమపూత లేల అవతరింతురు ? వారి దోష మేమి ?

సదా—దేవేంద్రా ! సమాజమును నిందింతు వేల ? దోషము దానిది కాదు, నీది- చదువు ముగియకుండగనే నీ వేల పెళ్లియాడితివి ?

దేవే—మా తండ్రిగారు చేసిరి.

సదా—సరే- తండ్రి తప్పునకు తనయుడు దండింపబడును. ఇది క్రొత్త కాదు.

దేవే—ఆఁ. ఈ తప్పాతనిది కాదు. పెళ్లివిషయమున కనుగొమ్మని ఆయన మా అమ్మతో చెప్పెను. మాయమ్మ నన్నడుగ నే నంగీకార సూచకముగ తల యూచితిని. నాకు బాగుగ జ్ఞప్తియున్నది. ఆ దినములలో వివాహమును సందిస

వనమున పారిజాతములే పూచుచుండు ననియు, సురభిస్నిగ్ధ మలయపవనము లెప్పుడును వీచుచుండు ననియు, కోకిలలు గానము సేయుచుండు ననియు, ఎంచుచుంటిని, కాని ఇట్టి విషఫలముల నాస్వాదింపవలయునని కలనైన తలపలేదు. ఇప్పుడు సంసారమను వలలో చిక్కుకొంటిని ; చిక్కులను విప్పినకొలది చిక్కము బిగియుచున్నది, తప్పించుకొను దారి తట్టుటలేదు. దరిదాపు కానరాకున్నవి. సదానందా, ఏది వెరవు ?

సదా—మున్నొకనాడు చెప్పితినే.

దేవే—ధైర్యము చిక్కదాయె. ఏల?....ఆఁ ! నేను పురుషుడను కానా ?....కాదు....విడిచెద....నిశ్చయించుకొంటిని. తెంచివైచెదను.

సదా—దేనిని ?

దేవే—చేతికి చిక్కితిని కదా అని చెంపలు వాయించుచున్నది.... బాధ మిక్కుట మగుచున్నది. ఇక భరింపలేను.

సదా—ఏమిది దేవేంద్రా, అట్లనుచుంటివి ?

దేవే—సదానందా, నిన్నొకటియాచింతు, ఇచ్చెదవా?

సదా—ఏమి కావలయినో అడుగుము, సంకోచము వలదు. ఇన్నాళ్ళనుండి నాతో మెలగుచున్నను నా నైజ మెరుగలేకుంటివి. నా సంపదలో సగమడిగినను సంతసముతో ఇచ్చెద. ఇదివర కొసగనందుకు హేతువిది. నీవు నన్నడుగలేదు. ఒకసారి అడిగిచూడు.

దేవే—నీవు నాకు ధన మీయ నక్కర లేదు. దాని కన్న విలువగల పదార్థ మడిగెదను. నీ కుమారుని నాకిచ్చి నాకుమార్తెను నీవు కొనుము.

సదా—నీవు నోరువిడిచి అడిగినది. నా చేతిలోనిది కాదు. నా కుమారుని వివాహము వాని ఇష్టముపై నున్నది.

దేవే—నీ కుమారుని కిది సమ్మతమని నేనెరుగుదు.

సదా—అట్లైన నేటి నుండియు నీకూతురు నాకోడలు.

దేవే—ఇప్పుడు నీ వింటికేగుము. నేను మనసు దిట్టము చేసుకొనెదను.

(సదానందుడు పోవును, ఉపేంద్రుడు వచ్చును).

ఉపే—దేవేంద్రా! ఆ విషయమున నేమి నిశ్చయించితివి ?

దేవే—అన్నా! సుశీలను సదానందుని తనయున కిచ్చి పెండ్లి చేసెదను. ఇక ఆ విషయమున చింత లేదు.

ఉపే—అయ్యో! అయో! నీకు మతి పోయినదా ఏమి ?

దేవే—ఔను కాబోలు.

ఉపే—సంఘము ?

దేవే—విడిచెద.

ఉపే—సోదరా! నీ కుమారిక యోగ క్షేమముల నారయు పూచీ నీయందున్నది. నీవు సనాతనధర్మమునునిలువ బెట్టినచో నందఱకును మేలొనగూడును. ఈ పురాతన

దేవే—పురాతనమే కానిమ్ము. ఈపాడు సమాజమునకై నా సౌఖ్యమంతయు త్యజించి నేను దానికి దాసుడనగుటకు అది నాకొనర్చిన మేలెద్ది? సంఘము నాకొక కాసైన నొసగదే ? పైపెచ్చు నాపై కార్యభారము మోపియే యున్నది. సనాతన ధర్మముల శాసించునాడు ఒకనికి కష్టము ఘటిల్లిన పదిమందియు దానిని పంచుకొను చుండెడువారు. ఇప్పుడో ఒకడు చచ్చుచున్నను ఇరుగుపొరుగువారు వాని వైపు తొంగి చూడరు. ఇట్టి నిర్మమసమాజ ముండిన నేమి ? మండిన నేమి ?

ఉపే—తమ్ముడా, స్వార్థమును త్యజింపవలయు.... స్వార్థత్యాగ మెంత సుందరము! ఎంత మధురము! ఆహా! నేను తద్ధర్మము నాచరించు చుంటినని బడాయి కొట్టను. ఆ ప్రయత్నమున నే మగ్నుడనై యున్నాను. నారాయణ! గోవిందా! గోవిందా!

దేవే—(నవ్వి) స్వార్థత్యాగ మొనర్పుమంటివి. దేని కొఱకు? ఈసంఘముకొఱకా? సరే. నాసుఖము నాకూమార్తె సుఖమును సంఘమున కర్పింతు ననుకో. అంతటితో దీనికడుపు నిండునా? తినుచున్నకొలది దీనికి తనివితీరకున్నదే. పొట్ట పెరిగిపోవుచున్నదే కాని దీని ఆకలి అణగుట లేదు. దీని అత్యాచారము ఉచ్ఛృంఖలమై పెచ్చుపెరుగుచున్నది.... నేను దీనిని మన్నింప జాలను.

ఉపే—తమ్ముడా! తప్పవడితివి. కులధర్మమును కాల

ద్రోయు చున్నావు. "స్వధర్మే నిధనం శ్రేయః పరధర్మో భయావహః". సముద్రయాన మొనర్చిన వానికి నీ సుత నీయజనునా? సంఘము నిన్ను వెలిబెట్టదా?

దేవే—వెలి వేయనీ— ఇప్పుడు వెలియన్న అవమానముగా గణింపబడుట లేదు, మీదుమిక్కిలి గౌరవభాజనముగ గన్పట్టుచున్నది. స్వర్గీయులగు విద్యాసాగరుడు, రామమోహనరాయలు, కేశవచంద్రసేనుల బోటి మహాపురుషులతో బాటు సంఘమునుండి బహిష్కరింపబడుట లజ్జావహము కాదు. వెలిబడినవా రెట్టివారు? అంత్యజుల సోదరభావమున అక్కున జేర్చువారు, బాలవితంతువుల దుస్థితికి వ్రీలుపడిన గుండె కలవారు, కూటికిలేక కూతుళ్ళపెండ్లికి కట్నము లీయలేక వారి నవివాహితలుగ నుంచువారు, దారాపుత్రాదుల దేహపరిశ్రమచే ధనము నార్జించి దైన్యములేని జీవిక జరుపువారు, విద్యాభ్యాసమునకు దేశోద్ధారణమునకును విదేశయానము సేయువారు,—ఇట్టి యుత్తమకార్యముల నిర్వహింపబూనువారే కదా వెలివేయబడినవారు!—కాని వేశ్యాలోలురు, వ్యభిచారులు, నాలిముచ్చులు, దొంగలు, స్త్రీహత్య జేయువారు, పదిసారులు బందిగృహులయినవారు, పంచమహాపాతకులు, కులసతుల కాపురముల మాపి వారికూటమియందు కులుకుచుండెడువారు, కులహీనులచేతికూడు తినువారు, బాహాటముగా కల్లుత్రాగువారు, జూదరులు, వేలకొద్ది నిరీహుల కొంపలకు చిచ్చుపెట్టువారు, సజ్జనుల గొంతు

కలుకోసి, సంగడికాండ్ర పచ్చనికొంపలు మాపి, మెత్తని వారి సొత్తును హత్తుకొనువారు, వంచకులు, వేషధారులు,— ఇట్టివారు సంఘముచే సాదరముగా సమ్మానింపబడుచున్నారు. పతితులగువారు పరమధార్మికులయి ప్రజ్వరిల్లుచుండ, విద్యాసాగరునివంటి వివేకులు వెలివేయబడుచున్నారు. అట్టిచో వెలికి వెనుదీయ నేల?

ఉపే—నీవు శాస్త్రాధ్యయనము సేయలేదు. నేనూ శాస్త్రములనన్నిటిని చదివితినని విఱ్ఱవీగను. ప్రధానమైనవాటిని పఠించితిని.

దేవే—మీరు చదివినందుకు ఫలము ప్రత్యక్షము కాలేదా? సంఘములో నున్నను సంకటములు తప్పవు, దానిని వీడిననూ సంకటములు తప్పవు. ఈరెండుమార్గములలో నొకదాని నెంచుకొనవలయును. నేను రెండవదాని నెంచుకొంటిని. మీరు నాకేమియు బోధింపనక్కర లేదు. వైష్ణవసంప్రదాయానుసారులగు మీ భక్తబృందమును తరింపజేయుడు. ఇక దయసేయుడు.

ఉపే—సరే. నీ యిష్ట మెట్లో అట్లే ఒనర్పుము. మధుసూదనా! గోవిందా! మురారే! ......(పోవును.)

దేవే—ఈ విషయమున నింతవరకూ నాకించుక సంశయ ముండెను, కాని ఈతని ఆచరణమున అది నివృత్తమయ్యెను. బ్రతికితిని.

(మానద వచ్చును)

ప్రాణేశ్వరీ! నే డుత్సవదినము, మన మానందింప వలయును.

మాన—ఏల?

దేవే—నేను బంధముల తెంచుచున్నాను. సంఘమను త్రాడును సడలించు చున్నాను. పంజరమును భేదించి బయటికి పరుగెత్తు చున్నాను. నావెంట నీవుకూడ వత్తువా?

మాన—ఎటకు?

దేవే—(పైకిచూపి) అటకు. నీలాకాశతలమునకు. అంశుమంతుని అలయమునకు. పరమపవిత్రమగు వాయుమండలమునకు—సదానందుని తనయునకు సుశీల నిచ్చి పెళ్ళి చేసెదను.

మాన—ఎవరికి?

దేవే—సదానందుని కుమారుడు వినయునకు.

మాన—నిశ్చిత మైనదా?

దేవే—ఆహా, సునిశ్చితము. ఇదివర కించుక సంశయ ముండెను, కాని అన్నగారి సందర్శనమున అదీ తీరినది. ఇక నీవు పెళ్లిపనులు సాగింప వచ్చును.

మాన—నాథా! నేడు సుదినమే! ఇంతకన్న సుఖ దాయక మగువార్త ఉండబోదు. సుశీల కిది సమ్మతమే.

దేవే—నీకు?

మాన—మీకెద్ది సమ్మతమో నాకదే సమ్మతము. నేనుపోయి సుశీలతో చెప్పెదను. (పోవును)

దేవే—ప్రేయసీ! నీ మనసులోని మాట ఇన్నాళ్ళు దాచగల్గితివా? "నీకేది సమ్మతమో నాకదే సమ్మతము" ని నోటినిండ మాటాడి పతిభక్తి బయలుపరిచితివి. యజ్ఞేశ్వరు నితో వివాహప్రసంగము సల్పునపుడు కన్నుల నీరుపెట్టితివే కాని పెదవి కదల్పలేదు. వినయున కిచ్చి వివాహ మొనర్తు నన్న ఆనందమును పట్టలేక పోతివా? కాయము స్థూలము కాకున్న నృత్యము చేసియుందువు కాబోలు. (పోవును)

మానదా వినోదినులు వత్తురు)

మాన—సుశీల ఏదీ?

వినో—కాళ్ళు కడుగుకొను చున్నది.

మాన—మీకొక శుభవార్త తెచ్చితిని.

వినో—ఏదది?

మాన—సుశీలను వినయున కిచ్చుటకు మీ తండ్రి గారు నిశ్చయించిరి.

వినో—నిజముగా?

మాన—ఆహా! నేను సుశీలతో చెప్పివచ్చెదను.

(పోవును)

వినో—ఆహా! సుశీల కిది ఎంత సుఖదాయకమైన వార్త! ......నాకో? ......వద్దు. దానిసుఖమే నా సుఖము.

ఇంతకన్న నాకేమి కావలెను? నేను బ్రహ్మచర్యము పూనెదను. దైవమా! దీనినెట్లు నాచే నిర్వహింప జేసెదవో నీదే భారము. (సుశీల వచ్చును) చెల్లెలా! శుభవార్త వింటివా?

సుశీ—వింటిని, కాని ఇప్పుడట్లు జరుగనేరదు.

వినో—ఏది జరుగనేరదు?

సుశీ—నే నాతని పెండ్లియాడను.

వినో—చిత్రముగా నున్నదే!—ఇంకెవని పెండ్లియాడుదువు?

సుశీ—నాకు పెళ్లియే వలదు.

వినో—సరి సరి. ఆడది పెళ్లిచేసుకొనకున్న నెట్లు?

సుశీ—ఆకాశము విరిగిపడునా? బ్రహ్మాండము బద్దలగునా?

వినో—అమ్మో! ఎంత మాటాడితివి! మన దేశమున అనాదినుండియు ఆడది పెండ్లియాడుచునే యున్నది. ఇదే మన ఆచారము.

సుశీ—ఔను. నేనెరుగుదును. మన దేశమున ఆడవారి యెడ అత్యాచారము ప్రబలుట గనుచుంటివా? శ్రీరామచంద్రుని వంటివాడు ప్రజలను సంతోసింప జేయుటకు నిరపరాధిని అగు ధర్మపత్ని నింటనుండి తరిమెను. అది ఉత్కృష్టమగు స్వార్థత్యాగమని అందరూ ఆ మహారాజును ప్రశంసింతురు. ప్రజలు కోరినచో తన తల్లిని కూడ తరిమియుండును కాబోలు! సకల ధర్మవేత్తయగు యుధిష్ఠిరుడు మాయ దురోదరంబున మహా

సాధ్వియగు ద్రౌపది నోడెను. ఈ పురుషజాతికి సర్వనాశము సంభవింప వలదా? కాలానుక్రమణమున కోట్లకొద్ది హిందూనారీమణుల బాష్పప్రవాహము వారి వేడినిట్టూర్పులచే ఆవిరియై ఆకసము నిండియున్నది. అది నేడభిశాప రూపమున ఈ పురుషజాతిపై విషవృష్టి కురిపింపదాయె. ఇంత స్వార్థపరులగు పురుషులు మనల అబలలజేసి అనాదినుండియు మనయెడ అత్యాచారము సల్పుచున్నారు. ఇట్టి జాతి మట్టిలో కలియవద్దా?

వినో—సుశీలా! ఒక్క గుక్క నెన్నిమాటలాడితివే? నీవు ఒక పక్షముననే పల్కుచున్నావు. మంచియు చెడ్డయు నెంచవలదా? మనకు సంభవించిన అవిచారమునకు అత్యాచారమునకును పురుషులే కారణభూతు లగుకొన్నను, మనలను సుగుణములచే నలంకరించినవారు వారుకారా? ప పీడితయు పరిత్యక్తయు నైన సీత అవసానకాలమున "జన్మజన్మాంతరములయందు శ్రీరాముడే నాకు పతియగుగాక" అని మొరపెట్ట లేదా? ఇట్టిమాట వేరొక దేశమున వేరొక జాతియందు, వేరొక మహిళాబృందము నోట వెలువడునా?

సుశీ—ఇంకేదేశమున నెన తండ్రి యాజ్ఞానుసారము తల్లితల నరికిన సుతు డుండునా? అక్కా, యుక్తుల కేమి లే. క్రోధోద్రేకమున నాఒళ్ళు సమూలము దహింపబడు చున్నది. మనదేశమందలి మగవారు, సతులకు పతులే ప్రేమ భాజనములు, పరమధ్యేయములు, ఉత్కృష్ట దైవములనియు

ఉగ్గుపాలనుండియూ నూరిపోసి ఊహింప శక్యముకాని ఉచ్చాదర్శముల నిర్మించి యున్నారు. వాటిని పట్టుకొని పడతులందరును పాకులాడుచున్నారు. అభాగినులమగు మనజాతికి ఇట్టి మానసీయ కఠోర నియమములచే ఆత్మగౌరవమును అణగగొట్టుట వారి స్వార్థసిద్ధికే గాని మరొకటి కాదు. పురుషులు వేశ్యల నుంచుకొందురు. వారికి ఎనుబదేళ్ళు నిండినను ముక్కుపచ్చలారని ముద్దరాండ్లను పెండ్లి చేసుకొని ఆకల్యాణుల కాలితో తన్నుదురు; దీని నంతయు మనసంఘము సహించి యుండును. అందుననే నారీజాతి సుఖసాధనసామగ్రియను నియమము కల్పింపబడెను ఇది ఏదేశముననైన కలదా?

వినో—చెల్లెలా! పురుషజాతి చెడ్డదైన మనము సదా దర్శములనుండి స్ఖలితలముకానేల? వారిని ఉదారుల జేయ గూడదా? వారు మనకొనర్చిన అన్యాయమునకు మనము బదులుసేయుటకు వారేమి మనకు శత్రువులా? సుశీలా! నమ్రత వీడకు, సహన మభ్యసింపుము. సహించియుండుటకే సతులు జన్మించిరి. మనజీవముల నర్పించుటయే మనకు విధి. భగవంతుడు మనలను పురుషులతో సమానముగా సృజింపడయ్యె. ఎట్టి దుర్దినములందైన హిందూజాతి తలయెత్తి తిరుగ గల్గుటకు వారి నారీచరితమే మూలహేతువు, వారి స్త్రీధర్మమే ప్రబలకారణము. అట్టి చారిత్రము అట్టి నారీ ధర్మము మనము కోలుపో జెల్లునా?

సుశీ—సరే, నీవు నాకు చెప్పనక్కరలేదు. అట్లు నీ

వాచరింప గలవు, నాచేత గాదు; నీ కంత విశ్వాసమున్నది. నాకు లేదు. తగవు తీరినది. ఇక చాలించు....(పోవును)

(మహేంద్రుడు వచ్చును.)

మహేం—ఇదే నోటుల కట్ట. ఇప్పుడు నా సముడెవడు? దీనితో కొన్నాళ్లు కాలక్షేపమగును.

వినో—మహేంద్రా! నీ చేతిలోని దేమి?

మహే—ఆ? యేమీ లేదు....కాగితములు.

వినో—ఏ కాగితములు?

మహేం....కాదు—ప—త్ర—ము—లు.

వినో—నేను నమ్మను. ఏవీ చూపుము.

మహే—ఇవి నోట్లు.

వినో—నీ కెక్కడివి? నిజము చెప్పు.

మహే—ఆటలో గెలుపు.

వినో—అయ్యో! తమ్ముడా! జూదమాడుట మానవా? నీవు బొత్తిగా పాడయినావు. ఎన్నిసారులు చెప్పినను వినవు. మన దారిద్ర్యము నీ మనసున నాటుట లేదా? ఇట్టి చెడు దినములయందు తండ్రిగారికి తగినంత సాయము చేయుట మాని, ఉన్నదంతయు నూడ్చి జూదమున పెట్టుచుంటివి! ధన మెచ్చటనుండి తేగల్గుదువు? దొంగిలింతువు కాబోలు! అయ్యో! తమ్ముడా, పండువంటి కులగౌరవమును మలిన చేయుచుంటివా? తుదకు దొంగతనము కూడ అబ్బెనా?

మహే—లేదు లేదు. నేను దొంగలాడ లేదు.

వినో—పోసీ! వంచన చేసితివా? ఊరక నీకీధనము లభించి యుండదు.

మహే—అక్కా! జూదమాడుటకు చేతిలో ధనము లేకపోవుటచే మోసము చేసి చేజిక్కించు కొంటిని.

వినో—ఛీ! ఛీ! అట్టి ద్రవ్యమంటకూడునా? ఇదెవరిదో వారికిచ్చి క్షమించుమని వారిని బతిమాలుకొనుము. గతమున నీవొనర్చిన పాపమును పశ్చాత్తాపబాష్పరాశితో కడిగి వేయుము. అంతవరకింటికి రాకు; నేను నిన్ను రానీయను.

(పోవును.)

మహేం—బుద్ధి వచ్చినది. అక్కయ్య చెప్పినట్లు చేసెదను. ఎవరి సొత్తు వారి కందజేసి వారి కాళ్లంటి మొరపెట్టుకొనెదను. తల్లిదండ్రుల మనములు తల్లడిల్లు చున్నది. నాకిది తగదు. (పోవును)

రెండవ రంగము

(చెఱసాలలో కేదారుడు)

కేదా—ఇది బొత్తిగా చెడ్డది కాదు....ఇందును కొన్ని విచిత్రములు పొడగట్టుచున్నవి. గానుగ ఆడుచున్నది, నూనె దిగుచున్నది. ఇట్లే తల తిరుగునప్పుడు బుద్ధి పుట్టుచుండును. బుద్ధిలేని బుఱ్ఱ బరువునకు చేటు. ఆ కూళను కొట్టుటచే కొంత

సంతస మాయెను. తలలు పగులగొట్టు వానికి గోడపగులగొట్టుటెంత?—ఆహా! ఆ ఖైదీ కన్నులు మూసుకొని ఎంత హాయిగా గానుగ త్రిప్పుచు పాడుచున్నాడు.

(తెఱలో పాట.)

తిరుగు తిరుగు గానుగ-మరి
తిరుగుమీవు గానుగా
కనులుమూసి నిన్నులాగి
కొనుచు ననయ మేను జనగ
కడువడి వగుడాకు చెత్త
సుడిగాలిని సుడివడి నట్టు॥ తిరుగు॥

శీతాతపవర్ష వసంతాతత ఋతువలయమందు
చేతనధాత్రీతలంబు చెన్నుదరిగి తిరుగునటుల॥ తి॥
చంద్రసూర్యతారకాగ్రహేంద్రగణము భ్రమణ మొందు
నల్పజీవి వీవు లెక్కయా తిరుగక వశమె నీకు॥ తిరు॥
జననమరణచక్రమందు ననయము తిరుగాడుచుందు
ఎందుకీవు తిరిగెదవో ఎందుజేర నరిగెదవో
ఎవరికెఱుక ఈశ్వరుడే ఎరుగు నీరహస్యమెల్ల॥ తిరు॥

అయ్యా! నీ వెవ్వడవు?

ఖైదీ—నేనా? ఖైదీని.

కేదా—నీ జాడ జూడ తగుమనుష్యునివలె తట్టుచున్నావు. నీ విక్కడికేల రావలసివచ్చె? నావలెనే ఏదో మంచిపని చేసి వచ్చియుండవలయు.

ఖైది— లేదు నాయనా, చెడుపని చేయనందున చెఱలో త్రోసిరి.

కేదా—ఎట్లు?

ఖైది—అట్లైన వినుము. ఉపేంద్రుడను నొక వకీలు తాను సృజించిన ఉయిలులో నన్ను సంతకము చేయుమని నిర్బంధించెను. నిజమైన ఉయిలులో నేను సంతకము చేసితిని, కావున కల్పితమగుదానిపై నెట్లు వ్రాలు చేయుదును? అందుకు నాపై పగబట్టి ఒక అబద్ధపు దావాలో నన్నుదూర్చి చెఱలో త్రోయించెను. అతడు ప్లీడరు- కావున ఎట్టిదుండగమైన నొనర్పగలడు.... నో రెండుచున్నది.... నీళ్ళున్నవా?

కేదా—గొప్ప హేతువే! నిజమైన విల్లెట్లున్నది, కల్పిత మెట్లు వ్రాయబడెను?

ఖైది—ఉపేంద్రుని తండ్రి వ్రాసినదానిలో యావదాస్తిలో మూడు వంతులు చిన్నకొడుకగు దేవేంద్రునకు ఒక వంతు ఉపేంద్రునకును పంచి యుండెను. దేవేంద్రుని కూతుళ్లిరువురకు ప్రామిసరీనోటులపై వడ్డీ ప్రతినెల యిచ్చుచుండవలయునని ఉన్నది. దానికి నేనూ మఱిముగ్గురూ—గదాధరుడు, కిశోరుడు, హరిపదుడును సాక్షులము. కల్పితమున ఈ పంపకము తారుమారు చేయబడెను: అయ్యో! నో రెండుచున్నది, కొంచెము నీరిమ్ము.

కేదా—తెలిసినది. ఇపు డొక చిత్రము జరుగనున్నది. నా కీ చెఱ వీడనిమ్ము.... అయ్యో! ఆ ముగ్గురు సాక్షులు

నెవరు? యజ్ఞేశ్వరుడు, హరిపదుడు—ఇంకొక రెవరు?

ఖైది—యజ్ఞేశ్వరుడు కాదు—గదాధరుడు-హరిపదుడు-కిశోరుడు.

కేదా—ఓహో! కిశోరుడా! సరే. వా రిప్పు డెక్కడ నున్నారు?

ఖైది—గదాధరుడు-హరిపదుడును కాశీవాసము చేయుచున్నారు. కిశోరుడు ప్రయాగలో నున్నాడు కాబోలు. నే నిక్కడికి రాకపూర్వ మత డక్కడ వకీలుగా నుండెను.... నో రెండుచున్నది. కొంచెము నీరిమ్ము.

కేదా—నీరా? నీదప్పి తీరునట్లు పంచదార పానకము రేపు నాయింట పోసెదను.... ఇంత చర్య జరిగినదా? అయ్యో! ఇప్పుడు నాకంటె ధన్యుడెవడు? తా, ధీంతా, తత్తత్తకిటతతా ధీంతా....

ఖైది—నీకు మతిపోయినదా ఏమి!

కేదా—సాక్షు లెవరు? గదాధరుడు—శ్యామపదుడు....

ఖైది—శ్యామపదుడు కాదు హరిపదుడు.

కేదా—వీ రెవరు?

ఖైది—హరిపదుడు పనిచాలించుకొన్న సబ్ జడ్జ్, గదాధరుడు జమీందారు, కిశోరుడు వకీలు. నీరిమ్ము-మాటాడజాలను.

కేదా—(పేరులు తబ్బిబ్బుగా పల్కును, ఖైది నాటిని దిద్దలేక విసుగుకొనును) వట్టి నీరే కావలెనా? లేక పాన

కమా? ఔను పానక మెట్లు వచ్చును?

వైకేది—నీరు చాలును- కొంచె మిమ్ము- రక్షింతువు.

కేదా—లోనికి రమ్ము, కావలసినంత యిచ్చెద.

మూడవ రంగము

(దేవేంద్రు నిల్లు- భార్యా భర్తలు కూర్చుందురు.)

మాన—అది పెళ్లాడకున్న నేనేమి చేతును?

దేవే—పెండ్లియే వలదనెనా?

మాన—వలదట!

దేవే—సరే!

మాన—ఏమి సాధనము?

దేవే—దేనికి? మంచిదే- సొమ్ము మిగులును.

మాన— ఎట్లు?

దేవే—సదానందుడు కట్నము మడుగకున్నను పెళ్లిఖర్చులకు సొమ్ము కావలెను కదా? అది మిగులదా?

మాన—బాగు బాగు!

దేవే—ఇందు తప్పేమి?

మాన—పిల్లకు పెళ్లి సేయరా?

దేవే—అదే వలదన్న నేనేమి చేయుదును?

మాన—మీరొకసారి చెప్పిచూడుడు.

దేవే—నేను చెప్పను.

మాన—కన్నె చెఱ విడిపించ వద్దా?

దేవే—వివాహము కాకున్న అది వీడుకొట్లు?

మాన—కులములోనుండి వెలివేయరా?

దేవే—అందుకు మొదటనుండియు సిద్ధమే!

(తెఱలో దేవేంద్రా! అని కేక)

ఆఁ. రమ్ము. నీవు లోనికి పొమ్ము. (ఆమె పోవును) తంటా తీరినది. (సదానందుడు వచ్చును)

సదా—మిత్రమా, నీ దేహస్థితి బాగు లేదని వింటిని.

దేవే—వెతేమియు లేదు. మనోవ్యాధిచే అప్పుడు దేహస్వస్థత తగ్గుచుండును.

సదా.—మనోవ్యాధి నేల తెచ్చిపెట్టుకొందువు?

దేవే—వలదన్నను నన్ను వదలకున్నది. సంతానముపై కూర్మి ఎక్కుడయి మమత పెఱుగుటచేత నేమో?

సదా—సుశీల గూర్చి బెంగగొంటివా?

దేవే—లేదు లేదు. అది మంచిపని చేసినది, పెళ్లి కొప్పుకొనుటయే లేదు.... ఈకుటుంబము మట్టిలో కలిసిన మేలగును. సకలపాపసంకులను- ఆపదలకు పదము. సర్వనాశహేతుభూతము. పిల్లలను తాచుపాములకు పాలుపోసి పెంచుచున్నాము.... అబ్బబ్బ! ఎంత అవివేకము

సదా—నీ అభిప్రాయ మిదేనా?

దేవే—వేఱేముండును?

సదా—విచిత్రమా, నీవు వ్యత్యస్తముగా తలచుచుంటివి.

దేవే—స్వానుభవ మది. నీరు చాలక లోతు నిజముగా తెలియదు.

సదా—నీయెడ నాకు భక్తిశ్రద్ధలు మెండు. ఇట్టి సామాన్యవిషయమున నీమది సంచలించుచున్నదేల?

దేవే—లేదు లేదు. ఆ విషయమున చర్చతో పని లేదు. అది అనావశ్యకము.

సదా—ఏది?

దేవే—పిల్ల పెళ్లి.

సదా—కాదు. అది అత్యంతావశ్యకము.

దేవే—ఏల?

సదా—జన్మాంతరవాదము, ఆధ్యాత్మికచర్చయు అటుంచుము. సంతానము వాయుభక్షణమున జీవించు ననుకొంటివా? యావజ్జీవమును వారి అన్నవస్త్రములకు అనువు కల్పించుట తలిదండ్రులకు విధి కాదా?

దేవే—వారి తప్పేమి?

సదా—సంతానము కల్గుటకు తలిదండ్రులు కారణభూతులు కారా? వారి సంరక్షణ వీరికి విధి కాదా? పిల్లలు పెద్దవారై దుఃఖాక్రాంతులైన ఆ తప్పు తలిదండ్రులది కాదా? సంతానము కడుపుమాడి కటకటబడిన కన్నవారు నింద్యులు కారా?

దేవే—తరువాత, తరువాత.

సదా—కుమారునికి విద్యాబుద్ధులు కరపి వాని అన్నవస్త్రముల కాధారము కల్పించుచున్నారు. అట్లే కుమార్తెకి కూడ కల్పింప వలదా? పిల్లకు పెళ్లిచేయుట వలన దానికి జీవనాధారముకల్గును. కావున నీకూతురికి నీవు పెండ్లిచేయుట తప్పదు....కాని

దేవే—ఊరకుంటి వేమి?

సదా—స్త్రీలయెడ భగవంతుడే నిష్ఠురుడు, దానికి మనమేమి చేయగలము? వారి యోగక్షేమములకై సాధ్యమైనంత యత్నము చేయుట పురుషులకు విధి- స్త్రీలకు రానున్న క్లేశముల తొలగింప బూనుట పురుషుల కావశ్యకము.

దేవే—నాకు బోధ పడలేదు.

సదా—స్త్రీలు దుర్బలులు, అబలలైనను వారు మానవులే కదా? వారి హృదయములను అవమానము ఉపేక్షయు పురుషుల హృదయముతోపాటు నొవ్వ జేయును. స్త్రీలు పురుషులకంటె బుద్ధితక్కువ వారైనను, వారికిని ఇష్టానిష్టము లుండును. వారిమతము కేవలము గర్హ్యమనరాదు. పసితనమున వారికి వివేకముండదు, కావున తలిదండ్రులు తమకు నచ్చిన వారికి వారిని కట్టిపెట్టవచ్చును. బాలికకు పదిహేను పదహారు వత్సరములవరకు పెళ్లిచేయకున్న, అప్పటికి వారు ప్రాజ్ఞులై వరుల నెంచుకొనుటయందు మతామతములు కల్గియుందురు. వాటిని సరకుచేయకుండుట భావ్యము కాదు, సుశీల అభిరుచికి

ప్రతికూలముగ మా వినయున కామెను నీవు కట్టతలచినచో నేను సమ్మతింపను.

దేవే—హిందూకులమున పుట్టిన ఆడది హిందువుల కులాచారముల మన్నించుట యుక్తముకాదా ?

సదా—సావిత్రి హిందువులలో పుట్టలేదా ? ఎదిగిన పిల్లకు ఇష్టానిష్టము లుండితీరును. మన శాస్త్రకారులు మూర్ఖులనుకొంటివా ?

(మహేంద్రుడు వచ్చును)

మహే—నాన్నా! కుముదిని ఏమేమో పలమాట లాడుచున్నదని అమ్మ చెప్పుమన్నది.

దేవే—ఈమాట నాతో కూడ చెప్పినది. పలమాట లాడక పాటలు పాడునా ఏమి ?

మహే—అమ్మ మిమ్ము పిల్చుచున్నది.

దేవే—ఇప్పుడు వచ్చుటకు వీలు లేదు. పొమ్ము.

సదా—అట్లుకాదు. ఒకసారి వెళ్లిరమ్ము.

దేవే—నేనేమి వీరి నౌఖరినా?

సదా—వైద్యుని పిలువనంపనా ?

దేవే—వలదు. నీతో నెన్నిసారులు చెప్పుదును ?.... ఇక నీవింటి కరుగుము.

సదా—సరే.... నీవు పోయి ఆడవారి దిగులు తీర్పుము

(పోవును)

(వినోదిని వచ్చును)

దేవే—నాకొఱకే కాబోలు- నాకు ప్రాణాంతముగా నున్నది.... ప్రాణ మున్నదా? (పోవును)

వినో—తండ్రిగారి మతి తల్లడిల్లినది. లేకున్న ఇంత కోపము, చిటచిటలాడుట పూర్వముండెనా ?

నాల్గవ రంగము

[దేవేంద్రు నిల్లు-గాలివాన, వడగండ్లు, ఉరుములు కుముదిని మంచముపై పడుకొనియుండును, ప్రక్కను తల్లి కునుకుచుండును. దేవేంద్రుడు నిలుచును]

దేవే—రాత్రి యెంత భయావహమై యున్నది! ముసలధారలు కట్టి వర్షము కురియుచున్నది. వడగండ్లు పడుచుండుటచే తలుపులు చిల్లులుపడుచున్నవి, మేఘములు-వలలో బడిన వ్యాఘ్రముల భాతి కోపోద్రేకమున గంభీరముగా గర్జించుచున్నవి. సృష్టియంతయు లోపించినటుల చిమ్మచీకటి కమ్ముచున్నది. పాడుపడిన యీకొంపయు నేను మాత్రమే నిల్చియున్నాము. దౌర్భాగ్యుడను నాచుట్టు వేరెవ్వరును లేరు కాబోలు. ఈతుపా నడగి, ఈయంధకార మంతరించిన వెన్క- సూర్యకిరణప్రసారమున పూవులు పూచి, పక్షులు కలస్వనములతో నాకసమున నెగురుచుండ, వసంతవాయువీచికలు శ్యామలలతలపై మెల్లమెల్లగ వీచుచుండ, కమ్మనితెమ్మె

రలు లతాగృహముల సుగంధముల నెలకొల్పుచుండు నప్పుడు నాచుట్టు నుండువా రెవరు? ప్రపంచమా? నావైపు వంగి వాలదే! అన్నగారు- మేమిద్దరము ఏకగర్భ జనితులమని వాడుక. ఇక నీ ప్రపంచమున నా కిద్దరు సుతులు. ఒకడు సన్యసించె. రెండవవాడు తగిన శిక్ష లేకుం డుటచే ఉచ్ఛృంఖలు డయ్యె. ఇద్దరు కూతుళ్ళలో ఒకతె అనాథ. రెండవదానికి పెండ్లి కాలేదు. నాభార్య అహో రాత్రములు దాసివలె పాటువడుచుండుటచే నిద్రాదేవి ఆమెపై అనుకంపజూపి అక్కున చేర్చెను. రుగ్ణయగు ఈకన్యకు మరణ మాసన్న మగుచున్నది. దీనినంతయు నేను కన్నులార గాం చుచుంటిని.

కుము—అమ్మా! అమ్మా!

మాన—ఏ మమ్మా?

కుము—దాహము.

దేవే—ఇదుగో నమ్మా.

కుము—నాన్నగారూ!

దేవే—ఇదిగో మంచినీరు.

కుము—వలదు. బాధ భరించ జాలను. అమ్మా!

మాన—ఏమమ్మా, ఇక్కడనే ఉన్నాను.

కుము—అక్కేదీ?

దేవే—నిద్రపోవుచున్నది. లేపనా?

కుము—వలదు. లేచిన పిమ్మట వాళ్లతో చెప్పుడు. అబ్బా!

దేవే—బాధ హెచ్చుగా నున్నదా అమ్మా?

కుము—లేదు. అంతయు అణుగు చున్నది.

మాన—అదేమమ్మా, అలా గంటున్నావు. హా! దైవమా- ఎట్టిగతి తెచ్చిపెట్టితివి.

కుము—అమ్మా (లేచి మెడపట్టుకొనును.) అబ్బా!

మాన—ఇదేమి. పిల్ల యిట్లున్నది.

కుమూ—అబ్బా!

మాన—వైద్యుని పిలువుడు. (కుముదిని పడును)

కుము—అబ్బా! బాధ తిరుగ వచ్చుచున్నది.

మాన—వైద్యుని పిలువరేమి?

దేవే—వైద్యుడా? బైట యెట్లున్నదో నీ కగపడుట లేదా? అర్ధరాత్రమున తుపాను పట్టియున్నది. ఇప్పుడు వైద్యుడా? నూరు రూపాయీ లిచ్చినను ఎవ్వరును రారు. అంత సొమ్మిచ్చుటకు శక్తియు లేదు.

కుము—ఇకను వైద్యుడేల? నాన్నా- కిటికీ తీయుడు (అత డట్లుచేయ ఓరుగాలికి దీపమారును కుముదిని ప్రాణము పోవును.)

దేవే—అమ్మా, కుముదినీ!

మాన—కుముదినీ! కుముదినీ! (పైనిపడును)

దేవే—గట్టిగా పట్టుకొనుము. ఈ చీకటిలో మన కన్నులుమూసి ఎట్లకైన పారిపోవును సుమా! జాగ్రత్త!

మాన—అయ్యో! పోయినది. నాతల్లి ఎగిరిపోయినది.

దేవే—విడిచితివా! పట్టిఉంచలేక పోతివా? పలుగాకీ! అట్లైన నడువుము. మనముకూడ పోవుదము. చీకటిలో ఒక్కర్తె ఎక్కడికి పోయెనో చూతము. కుముదినీ! కుముదినీ!

(పోవును)

భారత రమణి

మూడవ అంకము

మొదటి రంగము

(దేవేంద్రు నింటిలో నొక్కడే పచారు చేయును.)

దేవే—ఒక ఆపద గడవకముందే వేరొకటి దాపురించినది. ఒక కెరటము మీాద మరి యొకటి. కాలుజారి కొట్టుకొనిపోవుచున్నప్పు డెవ రాపగలరు? ఒకదానిమీాద నొకటి—విరామమే లేదు. నిర్భర మగుచున్నది.... అదిగో నా భార్య వచ్చుచున్నది. రానీ—మనసు రాయి చేసికొంటి. ఇక నేమి చేయగలదు?

(మానద వచ్చును)

మాన—కన్నుల యెదుట కన్నకుమారుని పోలీసువారు కొనిపోయిరి.

దేవే—ఔను—కొని పోయిరి.

మాన—మీారేమియు చేయలేదే?

దేవే—లేదు.

మాన—చూచుచు నిలువబడితిరా?

దేవే—ఔను వింతను చూచుచుంటివి.

మాన—అడ్డుపెట్ట లేదేమి ?

దేవే—లేదు.

మాన—ఎందుచేత ?

దేవే—పోలీసువారు పిల్లవానిని విడుతురనే భయముచేత.

మాన—ఆ భయము చేతనా ?

దేవే—పోలీసువారు నాకు మేనత్త కొడుకులు.

మాన—మీకు మతి చలించినట్లున్నది.

దేవే—నిజము కావచ్చును.

మాన—వాని చెఱ తప్పించుడు.

దేవే—ఎవనిది ? (నవ్వును)

మాన—అబ్బాయిది ; నవ్వుతారేమి ?

దేవే—బాగు బాగు. నీ కే చింతయు లేదు. లోకమర్యాద తెలియదు. దైవము నన్నాడదానినిచేయక మగవానినెందుకు చేసెనో ? ఇప్పుడు నూరు ప్రసవవేదన లనుభవించుచున్నాను.

మాన—కుర్రవాని కేమగును ?

దేవే—జైలునకు వెళ్ళును. పట్టుబడకున్న దొంగతనము గొప్ప విద్య. పట్టుబడినచో చెఱసాల తప్పదు. ఆహా ! గవర్నమెంటువా రెట్టి నియమము చేసిరి ? బళే !

మాన—బాలుడు జెయిలులోపడిన నేను బ్రతుకను.

దేవే—సరే, ఉరిపోసుకొమ్ము—చావుము. ఒకకొడుకు సన్యసించెను ; ఇంకొకడు చెఱలోపడెను ; ఒకకుమార్తెకు తగిన మగుడులేక తనువు బాసెను ; ఇంకొకతె తగిన వరుడు లేక తలచెడెను. ఇంకొకతె ఉన్నది. దానికేమి ! మిగిలినదానవు నీవు ఉరిపోసికొనుము. నేను మిగిలియుందును... ఆహా ! దయామయా ! ఏమి నీరచనాకౌశలము ! 'మింగుటకు మెతుకులు లేవు, మీసములకు సంపంగి నూనె' అన్నట్లు పెళ్లిచేసుకొంటిని—ఫల మనుభవించుచుంటిని. కర్మఫలము కట్టికుడుపదా ? ఎవరిని నిందింపను ?

మాన—బాలునకు చెఱ తప్పదా ?

దేవే—తప్పునని తోచదు.

మాన—తగిన ప్లీడరును పెట్టిన తప్పించగలడా ?

దేవే—తప్ప వచ్చును.

మాన—అయితే ఏల పెట్టరాదు ?

దేవే—(నవ్వి) నీ కసాధ్యమన్నది లేదు. నీ కేదియు తోచదు. తగిన ప్లీడరునకు తగిన ఫీజు. ధనమెట్లు దాపరించును? నీ విత్తువా ?

మాన—అప్పు తెండు.

దేవే—హాయి హాయి ! కర్తవ్యము నీముక్కునకు సూటిగా కనబడుచున్నది. అన్నియు సులభముగానే తోచుచున్నవి. (నవ్వును)

మాన—ఇంకే మున్నది! పిల్లవాడు జెయిలులో పడ్డాడు. మీ రిక్కడ నవ్వ ప్రారంభించినారు.

దేవే—లేదు లేదు. నాది తప్పే. ఇక నవ్వను. తండ్రి గారి అప్పు తీర్ప తాతలనాటి యిల్లు సగ మమ్మితిని- నీవు చూచుచుంటివి. అప్పా? అప్పు- ఇదివర కెన్నడును చేయ లేదు- ఇక చేయను. పిల్లవాడు జెయిలులో పడనీ...

మాన—ఇంకేమి సాధనము? (ఏడ్చును)

దేవే—పొమ్ము, నా ప్రాణములు తీయకు.

(ఆమె పోవును)

పెళ్లాడినందుకు ఫల మనుభవించు చున్నాను. ఎవరినందును? పెళ్లి కొప్పుకొంటిని- భార్యాధరసుధారసము గ్రోలుచుండిన కుక్షి నిండు ననుకొంటిని. ఆమె మోమునెల కాయు వెన్నెలలో విహరించిన చాలు ననుకొంటిని. ఇంకే మేమో భావించు చుంటిని. అదంతయు స్వప్నగతవృత్తాంత మాయె. ఇట్లగునని ఎన్నడు ననుకొన లేదు. కర్మ మెట్టిదో ఫల మట్టిది. విత్తొకటి వేసిన చెట్టు వేఱొకటి మొలుచునా? ఓహో! పరమేశ్వరా! ఏమి నీ సృష్టిచాతురి!

(వినోదిని వచ్చును)

వినో—నాన్నగారూ!

దేవే—ఏమి కావలె? ఓహో, తెలిసినది, కాని నీవు కోరినది కాజాలదు.

వినో—మహేంద్రుని....

దేవే—ఊఱకుండుము- మాటాడితివా, నే నాత్మహత్య కావించుకొనెదను.

(సుశీల వచ్చును)

ఏమి కావలయు?

సుశీ—నా కేమియు వలదు....మహేంద్రు....

దేవే—ఇక చాలించి పొమ్ము.

సుశీ—నన్నేమి చేసినను వలదనను, మహేంద్రుని రక్షించిన చాలును. మీ పదము లంటెదను.

దేవే—న న్నంటవలదు. దూరమున నుండు—

సుశీ—జనకా! ఇటు తగునా? (కాళ్లపై బడును)

దేవే—ఇక నుండ జాలను....ఎంతని మ్రింగను! ఈ బాధచే గుండె వ్రీలుచున్నది.... ఇదెట్లు చూడగలను? వినోదినీ....సుశీలా.... అబ్బా! మీరే మెఱుగ గలరు? అయ్యో! అయ్యో? నిర్భరము....నిర్భరము...

(త్వరగా పోవును)

(నగలపెట్టెతో మానద వచ్చును)

మాన—వినోదినీ! ఈ నగలు పట్టుకొని సదానందుని వద్దకు వెళ్లి వీటినమ్మి సొమ్ము యిమ్మను.

వినో—ఇదే నమ్మా!

మాన—కొడుకు చెఱలో బడిన పిమ్మట కొఱగాని యీ నగలు నాకేల? తీసుకొని పొమ్ము.

వినో—ఇవి నీ పుట్టింటివారు పెట్టినవనియు ప్రాణము లుండ వీటిని బాయగూడదనియు చెప్పియుంటివే ?

మాన—ఔను, కాని కుఱ్ఱవాని కిట్టి యవస్థ తటస్థించునని అప్పు డెరుగను. ప్రాణములకన్న ప్రియతరమై, అంధకారావృతమగు ఇంటికి దీపమై, కుల ముద్ధరింపదగు కొడుకు చీకటికోణములో నుండ నే నీ యాభరణములతో నింట నుండగలనా ? కొని పొమ్ము.

వినో—నాన్నగారి నడిగితివా ?

మాన—లేదు. వారి నడుగ నక్కఱలేదు. ఆయన కు మతి చెడినది. మా అమ్మ నా కిచ్చిన నగలు—నా హృదయము, నా శరీరార్ధభాగహారియగు నాపుత్రునకై అర్పించుచున్నాను. నీవు సంకోచింప వలదు. ఇతరులకు నే నిచ్చుటలేదే ! ఆపదుద్ధారకా ! ఆర్తరక్షణా ! నా మొఱాలించి మ మ్మీవిపదబ్ధినుండి ఉద్ధరింపుము.

(పోవుదురు)

రెండవ రంగము

[దేవేంద్రు నిల్లు—దేవేంద్రుడు నిద్రలో]

దేవే—డబ్బు ! డబ్బు ! డబ్బు ! ప్రపంచమున నింకేద్దియు లేదు. డబ్బే ! పిల్లలకు డబ్బు, పెద్దలకు డబ్బు ; కొడుకులకు డబ్బు, కూతుళ్ళకు డబ్బు, పెండ్లానికి డబ్బు, మగనికి డబ్బు ; దొంగకు డబ్బు, దొరకు డబ్బు ; భాగ్యవంతునకు, బీదవానికి; గొప్పవానికి, కొద్దివానికి; భక్తునకు తుదకు భగవంతునికి కూడ డబ్బే ! ధనము దాపరించుటకే ధాత్రీ) మహాదేవిని దహించి, త్రవ్వి, ఆమె గర్భమును చీల్చుచున్నారు. సముద్రమునందలి అగాధజలమున మునిగి రత్నములను సేకరించుచున్నారు. చేతగాదు గాని ఆకాశమందలి సూర్యాది గ్రహతారామండలముల చీల్చి కరుగబోసి టంకసాలయందు నాణెములుగా దింపియుందురు. బాపురే ! ప్రపంచమా, నీబిడ్డల నందర ధనచింతాంబుధిని ముంచి తేల్చు చున్నావు. నీక్రోడమునుండి రత్నగర్భమా, వారు వెడలునప్పుడు ఒక కాసైన వారి నంటి బోవునా ?...హా ! శంకరా, నా ఐదు వేల రూపాయలపై ఇంటిలో నందరును కన్నువేసి యున్నారు. పిల్లవాని చేతిలో బెల్లముముక్కను కాకి తన్నుకొని పోవునట్లు వీరు నాచేతినుండి దీనిని గ్రహింప దలచుచున్నారు. దీనిపని చక్కచేయవలయును. (ఇనుపపెట్టెతీసి) ఇక్కడదీని నుంతునా ? రేపు కచేరిలో కట్టివేయుదును.....తండ్రిచేసిన అప్పు తాతల నాటి యిల్లమ్మితీర్చితిని. నాకొక్కకమ్మ లేదే ! ఆస్తి తండ్రిగారిచ్చినదే, అప్పు తండ్రిగా రిచ్చినదే...ఇక్కడ నుంతునా ?.... వలదు. గొయ్యితీసిపాతుదునా ? అది మేలు. (గునపము తెచ్చి త్రవ్వి) అబ్బో చప్పు డగుచున్నది. ఎవరైన వత్తురు. ఇదివలదు. అలమరలో నుంచెద. ఇదెవ్వరును చూడబోరు. ఇనుపపెట్టె యుండ ఇంతసొమ్ము అలమరలో నుంచునను కొందురా ? సరే.

ఇచ్చటనే దాచెదను. (తాళము తీసి అరలాగి లోనచూచి) ఓహో! దీనిలో దొంగఅర కూడ యున్నది; బలే! ఇది చాలమేలు. ఇందులో నుంచెద. (తడిమి చూచి) ఇందేవో కాగితము లున్నటులున్నవి. ఇవి చూచినవారి కిందు సొమ్ముండు నను అపోహము పుట్టదు. వాహ్వా! ఇది మేలైన చోటు. ఎవరును చూడలేదు కదా. లేదు. అర్ధరాత్రమున నిట నెవ్వరుందురు? ఈసారి వీటిని తీయుట సాధ్యము కాదు. (అందులో పెట్టి తాళము వేసి) హాయి హాయి. (పోయి నిద్రించును).

(వినోదిని వచ్చును.)

వినో—మా తండ్రిగారేవో మాటలాడు చున్నటులున్నది. (అంతట చూచి) ఇందెవ్వరును లేరే!...ఓహో! నిద్రలో లేచి తిరుగుచుండుటయు మాటలాడుటయు వీరికి అలవాటే. అదిగో నిద్రించి నట్లున్నది. (పోవును.)

మూడవరంగము

(ఉపేంద్రు నిల్లు. ఉపేంద్రుడు భక్తులు.)

ఉపే—వత్సలారా, ఆహారము గొనుట కూడ ఆధ్యాత్మిక వ్యాపార మని నేను సిద్ధాంతము చేసినాను. ఇదిగో నవనీతము ఇది శ్రీకృష్ణుడే! దేవకీనందనుడే!

భక్తు—ఓహోహో!

ఉపే—పీతాంబరధర- శిఖిపింఛభూషణ వంశీధర- గోపాలా!

భక్తు—(పాడుదురు.)

ఉపే—మక్ఖన్-చోర-మధుసూదన- శ్యామల- నవనీరదసమదేహ ॥విశాలా॥

భక్తు—(పాడుదురు)

ఉపే—శ్రీకృష్ణుడు వెన్నవలె కోమలుడు, కావుననే వెన్నదొంగ అనిపించుకొనెను.

భక్తు—ఓహోహో!

ఉపే—భక్తులారా! చూడుడు. (లడ్డుచూపి) ఈపదార్థము అండాకారము గలది. చక్కెరతో చేసినది కావున రసవంతము, మధురము. కారణముయొక్క గుణములు కార్యమందుండును. కావుననే దీనిని "రసగోళ" మందురు. ఆర్యఋషిగణము దీనిని జూచియే, భూమి గోళాకారముగా నుండు నని సిద్ధాంతము చేసిరి. ఇది నోటిలో వేసుకొనినచో కరిగి కడుపులో కలియునట్లే జీవాత్మ భక్తి యోగముచేత పరమాత్మలో లీనమగును. చూడుడు. (నోటిలో వేసుకొనును.)

భక్తు—సత్యం సత్యం ఓహోహో!

ఉపే—(సీసాను చూపి) చూచితిరా? ఇది పానీయ ద్రవ్యము—దీనిని దేశభాషలో "షర్బతు" అందురు. ఇదే భగవంతుని ఆదిసృష్టి—ఇందే సర్వభూతములు ఉత్పన్నములయినవి. "సర్వభూతేషు శ్రీకృష్ణః" ఇందెట్టి అపూర్వరహస్య

మున్నచో కనుడు— "సర్వభూత" శబ్దము "షర్బతు" గా మారినది. ఇందుచేతనే సర్వభూతములును పరమేశ్వరునియందు ఇట్లే లీనమగును.

భక్తు—ఏమి ఆధ్యాత్మిక తత్వం.

ఉపే—ఇంకొకటి మిగిలి యున్నది. (గుడిగుడి చూపి) ఇది పొగను సృజించును. ఇట్లే అనేక యంత్రములు చేయగలవు. ధూమయంత్రములను చేయుట దీనినుండియే మానవుడు గ్రహించెను. ఇందు విష్ణుతేజ మున్నది. ఇందు జ్ఞానపత్రి యుంచి పీల్చినచో సర్వలోకములును సాక్షాత్కరించును. (పీల్చును)

(యజ్ఞేశ్వరుడు వచ్చును)

ఓహో! యజ్ఞేశ్వరా! రమ్ము.........వత్సలారా! నేను కొంతసేపు ఆత్మసాక్షాత్కార మాచరింపవలయు. మీరిద్దరును పొండు. ఆహా! గోపీజనమనోరంజనా, జీవులకు పరమావధి నీవేకదా? సర్వోద్ధారకుడవు సర్వనియంతవు శ్రీహరీ! నీ చరణములే నమ్మియుంటిని.

భక్తులు—(పాడుదురు)

పాట

నీదుచరణములే—గతియని—ఎదనునమ్మినవారమురా॥
శ్రీకృష్ణా॥

వేదవేదాంతవిదితుడవని—వెలయు శ్రీసర్వేశ కృష్ణా॥
నీదు॥ (పోవుదురు)

యజ్ఞే—పీడ వదలినది... ఉపేందా!, నీతో నొక మాట చెప్పవచ్చితిని.

ఉపే— నేను కూడ నీకొకమాట చెప్పవలెను.

యజ్ఞే—నీవు విశ్వాసఘాత ఒనర్చితివి. నన్ను నమ్మించి మోసపుచ్చితివి.

ఉపే—నేనా? నిన్నా?

యజ్ఞే—అహా నీవే, నన్నే—మీతండ్రి అప్పు తమ్ముని తలపై రుద్దితివి. ఇల్లమ్మి ఋణము ఆతడు దీర్చునని నమ్మించితివి. ఇల్లమ్ముడైనది—అప్పు రకాసైన నా కంద లేదు.

ఉపే—ఇందు నాదోషమేమి?

యజ్ఞే—దోషము నీది కాదా? ఉండుండు. సచివులు నులిమి సొమ్మంతయు రాబట్టెదను.

ఉపే—కానిమ్ము నేను వకీలును, లా ఎరుగుదును.

యజ్ఞే—అబ్బో! అటులనా? నేను షరాబును; బీదలను పీల్చి పిప్పిచేయుట మనకిద్దరకు సహజధర్మము. నీవు మునిముచ్చువైతివి. నేనట్లు కాలేదు. ఇదే భేదము. చూడు సొమ్మంతయు నీనుండి వసూలుచేసెదను.

ఉపే—నే నీయవలసిన పైకము నంతయు నీకిచ్చినట్లు రసీదు నాకిచ్చితివి. ఎక్కడ వెట్లు రాబట్టెదవో చూచెదను.

యజ్ఞే—అటులనా? మీతండ్రి వ్రాసిన "విల్లు"లో నేను సాక్షిసంతకము చేసితిని, జ్ఞప్తి యున్నదా ?

ఉపే—ఆ"విల్లు" ఇప్పు డెక్కడ నున్నది?

యజ్ఞే—లేకేమి? చేవ అలమరలో నున్నది పోలేదు.

ఉపే—సరిసరి,

యజ్ఞే—సరిలేదు, బేసిలేదు, అదేయున్నచో దేవేంద్రుని కగపడదా అని సంశయించుచుంటివి కాబోలు! చెప్పెద విను అందులో దొంగ అరయున్నది. ఆసంగతి నాకు తప్ప వేరెవ్వరికిని తెలియదు. అలమర యిప్పుడు దేవేంద్రుని యొద్దనే ఉన్నది, నే నిప్పుడే పోయి వానితో చెప్పెదను, సొమ్ము రాబట్టు నుపాయము నా చేతిలో నున్నది. ఆ "విల్లు" ప్రకారము యవదాస్తిలో మూడుపాళ్లు దేవేంద్రునకు ఒక పాలు, నీకునువచ్చును, సొమ్మిచ్చెదవా ? లేదా ? చెప్పు.

ఉపే—రెండవ "విల్లు"నందు నీవు సంతకము చేయ లేదా?

యజ్ఞే—నేను చేయలేదనియు నీవే నాసంతకము చేసితి వనియెద

ఉపే—నీమాట నమ్మువారెవరు ?

యజ్ఞే—తండ్రివ్రాలు చేయగలవాడు సాక్షివ్రాలు చేయలే డనుకొందురా? చెప్పు, సొమ్మిచ్చెదవా? లేదా?

ఉపే—నాకు మిత్రుడవయ్యు ఇంత ఘోరమునకు ఒడిగట్టుదువా?

యజ్ఞే—ఒక సంసారిని పాడుచేయుటకు కుట్ర పన్నుటయందే కదా మనకు మైత్రి అలవడెను అది ఘోరము కాదా? ఇం కొకటి, ఇద్దరు సాధుజనులు మిత్రులగుదురు, కాని ఇద్దరు వంచకు లట్లు కానేరరు వారినొక గదిలో పది వత్సరము లుంచినను వారికి మైత్రి అలవడ నేరదు బయటికి వెడలినతోడనే వా రన్యోన్యవంచనమునకు గడంగుదురు.

ఉపే—యజ్ఞేశ్వరా (కన్నుల నీరు నించును)

యజ్ఞే—ఆడదాని బుడిబుడి దుఃఖములటుంచి సొమ్మిచ్చెదవో, ఇయ్యవో చెప్పు

ఉపే—ఒక్కమాట వినవా ?

యజ్ఞే—వినను నీవు వకీలువో? సొమ్మిచ్చెదవా లేదా?

ఉపే—ఒక మాట

యజ్ఞే—నేను చెప్పినంతయు చేసి తీరుదును తుది మాట తేల్చుము

ఉపే—ఇచ్చెద

యజ్ఞే—ఇప్పుడిమ్ము

ఉపే—ఇప్పుడే ?

యజ్ఞే—ఆహా, ఇప్పుడే. నిన్నెవరు నమ్ముదురు ?

ఉపే—ఇప్పుడు నావద్ద సొమ్ము లేదు.

యజ్ఞే—మంచిది...(వెళ్ళబోవును.)

ఉపే—ఉండుండు. ఇచ్చెద.

యజ్ఞే—తే.

ఉపే—ఇదిగో ! ఇట్లు నిర్బంధించుట న్యాయమా ? మనలో మన మెట్లయిన తగవు తీర్చుకొందము.

యజ్ఞే—ఆలాగు దారికిరమ్ము. తగవుదిద్దుకొందమా ?

ఉపే—ఆలాగే కానిమ్ము.

యజ్ఞే—ఎట్లు ?

ఉపే—నీవు చెప్పినట్లు చేసెదను.

యజ్ఞే—నేను చెప్పినపని చేసినచో అప్పే కాక వడ్డీ కూడ వదలెదను.

ఉపే—ఏమి చేయుమందువు ?

యజ్ఞే—నానోటనే పల్కింతువా ? నేనుచెప్పజాలను ఆమాట వెలువడిన తోడనే ధరణీచక్రము తల్లడిల్లదా ? అమావాస్యనాటి చీకటి ఆకాశమంతట నాచ్ఛాదింపదా ?.... ధర్మ మేమైన ఈధాత్రి యందున్న, అది వాడి, వత్తియై, చచ్చి, కుళ్ళి, దుర్గంధము కుప్పవడదా ?

ఉపే—అబ్బా ! అంతఘోరకృత్యమును తలపెట్టితివా ఏదో చెప్పుము.

యజ్ఞే—ఇంకను తెలియలేదా ? నీవు పాపివి, నేను పాపిని; ఐనను ఆమాట చెప్పుట నాకు నోరాడకున్నది. నా వివాహము.........ఇప్పుడైన గ్రహించితివా ?

ఉపే—చప్పున చెప్పరాదా ?

యజ్ఞే—విను. (చెవిలోచెప్పును)...మూన్నాడెదవవేళ?

ఉపే—నాతమ్ముని కూతురినా ?..................

(యజ్ఞేశ్వరుని మెడబట్టి) ఓరి బాలిశా. ఓరీ చండాల ! కూళా !

యజ్ఞే—నన్ను వదలుము... తెలివి తెచ్చుకొనుము విడుతువా ? లేదా ?

ఉపే—విడిచెద. మఱచితిని.

యజ్ఞే—ఇప్పు డిష్టపడుదువా ?

ఉపే—ఇష్టమే. ఇష్టమే...ఎవఱది ?

యజ్ఞే—ఎవరును లేరు. వణకుచుంటివేమి?

ఉపే—పోదము, రా.... (పోవుదురు)

—

నాల్గవ రంగము

(దేవేంద్రుని యిల్లు—మానదా వినోదినులు)

మాన—ఏ మయినది ?

వినో—"వస్తువుల నమ్మనక్కరలేదు, తాకట్టుపెట్టి తగినంత దస్తు తేవచ్చున"ని ఆత డనెను

మాన—దానితో చెఱవీడునా ? ఆత డేమనెను ?

వినో—శక్తివంచన లేక సాధించెద ననెను

మాన—భగవంతు డాతనికి మేలు చేయుగాక చూడు ఈసంగతి మాతండ్రిగారికి తెలిసెనా, మన యత్న మంతయు మట్టిలో కలుపును తెలి[illegible]

వినో—ఆ భయము నీకు వలదు తెలియనీయను

(పోవును)

మాన—అనాథరక్షకా! ఆపదుద్ధారకా! రక్షింపుము

(దేవేంద్రుడు వచ్చును)

దేవే—వంట యింక కాలేదా?

మాన—అయ్యో! మఱచితిని

దేవే—మీరు నన్ను ఇంట నుండనీయరా?

మాన—క్షణములో వంట చేసెదను బాలుని సమాచార మేమైన తెలిసినదా?

దేవే—నా ప్రాణము తీయక పొమ్ము... (ఆమె పోవును) చిన్నవాడు చెఱలో పడినాడు పోనీ తండ్రిగారి అప్పుతీర్చి కౌపీనము కట్టి వాడవాడల తిరిగెదను భార్యయు, ఇద్దరు కూతుళ్ళును మిగిలెదరు వారికిని ఇదే గతి కొడుకు కూటికై బెంగగొన నక్కరలేదు అదియు మేలే.

(సుశీల వచ్చును)

నీవేల వచ్చితివి? పొమ్ము.

సుశీ—సదానందుడుగారు మీతో మాటలాడ వలెనని వచ్చియున్నారు.

దేవే—ఇతడు నన్ను బ్రతుకనీయడు, ఇప్పుడు వీలులేదని చెప్పుము. నా ఒంట్లో బాగుగలేదని చెప్పుము...ఊ పోనీ, రమ్మనుము....(ఆమెపోవును) దేవేంద్రునికొడుకు చెఱలో పడెనని దేశమంతటను వ్యాపించినది. నాగుండె నీరగు

చున్నది. (సదానందుని ప్రవేశము) సదానందా! ఏమి వార్తలు? నేడు నా శరీరమునకు స్వస్థత తగ్గినది.

సదా—వైద్యుని పిలిపించనా?

దేవే—వైద్యశాస్త్రమున ఈవ్యాధికి మందులేదు.

సదా—మిత్రమా! చింతింపకుము, అపీలు చేయుదము, బాలుని చెఱనుండి తప్పించవచ్చును

దేవే—వలదు, అపీలు చేయవలదు. వాడు చెఱలో నుండుటయే శ్రేయము. కూర్చుండబెట్టి కూడు పెట్టలేను. కొంతభారమైన తగ్గిన మేలే. నా భార్యను కూతుళ్ళను కూడ అచ్చట చేర్చు ఉపాయము నాలోచింతువేని నన్ను రక్షించినవాడ వగుదువు.

సదా—అదేమి అట్లనుచుంటివి?

దేవే—ఇంతవఱకు జరిపిన చర్యకే వకీలునకు చాల ధన మొసంగితిని, నీకును నావలె మతిపోయి నట్లున్నది. అన్నట్లు ఇప్పటి కైదువేలు వ్రాయబడెనట!

సదా—దాదా పయియుండును.

దేవే—ఇంత సొత్తు నీ కెక్కడిది? ఇది అడుగవలెనని ఎన్నియో సారు లనుకొంటిని, ఇంతలో నాకు మతిచెడినది. ఇప్పుడు సావధానుడనై యున్నాను. ఇంతసొమ్మెక్కడిది? చెప్పుము.

సదా—అదేల అడిగెదవు? ఎట్లో జతపడినది. ఇప్పుడామాట యేల?

దేవే—నీ విచ్చితివా ఏమి ? నా కొఱకై నీ వొక కాసైన వ్యయపరిచితివా ? యావజ్జీవము నిన్ను శతృవుని వలె భావింతును. నీవు నన్ను బాగుగ నెరుగుదువు కదా? నా పూర్వు లెవరును దానముల పట్టలేదు, నేను కూడ, ప్రతిగ్రహించు వాడను కాను.

సదా—నీ కీఆందోళన మేల ? ఇదే ప్రమాణము చేసి చెప్పుచున్నాను. ఇందు నాసొమ్ము ఒక గవ్వయైన లేదు

దేవే—అట్లైన నీ కీసొమ్మెక్కడిది ?

సదా—నీ భార్య పంపినది.

దేవే—నా భార్యయా ? ఆమె కైదు వేల రూపాయ లెట్లువచ్చెను ?

సదా—నాకు తెలియదు. నా కుమారుడు నాకి సొమ్మిచ్చెను. ఆత డిట్లు చెప్పెను.

సదా—ఇది ఆమెకెట్లు లభించెనో అడిగితివా ?

సదా—ఆవిషయ మెవరికిని చెప్పవలదని ఆమె నిషేధించె నట.

దేవే—సరే, నే నామె నడిగెదను. సదానందా, నా పై తీర్పుచెప్పబడిన డిక్రీసొమ్ము జాగ్రత చేసితిని, కోర్టులో దాఖలు చేయుదువా? నీకు వీలున్నదా ?

సదా—తెమ్ము, నేడే చెల్లించెదను. తీరుబడి కావలసినంత ఉన్నది.

దేవే—ఇది నేనే చెల్లించియుందును, కాని నాకు సుస్తీగా నున్నది, జ్వరము తగులునేమో, జతపడిన పిదప జాగేల ? శేషించిన ఆస్తినమ్మి దీనిని జతపెట్టితి.

సదా—ఇల్లమ్మితివా ఏమి ?

దేవే—అమ్మకున్న అప్పెట్లు తీరును ?

సదా—అమ్ముటకు ముందు నాతో చెప్పలేదేమి?

దేవే—చెప్పినచో నీ వట్లు చేయనిత్తువా ?

సదా—చేయనీయను నిజమే. కాని దేవేంద్రా ! ఎంతపని చేసితివి ! తాతలనాటి యిల్లు, ఎంత పవిత్రము ! పిత్రార్జితమగు సొత్తు ఎంత ప్రీతిదాయకము !

దేవే—పిత్రార్జితమగు సంపదకన్న పితృఋణము పవిత్రతరమని నాయూహ....

(ఇనుపపెట్టె తీయును)

సదా—దేవేంద్రా ! నీవెంత మహాత్ముడవు ! ఎంత ఉదారుడవు ! ఐనను ఆపన్నోఘ మన్నివైపుల నిన్నేల ఆవరించి యున్నదో ఆపరమాత్మునకే తెలియును ఏమి వెతకుచున్నావు ?

దేవే—ఏమిది ! నోట్లకట్ట యేదీ ?

సదా—పెట్టెలో లేదా ?

దేవే—లేదే ?.... అనుకొన్నట్లే అయినది.

సదా—నోట్లా ? రూపాయలా ?

దేవే—నూరురూపాయిల నోట్లు.

సదా—ఎవరికైన నిచ్చితివేమో?

దేవే—లేదు అపహరించినారు. ఆహా! దొంగతనమే?

సదా—ఇనుపపెట్టె తీసి ఎవ రపహరింతురు?

దేవే—ఇంకెవరు? హుం! హుం!

సదా—దేవేంద్రా! తొందరపడకు. ఎవరును దొంగిలియుండరు. ఎక్కడనో నీవే దాచి యుందువు. జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొనుము స్నానమాడి భుజించి నిమ్మళముగా వెతకుము. కలవరపడకు నేను సాయంత్రము వచ్చి తీసికొని పోయెదను.

(పోవును)

దేవే—మానదా! బోధపడినది. నీ కైదు వేల రూపాయ లెట్లు వచ్చెనో నేడు తెలిసినది. ఆసొమ్ము స్వార్జితమో, పిత్రార్జితమో, అనునట్లు మీ రందరును కన్ను వేసియుండిరి........నీకుమారుని రక్షించుటను నాఅయిదువేల రూపాయిల దొంగిలించితివా? తుద కిట్టినా దొంగతనము? దారిద్ర్యదశ ఎంతకు తెచ్చినది! ఛీ! ఛీ!

(మానద, వచ్చును)

మాన—వంటయైనది—స్నానము చేయవచ్చును.

దేవే—(కోపముతో) మానదా?

మాన—అమ్మయ్యో! అట్లుచూచెద రేమి?

దేవే—తుదకు నీకు దొంగతన మబ్బెనా?

మాన—దొంగతన మేమిటి?

దేవే—ఏమి ధైర్యము! నా ఇనుపపెట్టెనుండియే దొంగలించితివా?

మాన—దొంగతన మెవరు చేసిరి?

దేవే—నీవు.

మాన—నేనా? బాగున్నది.

దేవే—నేను కనిపెట్టినాను. ఆసొమ్ము చూచినప్పుడే నీకన్ను కుట్టినది. అది నాహృదయమందలి రక్తమాంసములను ధారపోసి కూర్చితిని. మా తాతలనాటి యిల్లు నమ్మి—ఆహా ఎట్టి యిల్లు—జతపెట్టితిని. నీవు దానిని హరింతువా?

మాన—బాగుబాగు. నేనుదొంగతనము చేయుదునా?

దేవే—దాని కేమిలే. నారూపాయి లిమ్ము

మాన—ఏమి మాటలివి! మీ ఇనుపపెట్టెతీసి మీ సొమ్ము నే నపహాపహరింతునా?

దేవే—అంతేకాదు. ఏమియు నెరుగనిదానివలె నటించుచున్నావు! పాపము. ఎంత ముద్దరాలవు? ఎంత కపటపు దుర్జాతి మీది! ఎంతకైన తగుదురు. ఏమి సాహసము! ఇది పరకే నాకు విషముపెట్టి యుండవలయు. అట్లేల చేయవైతివి? ఆశ్చర్యముగా నున్నది. అవకాశము కావలసినంత కల్గలేదే?

మాన—మీసొత్తుతో నా కేమిపని?

దేవే—ఏమిచేసితివో నీ వెరుగవా? మొన్న నీసుతు

న్నికై జరిపిన చర్యకు సొమ్ము సదానందునకు నీవు పంపలేదా? తెమ్ము నా సొమ్ము.

మాన — ఎంత అపకీర్తి ముచ్చట! నేను చేసితినే అనుకొనుడు, వాడు మీ సుతుడు కాడా?

దేవే — ఏమో? ఆచర్చ యిపుడేల? వాని రక్షించుటకు నా సొత్తేల వ్యయముచేసితివి? తాతలనాటి యిల్లు— నా ఇహము, నాపరము. నా ఆత్మ — అప్పు కూడబెట్టిన ధనము నా సొమ్మిమ్ము.

మాన — అట్లయిన ఇది వినుడు. కుర్రవాని చెర బాపుటకు సదానందునకు నే నంపినసొమ్ము నా పుట్టింటి వారు నాకు పెట్టిన నగలను తాకట్టుబెట్టి తెచ్చినది, కాని అందు ఒకకాసైన మీ సొత్తుకాదు. ఇది సత్యము. మీరు నాపై నారోపించిన దొంగతనమను అపదూరును నేను పాటి సేయను. మీకు చిత్తవిభ్రమము కలిగియుండుటచే మీమాట మీకే తెలియదు, (ఏడ్చును)

దేవే — నన్ను కన్ను మొరగ చేయజాలవు. ఏడ్పు మీ కళిక్షితముగా అలవడును. కావలయునన్నప్పుడు కన్నులనుండి కన్నీరు పారజేయుదురు. నాకడ నీజిత్తులు చెల్లవు, సొమ్మిమ్ము. లేనిచో—

మాన — లేనిచో—

దేవే — నిన్నేమియు ననను. ఇంటినుండి వెడల నడిపెదను. ఇంటిదొంగ నుంచుకొనుటెట్లు?

మాన — మంచి మాటయే.

దేవే — అటులనా? ఇప్పుడే లేచిపొమ్ము.

మాన — ఎటు పోవుదు?

దేవే — నీచిత్తము. నా యింటనుండవలదు.

(పోవును.)

ఐ ద వ ర ం గ ము

(చెరసాలలో కేదారుడు మహేంద్రుడు)

కేదా — నీవు చెరలో ఏల పడితివి?

మహే — మోసము చేసి.

కేదా — ఇంత ఆలస్యమైనదేమి?

మహే — ముందు వచ్చినచో సదుపాయము లుండి యుండునా?

కేదా — ఇద్దరము కలిసి మాటలాడుటకు వీలుండి యుండును. నా కీనాడే విడుదల.

మహే — చెఱలో నుండవలసిన కాలము జరిగి పోయినదా?

కేదా — ఐన నేమి? తిరిగి రావలెనన్న తెన్ను లేక పోలేదు. యజ్ఞేశ్వరుని కొట్టినందున ఆరునెలలు శిక్ష అయినది, [illegible] కావలివానిని కొట్టిన ఇంకొక వత్సరము శిక్షపడును,

కాని ఆలాగు చేయను. ఇప్పుడు ఇంటికిపోవుట అత్యవసరము. ఇంకొకసారి వచ్చెదను, భయపడకు.

మహే—ఆపాటిదానికి ఇంటికి వెళ్ళనేల ?

కేదా—ఆవశ్యకమైన పనియున్నది.

గదాధరుడు, హరిపదుడు, కిశోరుడు. (ఇట్లు రెండుమూడు సారు లనును)

మహే—అ దేమిటి ?

కేదా—నిత్యము ప్రాతఃకాలమున ఇదే నాజపము.

మహే—ఏల ?

కేదా—నీ కేమి తెలియును ? గదాధరుడు, హరిపదుడు, కిశోరుడు....మీ తండ్రిగారికి సేమమా ?

మహే—అతనికి శిరోవాతము చేసి మతి భ్రమించినది.

కేదా—అటులనా ? నిద్రలో లేచి తిరుగు రోగము నుండి శిరోరోగమున కొకమెట్టు. దానికిమందు నేనెరుగుదును.

మహే—ఏమి టది ?

కేదా—గదాధరుడు, హరిపదుడు, కిశోరుడు.

మహే—నీకు కూడ మతి పోయినట్లున్నది.

కేదా—ఔను-పోవుచున్నదా ? గదాధరుడు-హరిపదుడు-కిశోరుడు....నీ విక్కడ నుండగానే నేను తిరుగ త్వరలో వచ్చెదను. బెంగపడకుము. ఈ శరీరము దేనినైన సహించ గలదు. పుత్రశోకమునే భరించును. దీనికై సిగ్గుపడవలదు, ఇది మనయిల్లే అనుకొనుము.

మహే—నీవు తమాషా మనిషిలా గున్నావు.

కేదా—మఱచినాను యజ్ఞేశ్వరునకు సుశీలనిచ్చి పెళ్లి చేసినారా ? చేయలేదు కదా ?

మహే—లేదు లేదు.

కేదా—బ్రతికితిని-ఇంతవరకు నాకిదే బెంగ, ఇక చింత లేదు, మహారాజుకొడుకున కిచ్చి దానికి పెండ్లిచేయుదును,

మహే—ఎట్లు?

కేదా—ఇప్పుడు చెప్పను. గదాధరుడు, హరిపదుడు-కిశోరుడు-బాబూ! నీవుచింతింపకు ఇచ్చటనుంటివా నీదేహము గట్టిపడును, ప్రతిదినము నియమితాహారము, నియమిత పరిశ్రమ, గాఢనిద్ర, అనుదినమును రెండుసారులు వైద్యుడు చూచిపోవుచుండును-ఇచ్చటి అధికారు లగపరచు ఆదరము అత్తవారింట కూడజరుగదు. భూలోకస్వర్గ మన చెఱసాలయే కాని హేతువు మాత్రము ధర్మానుసారి కావలయును, లేకున్న ఇది నరకమే.

మహే—అదెట్లు?

కేదా—నన్ను కక్కా అని పిలువుము.

మహే—అలాగే. చెఱసాల భూమిలో స్వర్గమంటివి. కక్కా, అదెట్లో చెప్పుము?

కేదా—స్వర్గమే-కాకేమి? వేళకు భోజనము, ఇంటి వద్ద అది దొరకదు-రెండుసారులు వైద్యుడు సొమ్ముపుచ్చు కొనకయే చూచిపోవుచుండును. నేను మాయింటనున్నప్పుడు

నాకొకసారి జ్వరము వచ్చినది. మూడవరోజు లోకతీరున హెచ్చినది. నాల్గవనాడు కాని వైద్యుడు రాలేదు. నాయదృష్టము వలన నాడి ఆడుచుండెబట్టి బ్రతికితిని గాని, లేకున్న ఇంతకాలము జీవించి యుండక పోవుదును, నీ విక్కడ కక్కా అని పిలిచియుండవు.

మహే — గానుగ మాట?

కేదా — వెర్రి వాడా! దానివలన దేహముగట్టిపడును. పెక్కుమంది ప్రొద్దుటనే అటు ఇటు తిరుగుచుందురు, దేహారోగ్యమునకే కదా? వారు నాల్గుసారు లీగానుగను త్రిప్పినచో శరీరము గట్టిపడుటయే కాక చమురు దిగును. నీవు దీనికి చింతింపకుము, నీకండరములు పొంగి శరీరము దృఢమగును. రోగము నీ చెంత రాదు.

మహే — బాగు బాగు.

కేదా — ఇచటినుండి పోయినవెన్క ఎముకలు బైట పడును. ఓపిక పట్టుము. నిజమని నీవే అందువు. చెఱసాల స్వర్గమే!

(చెఱకాపరి వచ్చును)

చె॥ కా — కేదారా! వెలపల రమ్ము.

కేదా — గదాధరుడు, కిశోరుడు, హరిపదుడు.

(వెళ్లును)

ఆరవరంగము.

(రాజమార్గమున మానద)

మాన — దారిపొడుగున అడుగుచు ఇంతవరకు వచ్చితిని జైలు ఇటేయున్నదట, కాని నన్ను అందులోనికి పోనిత్తురా? మనసు విరిగి యిలువెడలి వచ్చితిని, ఇప్పుడేమి చేయుదును. భగవంతునిపై భారమువేసి కాలు సాగించెదను జే! పరమేశ్వరా!

(కేదారు డెదురుగా వచ్చును.)

కేదా — ఇదేమి వదినా! ఒక్కర్తెవు ఎట పోవుచున్నావు?

మాన — నాబిడ్డను చూచుటకు. చెఱసాల ఈవైపుననే కదా? నాకొడుకక్కడ నున్నాడు, వాని జూచుటకు బోవుచున్నాను.

కేదా — ఆపదానవు. అక్కడి కెట్లు పోగలవు? నిన్ను వెళ్ళనిత్తురా? నేనిప్పుడే వానిని జూచివచ్చితిని. సుఖముగా నున్నాడు.

మాన — నీవు చూచితివా? నా తండ్రి సుఖముగా నున్నాడా?

కేదా — ఆహా! సుఖముగా నున్నాడు, నీవింక మరలుము; నిన్ను మీయింటికి తీసుకొని పోయెద.

మాన — నేనిక నక్కడికి పోను.

కేదా—అదేమి ?....ఊరకుంటివి. అక్కడి కెందుకు పోవు ?

మాన—నేను వెళ్లను.

కేదా—ఇంకెక్కడికి వెళ్ళుదువు ?

మాన—కనబడు చోటికి.

కేదా—ఎన్నియో చోటులు కనబడును, అన్నిచోటులకును పోగలవా ? నిజము చెప్పుము. ఎక్కడికి పోయెదవు ?

మాన—కాటికి.

కేదా—కాటికి బో నీకేటికి ? ఇంటికి పద, సుఖము కలుగ గలదు.

మాన—నేను పోను. గ్రుక్కెడు ప్రాణము విడువక మునుపు కొడుకు నొకసారి చూడవచ్చితిని.

కేదా—నీమతి చెడినది. దానికి మందు నే నెరుగుదును, గదాధరుడు, హరిపదుడు, కిశోరుడు.

మాన—మీ రెవరు ?

కేదా—ఇక్కడ నేను చెప్పను, ఇంటికి పద. జైలు నుండి నా కిప్పుడే విడుదల ఐనది.

మాన—నీవు పొమ్ము, నేను రాను.

కేదా—నీకు రాక తీరదు.

మాన—ఊహూ ! నేను రాను. !

కేదా—ఎందుకు రావు ? నాతో చెప్పరాదా ? నేను నీకు మఱదిని కానా? మీయింటికి పోనందు వేల ?

మాన—నన్నింటినుండి గెంటినారు.

కేదా—ఎవరు ? అన్నగారే ? వదినా, ఇది కలయా, నిజమా ? ఏనో జగడ మాడియుందురు. సంసార మున్నచోట జగడము లుండవా ? అట్లుండుటయే మేలు. లేకున్న లోకయాత్ర) పాతగిల్లి సుఖమునీయదు. అమ్మా ! ఇంటికి పద. నీవు గృహలక్ష్మివి.

మాన—నే నక్కడికి పోను.

కేదా—పోనీ ! ఎచ్చటికి పోవ నెంచితివి.

మాన—పుట్టింటికి.

కేదా—సరే. నాపెండ్లము కూడ అప్పుడప్పుడిట్లే చేయుచుండును. సరే. కోపము తగ్గినతోడనే రావచ్చును.... స్త్రీచిత్త మతి విచిత్రము. గడియలో అగ్నివలె మండును, గడియలో మంచువలె చల్లారును. నీకు తోడెవరు ?

మాన—ఎవరును లేరు.

కేదా—నేను నీవెంటవచ్చి నిన్నక్కడ విడిచెదను. లేదా, నీ కిష్టమున్నచో మాయింటికిపద. నాయిల్లు నీయిల్లుగ భావించుము. (పోవుదురు)

ఏడవ రంగము

(ఉపేంద్రు) నింటిలో అతడు, వినోది.

వినో — బాబయ్యగారూ, నన్నింటికి పోనిండు, నా పల్లకిబోయీల పిలువనంపుడు; నేను పోయెదను.

ఉపే — కలవర పడెద వేల? నీకు భయములేదు.

వినో — మీరు భయములే దనుటచేతనే నాకు దిగులు కలుగుచున్నది. మీ స్వరము గద్గద మౌచున్నది, దృష్టి మారినది, ముఖము వెలవెలబారుచున్నది. మీ చంద మెప్పటివలె నుండక మారిపోయినది.

ఉపే — నీకు భయము వలదు, నామాట నమ్ము.

వినో — అదిగో మీనాలుక తడబడుచున్నది. నాకు భీతి కలుగుచున్నది...నన్ను కొట్టినను, తిట్టినను, ఇంటినుండి తరిమినను, ఇంకేమి చేసినను, అతడు నన్నుకన్న తండ్రి కదా? పుట్టినిల్లుసాటి భువినుండబోదు! పల్లకిబోయీల పిలిపించుము లేకున్న నడచి పోవుదును. (బైటకి పోవును.)

ఉపే — నీవిట నుండుము, నేను పోయి వారిని పిలుచుకొని వచ్చెదను.

వినో — నేనుకూడ మీవెంట వచ్చెదను.

ఉపే — ఏల?

వినో — ఇక్కడ నే నొంటిగా నెట్లుందును? మీరెట్టివారైనను నాకు పితృవ్యులు కదా? నేను మీబిడ్డను.

ఉపే — కేశవా! మధుసూదనా!

వినో — అమ్మో! హరినామస్మరణ చేసెద వేల? అట్లు మీరొనర్చునపుడెల్ల మీమనమున నెద్దియో పైశాచిక సంకల్పము పుట్టుచుండును. అందుచనే నాకు దిగులు.

ఉపే — బోయీల పిలిచెద. నీవిట నుండుము.

వినో — నేనుకూడ వచ్చెదను.

ఉపే — వలదు (బైటనుండి తలుపు వేయును)

వినో — బాబయ్యగారూ! ఏమిది? తలుపేల వేసితిరి? తలుపు తీయుడు.

(తలుపు తీసుకొని యజ్ఞేశ్వరుడు వచ్చును)

వినో — (అదరిపడి) ఇతడెవడు?

యజ్ఞే — (వింతపడి) ఈమె ఎవతె?

వినో — మీ రెవరు?

యజ్ఞే — నేను యజ్ఞేశ్వరుడను....ఆమెకన్న అందకత్తె—మేలయ్యో

వినో — మీరికేల వచ్చితిరి?

యజ్ఞే — ఇప్పుడే తెలియగలదు నీచెల్లె లేది? ఆమె యిటనున్న దనుకొంటిని

వినో — అనుకొంటిరా ఆమె యిటనున్నదని!

యజ్ఞే — లోచ్చు లేదు నీవామెకన్న నందకత్తెవు, అనాథవు—రమ్ము!

వినో — ఎక్కడికి?

యజ్ఞే—భయమేల?........రమ్ము....బండి సిద్ధముగానున్నది. నిన్ను సుఖపెట్టెదను-ఏమది? రెప్పవాల్చక తదేకధ్యానమునచూచుచు నిలుచుండెదేల? రమ్ము పోవుదము (చేయి పట్టుకొనును)

వినో—ఇంత ధార్ష్ట్యమా? చేయివదలు (విడిపించుకొని తలుపుతట్టి) బాబయ్యా! బాబయ్యా!

యజ్ఞే—(నవ్వి) ఎవరిని పిలుచుచున్నావు! బెబ్బులిబారినుండి తప్పించుమని వరడును వేడుకొను మేకపిల్లవలె అరచెదవేల? అడవినుండి పరుగెత్తివచ్చి పసరిక కప్పిన పాడునూతిలో పడితివి....అతని కిదంతయు తెలియును.

వినో—ఆఁ! తెలియునా! అతని కిది తెలియునందువా

యజ్ఞే—చేలా! తెలియకున్నచో అతనియింట అతని తమ్మునికూతురినంట సాహసించు వెంగలి నగుదునా! తెలియుటే కాదు. ఈ సదుపాయము నాకు చేసిపెట్టినవాడు అతడే. నీ అధరసుధారసము నానుటకు నాకదను కల్పించిన వాడాతడే. ఈ విషఘుటిక నాకొసంగినవాఁడాతడే.

వినో—నేనిది నమ్మజాలను. నా తండ్రి ఇట్లు కావించునా?

యజ్ఞే—ఇది అసంభవ మనుకొనుచుంటివా? గోలా, ధనాశాప్రేరితుడైనచో పురుషు డెట్టి పాపమునకైన ఒడిగట్టును. ధనమునకై ప్రాణముల తీయును; విషయసుఖమునకై విరాగులవలె జడల ధరించును; తగినంత ధనమిచ్చినచో

ఎట్టిదారుణకృత్యమొనర్చుటకైన వెనుదీయడు....ఏల నావై ప్రెవారి చూచెదవు?

వినో——అయ్యో! నరకము! నరకము!

యజ్ఞే—జాగుసేయక రమ్ము

వినో—అబ్బా! హా దైవమా, నా కేదిదారి?

యజ్ఞే—నేను చూపెద రమ్ము....(చేయిపట్టుకొనినతోడనే ఆమె మూర్ఛిల్లును)

యజ్ఞే—ఏమిది! ఆఁ. తెలిసెను. పితృవ్యుడు పెద్దవాడు...ఇట్లొనర్పనెంచునా? పాప మీముగ్ధ యీమాత్రము భావింప లేకపోయె. ధనమాహాత్మ్య మిది. ధాత్రినంతటిని తారుమారు చేయగలదు. రక్తమాంస సంబంధముతో దానికి పనిలేదు....కాంచనముకన్న కాంత ఘోరతరము. (వినోదినిని చూచి) స్త్రీలు కమనీయగాత్రలు, మనోహారిణులు, కావున లోకమోహినులు....రిపుగణమున కామము..మిక్కిలి బలిష్ఠము. తుపానుకన్న దుర్దమము, అనలముకన్న అవార్యము పిడుగుకన్న దృఢము; మహామారికన్న మమతాశూన్యము; హింసకన్న అంధతరము, లోభముకన్న అతృప్తతరము; క్రోధముకన్న రక్తతరము, మదముకన్న విశృంఖలతరము—ఈసంగతులనెల్ల జనులు వినుచుందురు, కనుచుందురు- దీనిమూలమున ఎన్ని రాష్ట్రములు నశించెను. నిరతిశయబలశాలురగు సుందోపసుందులు దీని మూలముననేకదా సమసిరి. ఆనన్యసామాన్య మహిమోపేతుడు, అపరబ్రహ్మయు నగు విశ్వామిత్రుడు దీని

మ్యూలమునసే కదా తపోభంగ మొనర్చుకొనెను. పరమపావని యగు అహల్య దీనిమూలముననే కదా పతిత యయ్యెను. అనుపమధీవిశాలురగువారెందరో అధఃపతితులైరి. దీని కటాక్షవీక్షణమున లోకవిద్రావణుండగు రావణుడు దీనివలననే సమూలము నశించెను...ఈవృత్తాంతముల నందరు ఎరుగుదురు కాని జ్ఞప్తియందుంచుకొనరు. ఇదియే ఇందలి రహస్యము.... కామినులు విశ్వమోహినులు. “వెలదివేగుచుక్క తిలకించినంతనే తెలివితెల్లవారును”....కోమలనుగు-ఈమాంసపిండమునకు ఐదువేలరూపాయి లర్పించితిని. అయినను నష్టము తోఁపదయ్యె....నిండిన కడుపు, మాసిన సిగ్గు, కమనీయ కాంత—. ఈమూఁడును ఒక్కచోట జతపడెనేని హృదయమను నరకకూపమునుండి పైశాచికభావగణము వెల్లుబుకును....ఈమెకు తెలివి వచ్చుచున్నట్లున్నది....ఆఁ! నలువైపుల తిలకించుచున్నది....ఏమి రూపవతి! అయ్యారే! భువనమోహిని!

వినో—ఎట నున్నాను? నీ వెవడవు...అయ్యో! నీవేనా? ఇది కలగాదా ఏమి భయావహదృశ్యము!

యజ్ఞే—సుందరీ!

వినో—(చెవులు మూసికొని) అబ్బా! అబ్బా! నీపని మానవా? ఎంత ఘోరము!

యజ్ఞే—యువతీమణీ! (చేయిపట్టుకొనును.)

వినో—మాం రక్ష! మాం రక్ష!

యజ్ఞే—ఎవరికై మొరపెట్టుచుంటివి? ఇంట నెవ్వరును లేరు. నేను నీవే సంకోచింపకుము.

వినో—అయ్యో, అయ్యో, ఘోరము!

యజ్ఞే—నవలామణీ, నిన్ను బలాత్కరింపను...నేను నిన్ను వలచితిని.

వినో—ఏమంటివి! పులి మేకను, పాము కప్పను వలె నీవు నన్ను వలచితివా? వలదు. వలపుమాని నన్నవగింపుము, నిరసింపుము, నిన్ను వేడుకొనెద—ఇదే మొక్కుచుంటిని.

యజ్ఞే—బండి వేచియున్నది, పోవుదము రమ్ము.

వినో—అయ్యో! నన్ను విడువుము.

యజ్ఞే—సంకోచింపకు, నిన్ను కష్టపెట్టను.

వినో—వలదు-నాకేమియు వలదు-విడిచిన చాలును. ఇదే నీపాదములపై బడెదను.

యజ్ఞే—మోహినీ, మన మీదేశమున నుండక నీచిత్తమువచ్చిన చోటునకు పోవుదము, పద.

వినో—అయ్యో! నన్ను విడువవా?

యజ్ఞే—విడువను, ఇది నాప్రతిన.

వినో—ఓహో! ఏమి మహాప్రతిజ్ఞ? నాప్రతిన వినుము. ప్రాణము వీడెద గాని మానము వీడను.

యజ్ఞే—పాడిన పాటయే పాడుచుంటివి, ఆప్రశంస మాని రమ్ము పోవుదము.

వినో—అయ్యో! రక్షింపుడు, రక్షింపుడు.

యజ్ఞే—ఇందెవరును లేరు. ఇక నీసంకేతనము మాని నావెంట రమ్ము (మెడపై చేయివేయును.)

వినో—ధూర్తా! దూరమున నుండు. (త్రోయును)

యజ్ఞే—అబ్బో! ఇక దాపనేల? (కత్తిచూపును)

వినో—నన్ను పొడిచి చంపుము. చూచెదవేల?

యజ్ఞే—అట్లుచేయుటకు నేను రాలేదు. నాకు నీపాటి బలము లేకపోలేదు-రమ్ము-(పట్టుకొనును)

(కత్తిదాచును)

వినో—అయ్యో! అయ్యో! నన్ను రక్షించువారు లేరా? విపత్సముద్రమున మున్గిన అనాథల మానరక్షణము నకై దివ్యులవతరింతురని వింటిని-ఎవరును రారేమి? శాస్త్రములు, పురాణములు, స్మృతులును అసత్యము పల్కునా? నాకెవరును దిక్కులేరా? శరణాగతత్రాసహారులు దీనమానరక్షకులు-నన్నుగాచు భద్రాత్మకులులేరా-నేను దిక్కులేనిదాననైతినా?

యజ్ఞే—ఆఁ! దిక్కులేకేమి?—నేనున్నాను.

వినో—మీరా? ఇక నాకు భయమేల? ఆర్యా! నీవే నా రక్షకుడవు, నీ పాశవప్రకృతికి ప్రతికూలముగా నీ మహత్త్వవృత్తి నాశ్రయింతును. నాప్రాణమును గొని మానమును నాకుంచుము. నీ అత్యాచారమునకు విరుద్ధముగా నీమానవధర్మము నాశ్రయించి ఈభిక్ష యాచించుచుం

ప్రాణమును నీ యధీనము చేసితిని, మానమును నా అధీనమున నుంచుము. నీ విపక్షమున నీవే నిల్చి నాకు మానభిక్ష పెట్టుము-నన్ను రక్షించు, మహాత్మా, నీ దాసురాల, నీ కూతురను—నీ పాదములపై బడుచున్నాను-మానరక్ష!

యజ్ఞే—నేనా?

వినో—ఆహా! నీవే-నీ మహత్త్వదుర్గమున నాకాశ్రయమిమ్మని వేడుచున్నాను. ఎట్లొనంగవో చూచెదగాక!...... ఆశ్రయించిన అబల నావలకు ద్రోయుదువా? పరాజితనై, అనదనగు నేను నా పరమశత్రువగు నీ పాషాణదుర్గమున తల దాచుకొన తావిమ్మనుచున్నాను. ఆదుర్గము మొదట జీర్ణము శీర్ణమునై నన్ను రక్షింపలేకుండుటచే నట్టడవికి పరుగెత్తితిని. అట నామొర అరణ్యరోదన మయ్యె. ఆవన మవనమొనర్ప లేక పోయె. మాతృగర్భమునుండి నన్నుచీల్చి, బయటికీడ్చి, నాశత్రువగు నీవు ప్రతిహింసాప్రేరితుడవై, నామానము హరింప కృతప్రతిజ్ఞుడవై, నావక్షమున కత్తితో పొడువసమకట్టినచో-నాకుచరమాశ్రయము-అంతిమరక్ష-నీమానవత్వమే. పాదములపై బడి, కన్నీరుమున్నీరుగా నేడ్చుచు, శిరమువంచి కరములు జోడించి, పరాభూతయు, ప్రపీడితయు నగు అనాథయువతి క్షమాభిక్ష యాచింప, ఎట్టిముష్కరహస్తము నలంకరించిన ఖడ్గమును తానుగ జారి క్రిందపడదా? కోప పరితాపఘూర్ణితములగు కన్నులు శోకానుతాపబాష్పపూరితములు కావా? మానసమున కనకనలాడు సరకాగ్ని నీటు

కాదా? నిరాశ్రయను, అనాథ నగు బాలికను నన్ను నీవు సోదరీభావమున జూడకుందువా? భూతదయార్ద్రమై, దివ్యతేజోమయమగు నీ ఉదారహృదయదుర్గమున నా కిరవుకల్పింపనేరవా? దైవాంశసంభూతంబగు దయ నిలసిల్లుటంజేసి అది లోహముకంటె దృఢతరము, పుణ్యతీర్థములకంటె పవిత్రతరము ఇహమందలి స్వర్గము—అట్టి నీ మానుషత్వదుర్గరాజమే నాకే కాశ్రయము, అందే నేను తలదాచుకొన నెంచితిని. వయసుమీరిన వాడవు-ధనాఢ్యుడవు-ఇద్దరుభార్యల గూడి ముద్దుముచ్చటల వీగినవాడవు—బ్రాహ్మణుడవు — విచక్షణుడవు ..నేను చెప్పగల్గినది చెప్పితిని. ఆపైని నీవూహించుకొనుము-పిదప నీ చిత్తము, నాభాగ్యము.

యజ్ఞే— వలదు-భీతి వలదు-కుమారీ! నీ కెట్టిహానియు చేయను. నేనెంత నీచుడనైనను మానవుడను-నాకన్నులు విషయస్నేహాసిక్తములగుటచే కనబడకయుండెను. నిన్ను చూచుటచేతను, నీమాటలను వినుటచేతను, నాహృదయమున సద్భావ ప్రబోధప్రత్యూష మగుటచే అజ్ఞానాంధతమస మంతరించెను. నీ స్వచ్ఛశీలకాంతి నన్ను పవిత్రమొనర్చెను. అమ్మా! నా తప్పు సైరింపుము. నా దుండగమును క్షమింపుము. నాకు సెలవొసంగుము...పోయెను.

భారత రమణి

నాల్గవ అంకము

మొదటి రంగము

(సదానందు నిల్లు సదానంద వినయకుమారులు)

సదా—ఇంటినుండి తరిమెనా?

విన—ఔను.

సదా—తన భార్యను? దొంగతనము చేసెననియా? నిద్రాపరిచలనరోగమునుండి పిచ్చి కొకమెట్టు. సుశీలయు పోయెనా?

సదా—పోయెను. తల్లి ఆమెతో చెప్పకయే ఇల్లు వెడలెను. తండ్రి ఆమెను తరిమెనని వినినతోడనే సుశీలకు పట్టరాని కోపము వచ్చుటచేత ఆమె తండ్రియొద్దకు పోయి, "తండ్రీ! నేనుకూడ తరలెద నని" చెప్పి పోయెనట.

సదా—ఆత డేమనెను?

విన—మాటాడలేదు.

సదా—వింతగొల్పు బాల ఈ సుశీల! ఎంత విపరీతము! క్రిందు మీదైనది! ఇది ఆంగ్లవిద్యా మహిమ.

విన—విద్యాభ్యాసమున విపర్యాసము సంభవించునా? విద్యావతులందరును స్వాతంత్ర్యము బూన నెంతురా?

సదా—ఇప్పుడు ప్రత్యక్షము కాలేదా?

విన—ఆంగ్లవనితలు— — —

సదా—నాయనా! వారిమాట యెత్తకు. ఐదువందలేడ్లనుండియు వారు విద్యాభ్యాస మొనర్చుచున్నారు-కావున వారికది స్వాభావికాచార మైనది. వారిలో నందరును చదువుకొన్నవారే. అందుచే విద్యాగర్వమునకు వీలులేదు. విద్యావతు లౌట వారు వినయసంపన్నులగుదురు. మనదేశమున విద్యనేర్చిన వనిత నూటికొకతె. అందును పట్టపరీక్ష యిచ్చిన పడతిని పట్ట పగ్గముండదు, అమి తాహంకారము! స్త్రీసామాన్యమగు, అశక్తతకు విద్య యొసగు దుస్సర్వజ్ఞత్వము తోడగును, కన్నులు నెత్తి కెక్కును, భూమిపై అడుగు పడదు, క్రిందనున్న పంటలుండవు, మీదనున్న వర్షము లుండవు.

వినో—సుశీల చేసిన పని నింద్యమనియా మీ యభిప్రాయము?

సదా—కొంతవరకు నింద్యమే. పెద్దలయెడ భయభక్తి శ్రద్ధలతో మెలంగుట స్వతస్సిద్ధమగు సుగుణము. తలిదండ్రుల చెప్పుచేతలకు లొంగని వారి భావి శుభావహము కానేరదు.

విన—పెద్దల మాటలు పెడచెవిని బెట్టిన పడతులు మన దేశమున లేరా?

సదా—ఏరీ? వేలు మడిచి చూపుము.

విన—సావిత్రి! ఆ సతీశిరోమణి పేర నొకవ్రతము నేడు ఆచరింప బడుట లేదా?

సదా—ఆమె అహమికకును, అనర్గళతకును తగిన ఫలము లభించినది. అచిరకాలమున వైధవ్య మనుభవింప లేదా? సచ్చారిత్ర ప్రభావసాహాయ్యము సమగ్రముగా నుండెను కావున ఆకష్టము నామె కాలదన్నెను. నేటి బాలికలు సావిత్రియందలి హఠము అవినయమును మాత్రము అనుకరింప గల్గిరి కాని, తదితర గుణగణము అందును సచ్చరిత్రాప్రభావమును సంపాదింప గల్గిరా?

విన—అట్లనుకొనుటకు ప్రమాణమో?

సదా—సుశీల ఎట్టిదని నీ యభిప్రాయము?

విన—ఆమె సార్థక నామ. సచ్చరిత్రాప్రభావమును సంగ్రహించె ననియే నా నమ్మకము.

సదా—(నవ్వి) ఈ కన్నులకి రెప్పలు దూరము కావుగదా?......ఆమె యెట్లైగనో తెలిసినదా?

విన—సరిగా తెలియదు.

సదా—ఏద్దియు స్ఫురింపకున్నది. ఇప్పుడు దేవేంద్రుడేవిషయమునను నాతో నాలోచించుట మానినాడు-నన్ను చూచుటయన్న ఆతనికి తలనొప్పి—ఐనను ఒకసారి చూచి వచ్చెదను............పోవుదురు.

—రెండవ రంగము—

—(నడుత్రోవలో భక్తగణము)—

హరి—ఓరీ, ప్రభువుగారి భోగట్టా తెలియనే లేదు.

వినో—ఔను. ఏదో విశేష ముండవలయు.

శంక—ప్రభువువారి పంథ మారిన ట్లున్నది,

నవీ—మహాప్రభూ! మమ్మువీడి ఎట బోయితిరి?

హరి—అయ్యో! వీడు కంట నీరు వెట్టు చున్నాడు!

నవీ—గురువుగారు నాకేదైన పని నిప్పించెదనని పల్కిరి. అయ్యో! గురువరా, ఇప్పు డెందుంటిరి?

హరి—అయ్యో! పాపము-ఎంత దురదృష్టవంతుడవు?

వినో—బెంగ పెట్టుకొనకు, నవీనా.

నవీ—ఊరంతయు వెదకి ప్రభువుగారి పత్తా గంటినా

శంక—ఏమి చేయుదువు?

నవీ—నా తృప్తితీర రెం డిచ్చుకొందును.

హరి—ఏమి రా? అ దేమి?

నవీ—ఎంత చాకిరీ చేసినాను! అంతయు నిష్ఫలము.

వినో—విసిగి వేసారి నిరాశ జెందకుము. భక్తుల వాంఛితముల ప్రభువువారు. నెర వేర్పకపోరు.

శంక—వారిలీలలు అగమ్యగోచరములు!

(నవ్వుచు కేదారుడు వచ్చును)

కేదా—అహ్హాహ్హాహ్హా!

వినో—ఏమి కేదారా, ఎందు కా నవ్వు?

కేదా—నోరు మూసుకో! నన్ను నవ్వనీ.

శంక—సంగ తేమో చెప్పుము.

కేదా—ఓరీ! న న్నడ్డకు. సర్కారువారి రోడ్డిది. నాచిత్తము. నేను నవ్వ కొనెదను. నీ వెవ్వడవు నన్నడుగుటకు? హిహ్హిహ్హిహీ! అహ్హాహ్హాహా!

నవీ—సరే కాని, కేదారా, ఇది.........

కేదా—నోరు మూసుకొనుము-గాడిదెగుడ్డు లాగు, తొత్తుకొడకా! పింజారీ! మీ దారిని మీరు పోక నాచేత తిట్లేల తిందురు? నేనెవ్వరిని తిట్టకూడదని తీర్మానము చేసుకొంటిని, కాని మీతుంటరిమూకను చూచినతోడనే నా నోరు ఊరకుండదు.

నవీ—మా మతము మారినది, మాకు బుద్ధి వచ్చినది.

కేదా—నిజమే? మీ మాట కేమిలే-మీది కుక్కబుద్ధి! అతని బుద్ధి మారునా?...ఓరీ, నన్ను రేపకుడు. అహ్హాహ్హా ఇప్పుడు జెయిలులోనికి పంపెదను. పెద్దన్నా! జైలునకు నడువుము-తా ధీం తానా కిటకిటతక తా ధీం తానా (ఆడును)

వినో—అదేమి? కేదారా! ఆడుచుంటివి!

కేదా—కిటకిటతక తా ధీం తానా...ప్రభువు గారికి కారాగృహ ప్రవేశము.

శంక—కారా గృహమే?

కేదా—ఎవడురా వాడు? ఓరికంచరగాడిదే! నరాధమా! పశువా!...ఆఁ! అదేమి? కేదారా! ఇక తిట్టనంటివే? పరనింద పాప హేతువు...మరియాదగా మాటలాడుము...అన్నలారా! శ్రీయుత ఉపేంద్రమహాశయులు గారికి కారాగృహప్రవేశ మహోత్సవము కానున్నది.

నవీ—కారాగృహమే!

కేదా—ఆహా-కారాగృహమే-జెయిలే-చెరసాలయే-బందిఖానా-అచ్చటికి పోయి అవతారపూరుషులు కావున దానిని పవిత్రము చేయవలదా? అహ్హాహ్హాహ్హా-అన్ని ముచ్చటలును తీరవలయునా లేదా?

నవీ—ఏ మంటివి? ఏల?

కేదా—ఇక చెప్పను. కాని కారాగృహప్రవేశ మహోత్సవమునకు ముందు రెండుమూడర్ధచంద్రప్రయోగములను అలవడజేయ నైతిని. ఈకొరతుకు నా మానసమును బాధించుచున్నది. అది కుదుట పడలేదు......మంచి చిత్రము జరుగనున్నది (నవ్వును)

నవీ—ఏమి టాచిత్రము?

కేదా—చెప్పనా?...చెప్పవలదని నిషేధించెనే!

వినో—ఎవరు?

కేదా—చెప్పుదునా?... చెప్పను...ఇదిగో వినుడు...ప్రమాణము చేత జిక్కినది......ఇంకొక అక్షరము చెప్పినచో అంతయు బట్టబయలగును.

శంక—ఐననేమి? ప్రమాదమా?

కేదా—సందేహమా? అయ్యగారి పని అయినది...తుదకు యజ్ఞేశ్వరుఁడు! ఓహో! చెప్పివేసితినే!...ఆఁ!...మరి చెప్పను. ఇక చెప్పను.

శంక—ఎందుచేత?

కేదా—ఆమాట దాచుటకూడ అసాధ్యముగా నున్నదే!

వినో—అట్లైన చెప్పకూడదా?

కేదా—ఓహో! ఏమి చిత్ర మేమి చిత్రము! అహ్హాహ్హాహ్హా...యజ్ఞేశ్వరుడు! ఓహో! ఏమి వింత!...అలమరలో...ఓహో! బాబో! ఏమి మజా!

నవీ—ఏమిటది? చంపక చెప్పుము.

కేదా—అయ్యోబాబో! చెప్పివేసితిని. ఇంకేమున్నది? దాచలేక పోయితిని. కడుపు పగిలిపోవుచున్నది. ఏమి చిత్రము!

అందరు—చెప్పు! చెప్పు! చిత్రమేదో.

కేదా—అహ్హాహ్హాహ్హా! గట్టిచిక్కే వచ్చినది. సంగతేమిటో తెలియునా?...సాక్ష్యము సిద్ధముగా నున్నది...అలమరలో...హాఃహాః...ఇక నా తరము కాదు!

హరి—సంగతేమో చెప్పనే లేదే?

కేదా—చెప్పుదును. గ్రంథము చాలయున్నది. చెప్పవద్దన్నారు..

శంక—దానికేమి లే.

కేదా—మీ ప్రభువుగారికి కారాగృహప్రవేశము తప్పదు. ముడిమాట చెప్పితిని. మీది సంగతులు మీ కేల?

హరి—సొంతము చెప్పుము.

కేదా—ఇంకిట నుండను. ఉండినచో దాచలేను పెదవి దాటునేమో?...నాలుక చివర నున్నది....

(పారి పోవును)

నవీ—వీనికి పిచ్చి ఎత్తినదా ఏమి?

హరి—లేదులేదు. మతిచెడినట్టు లేదు.

వినో—జైలునుండి వచ్చెను కదా?

శంక—అట్లైన పిచ్చియెత్తి యుండును.

నవీ—కాని ప్రభువు—

హరి—ప్రభువు లేదు గిభువు లేదు-ఆ మాట నెత్తక నడువుము.

వినో—కిరీటపూజ కాకుండగనే?

శంక—ఆ సత్కారము సాగింపకయే మనము పోవుట భావ్యము కాదు. గురుదక్షిణ ఈయవలదా?

హరి—కంట పడినచో కానుక లిత్తుము. వెదకుదము రండు....(పోవుదురు)

—॥ మూడవరంగము ॥—

(పడవల రేవులో సుశీలా వినోదినులు)

వినో—ఇల్లు విడిచి ఇక్కడి కేల వచ్చితివి?

సుశీ—నా కిల్లు లేదు, వాకిలి లేదు. నిరాశ్రయను.

వినో—ఎక్కడికి పోవ నెంచితివి?

సుశీ—ఏమో?

వినో—ఇక మరలుము.

సుశీ—ఎక్కడకి?

వినో—మన యింటికి.

సుశీ—అట నా కనువుపడదు.

వినో—ఏమీ? ఆతడు తండ్రి కాడా?

సుశీ—అతడు మన అమ్మను ఇంటినుండి తరిమెను, తల్లిలేని పుట్టిల్లు తలపనేల? నేను—ఆమె తనయనయ్యు ఆయింటికి పోవుదునా? ఇంతకును ఆయన నననేల? అనాది నుండియు మనకు పురుషులచే అవమానము ప్రబలుచునే యున్నది. తండ్రిగారిది తప్పు కాదు, ఇది లోకమర్యాద!

వినో—అ వేటి మాటలు? మన కన్న వస్త్రములను వారే కదా యిచ్చుచున్నారు.

సుశీ—అబ్బా! ఏమి వారి దయాహిల్లోలము! పట్టెడు కూడు పెట్టుచున్నారని ఇంత అహంకృతి యేల? పరుల పాదములపై బడి పిడికెడన్నమునకై బిచ్చకత్తెలవలె పెనగులాడుట మన కేమిగౌరవము? అది లజ్జావహము కాదా?

వినో—నీ మాట లెంత వింతగా నున్నవి! చాల్చాలు. ఇక నింటికి పద-నిన్ను వెదకుటకు నలుదెసల మనుష్యులు వెళ్ళిరి. నేనుకూడ నిన్ను వెదకి వేసారి తుదకిట గాంచితిని!

సుశీ—ఇంత శ్రమపడి యేల వచ్చితివి?

వినో—నీకు బుద్ధి చెప్పుటకు-నీ విట నుంచుమని వినయుడు చెప్పగా వాని తోడున వచ్చితిని. నేను నీ సోదరిని-పెద్దదానను, కావున నామాట వినుము. ఇంటికి నడువుము. ఆడదాని కింత యుద్ధత శోభస్కరము కాదు. మనము దుర్బలులము, అజ్ఞానులము.

సుశీ—అట్లని పురుషులు మనల కాలితో తన్నవలయునా? వారి కంత పొగరా! ఆడది మానవ జాతిలోనిది కాదా?......రెండు పూటలు రెండు పిడికెళ్ళ కూటికై మనము వారిని యాచింప నక్కరలేదు. ఈపాటి గడించుకొనగలము.

వినో—చిన్నప్పుడు నీతీ రిట్లుండలేదు. తండ్రి యన్న ఎట్టి వాడని ఎంచితివి? అతడు దైవసమానుడు, "పితరి ప్రీతి మాపన్నే ప్రీయంతే సర్వదేవతాః" అని శాస్త్రములు ఘోషించుచున్నవి.

సుశీ—శాస్త్రవచనములను నేను మన్నింపను- ఈవిషయము వేయిసారులు చెప్పియుంటిని......తండ్రిగారియెడ నాకు భక్తి లేకపోలేదు. అది అందరికిని స్వాభావికమే. కాని అతడు నన్ను కాలితోతన్ని, మా అమ్మను ఇంటనుండి తరిమి చంపిన- నాకాత్మగౌరవ ముండదా? నేను మానవ జాతికి చెందనా?

వినో—ఇదంతయు పాశ్చాత్య విద్యా ప్రభావము

ఎంత చేసినను ఆతడు తండ్రి కదా, శ్రద్ధాపాత్రుడు కాడా?

సుశీ—నా కాతనియెడ భక్తిశ్రద్ధలు లేకపోలేదు. అందుచేతనే అతడు నన్నెంత నిరసించినను సహించితిని- మన తల్లి మరణమునకు మాత్ర మతని నేను క్షమింపను. ఆతని కభిశాపరూపిణినై మెడ కురినైతిని కావున, ఆతని యింట నుండనొల్లను.

వినో—పోనీ, ఆయింట నుండ నక్కరలేదు. వినయుని పెండ్లి యాడుము-మాకదియే చాలును.

సుశీ—ఊఁ-హూఁ. (తలయూచును)

వినో—ఏల?

సుశీ—ఆ చర్చ నీకేల?

వినో—పెండ్లియే చేసుకొనవా?

సుశీ—చేసుకొనను.

వినో—ఏమి చేయదలచితివి?

సుశీ—బ్రహ్మచర్యము.

వినో—అమ్మయ్యో! పాలన చేయగలవా?

సుశీ—నీకు చేతనగును కాని నాకు చేతకాదా?

వినో—నా ప్రారబ్ధమది-నీ కేమే?

సుశీ—నా వరలబ్ధ మని-కోరక నీకు వచ్చినది. కోరుటచే నాకు వచ్చినది.

వినో—మన సంఘము—

సుశీ—ఘాతుకమృగము వంటిది. దాని విధానము

లను నేను పాటిసేయను.

వినో—పాటించినను, పాటింప కున్నను, పెండ్లియాడినను, ఆడకున్నను......ఇంటికి నడువుము.

సుశీ—నేను రాను. అక్కా! నా స్వభావము నీకు చక్కగా తెలియును. ప్రతికార్యమును, నాకు నచ్చినట్లు, నా బుద్ధికి దోచినట్లు, నాప్రవృత్త్యనుసారము చేయుచుందును, కాని ఒకరి మాట వినను. నామేలు నే నెరుగుదు.

వినో—ఇంటికి రావా?

సుశీ—ఎన్నిసారులు చెప్పుమందువు! నేను రాను. నాతల్లి కట చోటు లేకుండిన నాకు మాత్ర ముండునా? నీవు పోయి హాయిగా కడుపునిండ తినుచు కంటినిండ నిద్రించుచు జీవములను భరించి యుండుము. అది నా చేత కాదు. అట్టి బ్రదుకు నా కేహ్యము.

వినో—ఇంతకన్న నెక్కువ నేనేమి చెప్పగలను?... ఒకవేళ వినయుడు బోధించిన విందువేమో? (సుశీల వెడవెడ నవ్వును) కాని అతడు నీయెదుట పలుకుటకు కూడ సమ్మతింపక నన్నిట విడిచి నదీకూలమునకు నడిచెను. నీ నోటివడిచేతనే ఆతని మనసు నొవ్వజేసితివి.

సుశీ—ఔ నక్కా, తప్పంతయు నాదే. అట్లే చాటుచుండుము.

వినో—అయితే, ఇంటికి రావా?

సుశీ—రాను.

వినో—ఎక్కడికి పోయెదవు?

సుశీ—వల్లకాటికి.

వినో—అబ్బా! ఎంత మాటాడితివే! చెల్లెలా, నాతో చెప్పిననేమినష్టము? నీకు నేడు కోపమువచ్చినది. లేకున్న, నాతో నింత పరుషములు పల్కుదువా? ఆత్మహత్య కావించుకొనిన ఆమె నాకు మాత్రము తల్లి కాదా? కాని చెల్లెలా, తండ్రిగారి మతి తల్లడిల్లినది. క్షమయే స్త్రీలకు పరమావధి-భరించియుండుటకే మనము పుట్టితిమి. ఇది ఈశ్వరవిధానము కావున మనము దానిని మారుమాటాడక మన్నింప వలయును.

సుశీ—మన్నింప వలసినదే. స్త్రీజాతిని అబలలచేసిన ఆ విధి తదనుకూలముగ పురుషుల మనసులయందు దయయు సానుభూతియు సృజించెను. పశువులకువలె కాలుసేతులు మాత్రమే కాక, మానవులకు వివేకము మానుషత్వమును ప్రసాదించెను. పురుషుల మనికికిని మన్నికకును మూలకారణము స్త్రీలే కదా? అట్టిస్త్రీలు అబలలైనంత మాత్రమున పురుషులు వారిని కేవల విలాససామగ్రిగ భావించి, అక్కర తీరుటకు మాత్ర ముపయోగించు కొనుచు, వారు జాత్యుద్ధరణమునకు దేశాభివృద్ధికిని వేరుపురుగులని భావించుట న్యాయమా? ఇట్టి పురుషజాతి ఎన్నటికేని తలయెత్తుకొని తిరుగ గలదా? పురోవృద్ధి గాంచ గలదా?

వినో—కాని—

సుశీ—పలుమాట లేల? నాకై నీవు చింతింప పని

లేదు. హాయిగా యింటికి పొమ్ము-నన్ను నేను పోషించుకొన గలను, రక్షించుకొన గలను-ఇటు చూడు. (రివాల్వరు చూప వినోదిని నివ్వెరపడును.) ఇక పొమ్ము. తండ్రిగారిని ధిక్కరించితినని మీరు నాపై కినియకుడు. నాతప్పు సైరింపుడని నాన్నగారిని వేడుకొనుచున్నానని చెప్పుము. నా కాంగ్లభాష నేర్పి మిల్టన్, షెల్లీ, మిల్, కార్లైల్ మొదలగు మహాకవుల గ్రంథములను నాచే పఠింపించినందుకు ఇంతకన్న నెక్కుడు ఫలము సమకూరునని తలంచుట భ్రమ అని యెంచుమనుము.

వినో—నేను పోయివచ్చెదను. నీ చందము నాకు నచ్చలేదు. కాని ఏమి చేయుదును? నీకు శుభమగుగాక!... (పోవును)

సుశీ—ఇంటికి పోను. పురుషుల పెత్తనము నాకు పరమాసహ్యము. ఏమైన కానీ—(పోవును)

(దొంగలు వచ్చెదరు)

మొదటి వాడు—మరీ-జరుగుబా టెలాగా?

రెండవ వాడు—ఈపని మానుకోవాలి-అంతే.

మూడవ వాడు—మునుపు ఆయిగా డంకామీద దెబ్బ కొట్టి దోచుకొనే వోళ్ళు. అడ్డూ లేదు, గిడ్డూ లేదు-

నాల్గవ వాడు—ఇప్పు డెటుసూశినా పోలీసోళ్లే!-ఆళ్ళ కొంపలు గూల-అడ్డమౌతారు- మనాటలు సాగలేదు.

నాయకుడు—అందుకే-ఈపని మానేద్దాం రా.

రెండవవాడు—నెత్తిమీద కత్తి, గొంతు కుర్రి-దాని శిగ్గోయ్యా! ఏమిఁ సాధనం? కాలూ సెయ్యా ఆడదయ్యా!

మూడవ వాడు—మనపని శితికింది-ఏందారి?

నాయకుడు—ఇప్పుడు దారిపొయ్యోవోళ్ళు మునపటి నాగ లేనే లేర్రా! అందుకే మనం దీన్ని మానుకోవటం.

మొదటి—ఎంత తిరిగినా, నెల్లాళ్ళాయి పాశిక పారం దే-సచ్చేవాం తొచ్చింది రా!

రెండ—కాని, ఇది మానేస్తే కడుపు జరగడ వెఁలాగా?

నాయ—సేద్దెం సేసుకుందాం.

మూడ—సివరికి సేద్దెవాఁ? సీ, సీ!

రెండ—లాభసాటి యవ్వారం యిది మానేశి నాగలి పట్టి యిప్పుడు దున్నమంటావూ?

నాయ—మనం వొద్దన్నా పోలీసోళ్ళు మనశాత దున్నించర్రా? ఎట్టి మొగవాఁ!

మొద—ఎవరో వొస్తున్నార్రా-సద్దు సద్దు!

మూడ—ఆడది నాగున్నాదిరా, ఏం?

రెండ—గొప్పోళ్ళ పడుసేనా?

మూడ—ఒకత్తేరా, యెనక పిట్టైనా లేదు.

నాల్గ—వొంటి న్నగలున్నాయి రోయి! వావ్వా!

అందరు—దోసుకుందాం రా.

నాయ—నాను పోతా.

మొద—ఆడదాన్ని సూస్తేనే అడలా? ఎంత పిరికోడవు!

నాయ—అదేవోఁకాని ఆడదాని మొగం సూస్తే నాసేతిలో కత్తి జారుతుంది, కఱ్ఱ కింద బడుతుందిరా-నే నుండలేను బాబో, నావొల్ల కాదు.

రెండ—నువ్వు నేకుంటే మరీప నేల్లాగా?

నాయ—మీ రన్నలుగరు-ఒక్కాడది-కానీండి.

మూడ—రాన్ని-శేతికి శిక్కింది శెడగొట్టకా.

నాయ—ఆడోళ్ళ మీద నే న్యెయి శేసుకోనా?

నాల్గ—నువ్వు శూస్తావుండూ! మేం దోస్కుంటాం.

నాయ—కానీండి మరి-నాకళ్ళ గ్గంతలు కట్టుకొని, శెవుల్లో ఏళ్లెడ్తా-దాని వొంటిమీద శెయ్యేయ్యను.

నాల్గ—అబ్బా! ఏవిఁ ధైర్యం! అడదానికన్నా అదవుఁడవా?

నాయ—నీ మొగం-ఐదుపుంజీల మొగోళ్ళని అమాంతంగా నరికి, ఆళ్ళ పేగులు గుట్టబెట్టి, ఆళ్ళు గిలగిల కొట్టుకుంటా వుంటే దగ్గిర్నుండి సూశా-ఆడోళ్ళంటే మాత్రం నాగుండె టుఁ ఇఁమంటుందిరా! యేం కర్మవోఁ ఆళ్ళ బాద సూల్లేను-కాలాడదు, శేయ్యాడదు.

మూడ—మరి యాడవ లేకపొయ్యావూ?

నాయ—యేడవ్వాల నుందిగాని యేడుపు రాందే. ఏం శెయ్యనూ? వొకపాలి నాయింటిదాన్ని కఱ్ఱతో వొక

టేశా, దెబ్బతిన్నాది, మాటాలేదు మంతీ లేదు. సల్లగా గా కేసి చూస్తానే దబ్బున పడి గిలగిలకొట్టుకొని పానం వొదిలేశింది-తల్చుకుంటే యిప్పుడు నావొళ్ళు గరిపొడుస్తాది-అప్పట్నుండి ఆడోళ్ళ నంటడం మానేశాను.

రెండ—ఔరా! అంతకు ముందు యీడి మనసు రాయే! ఎంత తెగవూ? ఎంత బలవూఁ? మనిషే మారిపోయాడు రా.

మొద—కతలకేం ముందు పని కానీండిరా-పెట్టిగిరి పోగల్దు-కాలు సాగనీండి- - (పోవుదురు)

(దొంగలు సుశీలయు వత్తురు)

సుశీ—మీ రెవరు?

నాయ—అత్తెలిశి నీకేం లాభం?

సుశీ—దొంగలా?

నాయ—సక్కగా పోల్చావు.

సుశీ—నా సొత్తంతయు కొనుడు. (తీయ బోవును)

నాయ—నగలు మాకొద్దు- నగ దిచ్చే!

సుశీ—ఇదిగో-(నోటుల నిచ్చును)

నాయ—ఇం కొదిలేండిరా.

మొద—ఇంకే వుందో?

సుశీ—దైవము తోడు-ఇంక లేదు-నన్ను పోనీయుడు.

రెండ—అబ్బా! వొదిలేడవేఁ?

పాట

శిల్కనా గున్నాది-శిత్తరువు బొమ్మా
సక్కగా సుశాను-శానిగా శేస్తాను ॥శిల్క॥
మూడవ—ఓ ర్నువ్వుండురా!
వొదిలిపెట్ట నోరి దీన్ని
వొళ్ళు గుఱగు జ్లాడేని ॥శిల్క॥
నాలవ—
మొగము సూశి-మురిశి నాను
సొగసులాడి ముద్దుబెట్టు ॥శిల్క॥

నాయ—ఒరే-మీకు మతో యుందిరా? సొత్తు దోసు కోపోక కారుకూతలు కూస్తారేం? ఒక్క సెడ్డమా టొస్తే, ముక్కలు ముక్కలు శేస్తాను.

సుశీ—అయ్యో! రక్షించు, రక్షించు.

(అతని ప్రక్కచేరును)

(వినయుడు పిస్తోలుతో వచ్చును)

విన—ఓరీ ధూర్తులారా, జాగ్రత్త!

నాయ—మొగాడొచ్చియి-ఇఖ మనవంతా వొకటి, రండి-ఏంట్రా పేల్తావు బాపడా! (వినయుని మీది కురికి గాయము చేయ అతడు పిస్తోలు కాల్చును, వెంటనే నాయకుడు కూలును, మిగిలినవారు పారిపోవుదురు.) సాటి మొగాడ్తో పోరాను, సచ్చాను- నా కంతే సాలు- (మృతి)

విన—(గాయముతగిలినచోటపట్టుకొని) సుశీలా, ఇంటికి పొమ్ము.

సుశీ—వినయా! దెబ్బ ఎచట తగిలినదో చూపుము. (దగ్గర బోవును)

విన—నా దెబ్బ కేమి? నీ వింటికి నడువుము.

సుశీ—ఒంటరిగా నిన్నువీడి ఇంటికి నేను పోవుదునా? స్త్రీనైనను నాకు మానుషత్వము లేకపోలేదు-ఏదీ గాయము? (గుడ్డ చించి కట్టును)

విన—ఇక నీవింటికి పొమ్ము.

(కేదారుడు వచ్చును)

కేదా—ఇదేమి?

విన—సుశీల నింటికి కొనిపొమ్ము, కేదారా!

కేదా—నీవేల పడియుంటివి? సుశీలా! ఇచటి కెట్లు వచ్చితివి?

విన—ఇచట నొక హత్యజరిగెను, పోలీసువారు వచ్చెదరు-ఈమె నింటికి చేర్పుము, కేదారా!

కేదా—హత్య చేసిన దెవరు?

విన—నేను.

సుశీ—కాదు-నేను హత్య చేసితిని- ఇదుగో రివాల్వరు.

కేదా—అసంభవము! హత్యచేసిన దెవరో నేనెరుగను, కాని మీలో నొకరు చేసిరనిన నేను నమ్మను.

వినా—నిజముగా హత్యచేసినది నేను. తెరవాటు కాంౘ్రడనుండి సుశీలను తప్పించుటకై హత్య కావింపవలసి వచ్చెను. దీనికై నా కురిశిక్ష తప్పదు.

కేదా—ఉరి తప్పనిచో ఈహత్య చేసినది నేను. ఉరికి పోవుట నాకు పరిచితమే. మీకు చేతకాదు-కావున హత్య చేసినది నేను.

విన—నీమాటలు వింతగా నున్నవి. ఈమె నింటికి చేర్పుము, కేదారా!

సుశీ—నేను వెళ్ళను.

విన—నిన్ను కూడ ఈహత్యలో చేర్తురు.

సుశీ—కానిమ్ము.

కేదా—అట్లు కాదు. నిన్నింట విడిచి నే నురికి పోయెదను. వినయా! హత్యచేసినది నేను సుమా! మరువ వలదు.

సుశీ—నారక్షకుని వీడి అడుగైన కదలను.

విన—చెరసాలకు పోవుదువా?

సుశీ—సందియ మేల?

కేదా—మీరు పోనేల? నేను సిద్ధముగా నున్నాను.

విన—నామాట విని మీరింటికి పొండు.

సుశీ—నేను పోను.

(సదానందుడు వచ్చును)

సదా—అమ్మా! సుశీలా! వినయునిగూర్చి నీకు బెంగవలదు, నీవింటికి బొమ్ము; ధర్మమే జయము పొందెడుచో

వినయున కెట్టి ఆపదయు మూడదు. దూరమున నుండి నేనంతయు చూచుచుంటిని.

సుశీ—నే నింటికి పోను.

సదా—ఇటనుండి నీవేమి సేయగలవు?

సుశీ—నాకును తెలియదు.

సదా—వినయుడు నా కుమారుడు, వాని రక్షించు భారము నాది-దైవము తోడు-ఇక నీ వింటికిపొమ్ము, ఇచ్చట నుండజనదు.

కేదా—వింటివా? సుశీలా! సదానందుడు ప్రమాణము చేసి చెప్పుచున్నాడు, వినయు డాతని కొడుకు-అతని కెట్టి అపాయమును చేకూరదు. నేను ప్రమాణము చేసి చెప్పుచున్నాను, నీవు నాకూతురవు, లేకున్న నీపై నా కనురాగమేల జనించె? నీకెట్టి భీతియు వలదు. నాయింటికి రమ్ము-

(పోవుదురు.)

సదా—నాయనా! దెబ్బ మోపుగా తగిలెనా?

విన—లేదు, లేదు. ఎవరో వచ్చుచున్నారు.

(పోలీసువారు వత్తురు.)

పోలీ—శవమేదీ?

సదా—అక్కడ నున్నది.

పోలీ—హత్యచేసినవా రెవరు?

విన—నేను.

పోలీ—పట్టుడు. (జవానులు చుట్టవేయుదురు.)

సదా—అయ్యా! స్టేషను వరకు నేను వచ్చి జామీ నిచ్చెదను.

పోలీ—మీరెవరు ?

సదా—వీని తండ్రిని.

పోలీ—పాపము-ఈతడు హత్య చేసెనే ?

సదా—నే నెరుగుదు-జామీ నిచ్చెదను.

పోలీ—ఏపాటి ఈయగలరు ?

సదా—ఒక లక్షరూపాయీ లిచ్చెదను. మీయొద్ద నుండి వీని నిప్పుడు గొంపోవలెనన్న మీకు వేయిరూపాయీలు కూడ ఇవ్వనక్కరలేదు, అట్లైన "నేరముచేసినవాడు పరారి" అని మీరు వ్రాయుదురు, కాని అట్లు జరుగవలదు. ఈనేరమున న్యాయము జరిగి, తీరవలయు. అందు నాకుమ్మారున కురినిశ్చితమైనచో నేను స్వయముగా వీని కంఠమున కురిపోసి ప్రాణముల తీసెదను.

పోలీ—అట్లనుచుంటిరేల ? ఇతడు మీ సుతుఁడో ;

సదా—మీకిది వింత గొల్పుచున్నదా ? ఇతడు నాకేకపుత్రుడు. ఇట్టివారు సూర్గురుండి వారికందర కీరీతిని ఉరి తటస్థించెనా, వారికి వేరుమృత్యువును విధింపుమని విధాతను వేడుకొనను. ఓహో! నేడు నాబోటి ధన్యుడెవడు ? ఇట్టి పుత్రుని కంటినని గర్వముతో వాడవాడల చాటుచు పోవుదును. తనయా! నిన్ను కన్న ఋణము తీర్చితివి. ఉత్స

వము పెంపున నాకన్నులు మోదాశ్రువులచే నిండినవి. గౌరవదాయకుడగు పుత్రుడు కల్గెనను ఔత్సుక్యము నేడు తీరెను. నిన్ను పెంచి పెద్దవాని జేసి విద్యాబుద్ధుల కఱపిన ప్రయాసము నేడు సఫలమయ్యె...బళే! తనయా! తరించితిని...అయ్యా! మన మిక పోవుదము.

భారత రమణి

ఐదవ అంకము

—(మొదటి రంగము)—

(దేవేంద్రు నింటిలో దేవేంద్ర సదానందులు.)

దేవే—తాతలనాటి యిల్లు తరలిపోయెను, ఇక క్ర కంప మిగిలినవి. అవికూడ అమ్మి అప్పుతీర్చి, కౌపీనధారినై ఊరూర "భవతి, భిక్షాం దేహి" అని సంచరించెదను. సీతారామాభ్యాం నమః.

సదా—దేవేంద్రా, కుశలమా? ఏమి చేయుచుంటివి?

దేవే—కుశలమే—కూర్చుంటిని.

(కొనువారు వచ్చెదరు.)

ఓహో, వచ్చితిరా! రండు. ఇదిగో మంచము, కుర్చి—వీటి కేమిచ్చెదరు?

సదా—ఏమి దేవేంద్రా! పిత్రార్జితమగు సామగ్రి నమ్ముచుంటివా? ఇదెంత శ్రేష్ఠము!

దేవే—దాని నుంచుకొనుటకన్న పితౄణవిముక్తుడ నగుట శ్రేష్ఠమని నా యూహ. సదానందా, అడ్డు రాకు. అయ్యలారా! పలుకరేమి?

(వేలముపాట—1-2-3-4-5 రూపాయిలు.

సదా—యాభై రూపాయీలు!

దేవే—సదానందా, నా ప్రాణములు తీయక పాటు సాగనిమ్ము.

సదా—నేను పాడకూడదా? నా పాట యాభైరూపాయిలు. అయ్యలారా, మీరెంత పాడదలచు కొన్నను దానిపై నేను పాడుదును. పూచికపుల్లనైన పోనీయను.

(ఉపేంద్రుడు వచ్చును)

ఉపే—తమ్ముడా! పైతృకమగు సామగ్రి నంతటిని ఏలాము వేయుచుంటివా? రాధేకృష్ణ! దీనబంధూ!

దేవే—ఔను. నీ కెద్దియేని కావలసిన పాడవచ్చును.

ఉపే—దేనిని విడిచి పుచ్చుటకును చిత్తము జొత్తిల్లు కున్నది. ఐన నాకా అలమర ఒక్కటియు కావలయు.

దేవే—సరే. అన్నియు నొకసారియే అమ్మెద-పోసి

ఉపే—వలదు. అలమర నమ్మి తక్కిన వుంచుకొనుము

దేవే—అవి మాత్రము నాకేల? అన్నియు నమ్మెదను. జే! పరమేశ్వరా!

ఉపే—పూర్వులనాటి వస్తుసంచయము పోసియరాదు రాధేకృష్ణ! కృపాళూ! భక్తవత్సలా!

దేవే—పాడండి-అలమర...ఒకరూపాయి.

ఉపే—విధిలేక పాడుచున్నాను. పది రూపాయీలు.

సదా—యాభై రూపాయిలు.

ఉపే—నూరు రూపాయిలు-కృష్ణా! గోవిందా!

సదా—రెండు నూర్లు—

ఉపే—నాల్గు నూర్లు.

సదా—వేయి రూపాయిలు.

దేవే—అలమర వేయిరూపాయిలు-ఒకటి-రెండు—

ఉపే—రెండు వేలు, నాపాట.

(కేదారుడు కఱ్ఱ త్రిప్పుచు వచ్చును.)

కేదా—పది వేలు. దేవేంద్రా! తాళముచెవి తెమ్ము. ఉపేంద్రా! ఊఱకుంటి వేమి? ఇదే అలమర!

ఉపే—ఇది నీకెందుకు కేదారా?

కేదా—నిన్ను జెయిలులోనికి పంపుటకు-నేను వెళ్ళి వచ్చితిని! నీ విక పోవలయు.

సదా—కేదారా! ఎట్లు?

(యజ్ఞేశ్వరుడు వచ్చును.)

కేదా—అలమర యిదేనా? యజ్ఞేశ్వరా!

యజ్ఞే—ఇదే! ఇదే! తాళ మేదీ? (దేవేంద్రు డిచ్చును.)

కేదా—యజ్ఞేశ్వరా! బయటికి తీయుము.

యజ్ఞే—(తీసి) ఇదిగో వీలు!

దేవే—వీ లేమిటి?

యజ్ఞే—మీ తండ్రిగారు వ్రాసిన విలు!

ఉపే—(తెల్లబోయి యజ్ఞేశ్వరుని చేతినుండి దాని

లాగుకొన జూచును.)

కేదా—ఆఁ! ఉపేంద్రా! కాగితము లాగెదవా? (కఱ్ఱచూపి) నెత్తి బద్దలు కాగలదు, జాగ్రత్త!

దేవే—మా అన్న దగ్గర నున్న వీలో?

యజ్ఞే—అది కల్పితము. మీ అన్న మిమ్మందరిని! మోసగించెను. నిజము నే నెఱుగుదు.

దేవే—అన్నా!

కేదా—బెల్లము కొట్టిన రాయివలె పల్కవేమి?

ఉపే—యజ్ఞేశ్వరా! నా కొంప గూల్చితివి! ఇది నీకు తగునా?

యజ్ఞే—నీకిది వింతగా నున్నదా?...ఔను వింతయే ఇన్నాళ్ళు నీచుడు వంచకుడుగా నున్నవాడు ఇంతలో ధార్మికుడగుట వింతయే!

కేదా—సిరా, కలము, కాగితము కావలయు. వేగము! వేగము!

సదా—ఎందుకు?

కేదా—చల్లారి పోవును. దేవేంద్రా! కాగితము, కలమును తేవా?

దేవే—లేకేమి? ...ఇదిగో!.

కేదా—ఉండు ముండుము. వ్రాసి యుంచుట మంచిది. కోపోద్రేకమున మఱతు నేమో?...ఇదిగో...ఈ...శ్వ...రో...స్తి (అని వ్రాసి గోడకంటించును) సరిగా నున్నదా

ఇక భయము లేదు....(మోకరించి) ప్రభూ! క్రోధావేశమున నీవు లేవంటిని. నాతప్పు సైరింపుము.

సదా—విచిత్రమైన వ్యక్తి!

కేదా—ఇక నేను గెంతుదునా?

సదా—గెంతెదవా? కేదారా?

కేదా—కేదారా! గెంతెదవా? చిన్నతన మింకను పోలేదా? ఛీ, ఛీ.

సదా—ఇది చిన్నతనము కాదు. నీ చరిత మతి విశుద్ధము- పూర్వకాలమున మనదేశమున నీబోటి సరళ స్వభావులు, జానపదులు నగుబ్రాహ్మణు లింటింట నుండిరి. ఈనాడు విదేశవిద్యాసంఘట్టనమున వారు చూర్ణీకృతులై లుప్తప్రాయులైరి, కాని అట్టి వారొకరిద్దరు అక్కడక్కడ పొడ చూపుచుందురు. పరమపవిత్రమగు ఆ బ్రాహ్మణప్రథను పాడు సేయ జనదు. అది మనదేశమునకు స్వాస్థ్యము. పాదరక్షలు- దండడిగల్లి జిలుగులేనిస్వదేశవస్త్రములు బలిష్ఠమగు కాయము, స్ఫూర్తిలగ మనస్సు, సరళతాప్రదీప్తమగు ముఖము- అన్యదేశములం దివి కానరావు. కేదారా ! ధన్యోసి.

కేదా—అలమరా! నీ వెంత ధన్యవు- తాతలనాటి దానవు-నీలో నింకే మున్నదో చూచెదను...(చూచి) ఓరి బాబూ! అరలో అర- దొంగ అర!-ఇందులో నేమున్నదో- కాగితముల కట్ట!...కాదు-నోటులు...నూరు రూపాయాల నోటులు-ఇదేమిటి? యజ్ఞేశ్వరా! (చూపును)

యజ్ఞే—నే నెరుగను.

దేవే—ఏదీ-ఇటు తెమ్ము...అయ్యో! ఇవి పోలేదా. ఆమాట నిజమేనా? ఆహా! అర్ధాంగీ! మానదా! (జార విడిచి మోము వంచును)

సదా—ఏమి దేవేంద్రా! అట్లు న్నావు!

దేవే—అయిదువేల రూపాయిలు చోరీ అంటినే, అవే యివి ! సదానందా ! ఎంతమూర్ఖుడ!...నాతల తిరుగుచున్నది. కన్నులు చీకట్లు కమ్ముచున్నవి.

ఉపే—యజ్ఞేశ్వరా! నాకొంప ముంచితివి.

దేవే—సదానందా! నన్ను లోనికి గొనిపొమ్ము.

(పోవుదురు)

యజ్ఞే—ఉపేంద్రా! నీ కొంప తీసినది నేనే, నీ గొంతుక కోసినది నేనే. నీకిది వింతగా తోపవచ్చును; నిజమే. చిరంతన పాపండుడ, పాపి నగునేను సన్మార్గవర్తిగా నుద్ధరింప బడుట సంభవించదు. కాని ఉపేంద్రా ! ఇది మాతృదేవతా ప్రసాద ఫలము...ఆ నాడు...జ్ఞప్తి యున్నదా? ఏనాడు జగదంబ దీనమలిన ధూసరితముఖమున- నాకు ప్రత్యక్షమై, స్వర్గద్వారముల ఛేదించి, మోకరించి, చేతులు జోడించి, కన్నుల నీరు గ్రమ్మ, పీడిత సతీత్వ రక్షాభిక్ష నన్ను యాచించెనో, ఆనాడే నాచిత్తము పరివర్తనము చెందెను. అత్యంత పాపినయ్యు ఆ నాడు నేను తరించితిని. నాకిక పాపభీతి లేదు. నీ కట్టియాశ లేదు.

కేదా—బొత్తిగా లేదు.

యజ్ఞే—నేను కేవలము పాపిని. నీవో అందుకుతోడు వంచకుడవు మునిముచ్చువు. నీ పాపపుంజమును కప్పిపుచ్చుటకు పరమేశ్వరుని పవిత్రనామమును ఆహా! ఏనామము ఆకలి కన్నము, దప్పికి నీరు, పీడకు మందు, పరదేశమున బంధువు, చచ్చువేళ సైదోడు—అట్టి నామమును వీథివీథిని అమ్ముచు, తన్మూలమున ప్రజల కికురించు చుంటివి...ఇంతే కాక— నీ తమ్మునికూతురు—నీ కూతురు కదా ?—ఆనాడు అమ్మా ! అని నోరార పిలిచితివే!—అట్టి అనాథ బాలికను ఇంధనముగా నొనర్చి నా వ్యభిచారాగ్నిని రగుల్ప సిద్ధపడితివి!-

కేదా—ఎవడు ? వీడా ?...ఎవ తెను ?

యజ్ఞే—నీచమగు స్వార్థమునకు—తుచ్ఛమగు ధనమునకు—అనాథను, నిన్ను విశ్వసించి—తండ్రిని గాకున్న తక్కినవారిని నమ్మకుందురా ?—నీ యింట తలదాచుకొన వచ్చిన తన్విని—కాంచనమున కాసించి, కామపాశమున నురిబోసి—నా మోహాగ్ని కాహుతిగా చేయనెంచితివి !

కేదా— (ఉపేంద్రుని మెడబట్టి) ఓరీ ! పాజీ ! పాషండా ! అధమాధమా! నిన్నిక విడువను. ఒక్కవిల్లే అయినచో విడువవలె ననుకొంటిని. నీవు కుటుంబ ద్రోహివి ధర్మద్రోహివి ! సచ్ఛీలమును సమయింప జూచిన చండాలుడవు. నీధనాశ దగ్ధముకాను! నీబోటి పరిపంథిని-ఆతతాయిని-లోకద్రోహిని మహాపాతకిని-శిక్షింపకవిడిచినచో ఈప్రపంచ

ము కాలక్రమమున తలక్రిందు కాదా ?...యజ్ఞేశ్వరునికి బుద్ధి వచ్చునట్లు కొట్టి ఒకసారి చెఱసాలకు నేను పోయియుంటిని. నీకు బుద్ధిరావలెనన్న నీవే పోవలయు. ఇప్పటికి నీపాపము పండుటచే నీవంతు వచ్చినది. నడువుము.

(పోవుదురు.)

—• రెండవ రంగము •—

(దేవేంద్రు నింటిలో సుశీలా వినయకుమారులు.)

విన—సుశీలా ! పెండ్లి చేసుకో నంటివే !

సుశీ—నాది పొరపాటు—ఈలోకమును స్వర్గ మనుకొంటిని. కాదు, ఇది నరకము. నారీజాతిని పురుషుల కామిషరూపమున పరమేశ్వరుడు సృజించెనని ఎఱుగనైతిని.

విన—అదెట్లు ?

సుశీ—ప్రపంచమను నీయరణ్యమున ముగ్ధహరిణము వోలె స్త్రీజాతి మెలగుచుండును...అయ్యో... నారీలోకమా !—దాస్యమొనర్చుటకే నీవు పుట్టితివి; మొదట తండ్రికి పిదప పతికి, ఆవెన్క సంతతికి ! అన్యాశ్రయమే నీకు జీవిత పరమావధి- నీవు స్వతంత్రవు కానేరవు. ఆశక్తి నీకు లేదు, కావుననే అబలవు.

విన—శక్తి లేకేమి ? పురుషుని అంధతాశక్తిని దారిలోనికి తెచ్చునది స్త్రీయే కదా ?...నార్యవమానముచే కౌరవకులము సమూలము నశింపలేదా ? నారీశాపప్రభావమున

రావణుని లంక ధ్వస్తముకాలేదా? నారీకటాక్షవీక్షణా ప్రభావమున నెందరెందరో దైత్యులు పరాజితులు కాలేదా?

సుశీ—పురుషుల కృపను ఆధారముగా గొని స్త్రీ జాతి జీవింపవలయు- ఇదే బహుదుఃఖహేతువు.

విన—ఇందు పురుషుల నేర మేమి?

సుశీ—లేదు లేదు. నేరము వారిది కాదు. పురుషుల కాహారముగా పరమేశ్వరుడు స్త్రీలను సృజించెను. పురుషు లేమి చేయుదురు? వారును శక్తివంచనలేక సర్వేశ్వరుని అవిచారమునకు యథాసంభవ ప్రతీకార మొనర్చుచునే యున్నారు. కావుననే వారు స్త్రీల నాదరించుట- గృహలక్ష్ములని గౌరవించుట సంభవించు చున్నది. ఇదంతయు వారి కృపగాదా?

విన—కృపయా?

సుశీ—కాకున్న?...బాల్యవివాహము, అంతఃపుర నిర్బంధము (ఘోషా) మొదలగునవి స్త్రీజాతియెడ పురుషు లొనర్చు అత్యాచారములని భావించుచుంటిని కాని, లంపటులు, రక్తపిపాసువులు నగు పురుషాధముల బారినుండి సహజకోమలమగు స్త్రీజనమును రక్షించుకొనర కొనర్చిన అహాక్ష కృత్యములని యిప్పు డెరింగితిని. మన యాచారములు కుసంస్కారము లనరాదు. పురుషులు నీచులు, లంపటులు, వ్యభిచారులు నగునంతకాలము, సంఘము అధఃపతితమై యుండునంత వరకు—స్త్రీలకు దేహదార్ఢ్యము, మనోబలమును

కలుగనంతకాలము వారిని రక్షించుట కిట్టి యేర్పాటు లుండి తీరవలయు. ఏలయన వారు తమ్ము తాము రక్షించుకొన నేరరు.

విన—పురుషు లంత నీచు లంటివే, వివాహ మేల చేసుకొంటివి?

సుశీ—ఇది వివాహమా? కాదు కాదు. ఒక్కొక్క స్త్రీ ఒక్కొక్క పురుషు నాశ్రయించి వాని యాజ్ఞలను పాలించుచు, వానిసేవ చేయుచుండును; దానికిమారుగ అతడామెకు అన్నవస్త్రముల నిచ్చుచుండును. ఇది నింద్యమగు దాస్యము కాని, యోగ్యమైన వివాహము కాదు.

(వినోదిని వచ్చును)

విన—యోగ్యమైన వివాహ మెట్టిది?

సుశీ—స్త్రీపురుషులు సమకక్షులనియు, వారియందెట్టి ఎచ్చుతగ్గులును లేవనియు భావనప్రబలి, వివాహము లాలసాప్రేరితము కాక ప్రేమకల్పితమై, మగవాని విలాసమునకును ఆడదాని అన్నోదకములకును వివాహ మేకాధారము కాకయుండిన వివాహము యథార్థమైన వివాహమనజెల్లును.

విన—అదెట్లు?

సుశీ—దంపతులప్రేమ నిష్కామమై, నిర్మమమై, నిర్ముక్తము కావలయు. ప్రేమ ఉత్కటము కాక ధీరమై, శాంతమై ఉండవలయు- సంశయము, ఉద్రేకము, అసహనము- విరహము అందుండరాదు. అది ఆకాశమువలె స్వచ్ఛమై,

సముద్రమువలె గభీరమై, పర్వతమువలె అచలమై యుండవలయును.

వినో—చెల్లెలా, నీవు చెప్పునది ఆదర్శ ప్రేమ- ఈ కాలమున నట్టిది సమకూరదు- జరుగనేరనిది జతిపడు టెట్లులు? ద్వంద్వసమ్మిళితమై యుండుటచేతనే ఈలోకము మధురమగుచున్నది. వెలుగు, చీకటి; ఎండ, వాన; సుఖము, దుఃఖము; మంచి, చెడ్డ—మొదలగువాటి చేతనే ఈసంసారము మధురమై, సర్వజనాభిలషిత మగుచున్నది. ఇందు గెల్చి మంచివారమనిపించుకొనినచో స్వర్గము మనకు కరగతమగును- భోజనమునకు వేళ మీరినది రండు.

(పోవుదురు)

(కేదారుడు తొందరగా వచ్చును)

కేదా—ఏదీ బిడ్డ? ఇం దెవ్వరును లేరు! పాట వినిపించుటకు సదానందుని సామాజికుల పిల్చుకొని వచ్చితిని. ఆహా! సదానందుడు రచించిన ఆపాట ఎంత హృద్యముగా నున్నది!...ఏదీ?...చిరము జీవింపుము...ఆపైని...ఆఁ... భారతరమణీ...తరువాత...ఏదో ప్రవరాం! అని వచ్చును. నాకు స్మృతిశక్తి సన్నగిల్లినదీ...బుద్ధి...అసలే పూజ్యము...

(సదానందుడు వచ్చును)

సదా—అక్క ఆ లేదు. మహోదారహృత్సంపదచేతనే నీవు పృథ్వినెల్ల జయించితివి! పురాణములయం దనేక చరిత్రము లున్నవి. ఇతిహాసములందు మరికొన్ని కలవు, కాని ఇట్టి

సరళము, స్థిరము, ఉదారము, అనఘము, అకృపణము, ఆనందమయము నగు శీల మెందును గాంచబోము.

(దేవేంద్రుడు సుశీల, వినయుడు, వినోదినియు వత్తురు.)

దేవే—సదానందా, ఏరీ నీశిష్యులు? నీవు రచించిన గీతమును మనపిల్లలకు వినిపింతము లోనికి రమ్మనుము...

(సదానందుడు వెళ్ళి వారితో వచ్చును.)

(భక్తగణము పాడుదురు.)

పాట.

చిరముజీవింపుము - భారతరమణీ -
రమణీకుల ప్రవరా!
దరహాసితానన - సుధామయీ -
కోకిలకంఠ మృదుమధురస్వరా ॥చి॥
లలితగుణగణా - లజ్జాభరణా -
నిఖిల భువనవిజయీనయనా।
మలయపవన గమనా - వినయాంచిత
స్నేహప్రీతి శమదమముఖరా
ముక్తాదశనా - సక్తగురుజనా -
రక్తకమలదళ కోమల అధరా ॥చి॥
ధరసమసహనా - సరళసువచనా।
స్వార్థదాసునికి దాసీ
బురదను శశికళ - పూడ్చిన పోలిక
సరసిజగర్భుడు - నెరపెను నిన్నున్

పూతచరిత్రా - గౌరవపాత్రా
సంసృతి శోకలతాలవిత్రా ||చి||

అందరు—జే భారతరమణికి జే! భారతమాతకు జే! భారతభాగ్యవిధాతకు జే!

—• మూడవ రంగము •—

(చెరసాలలో ఉపేంద్రుడు)

ఉపే—నేను సర్వమును వీడి వచ్చితిని గాని దుఃఖము నన్ను వీడుటలేదు. చెఱసాలకు నేను వచ్చినను ఇది చేయి వీడకున్నది...అయ్యో! నేను గానుగయెద్దువలె నాపాపావరణమున క్రుమ్మరుచున్నాను. అబ్బా! ఇది నన్ను కొరడాతో చావమోదుచు ముల్లుకఱ్ఱతో ముట్టిపై పొడుచుచున్నది. నాహృదయసాగరమున తుపాను పుట్టినప్పుడెల్ల దాని ప్రబలోచ్ఛ్వాసము పొంగి పొర్లుచున్నది. ఇప్పుడెవరినైన గాఢముగా కౌగిలింపవలెనని యున్నది. నా అంతరంగము పరిక్షుభిత మగుచున్నది. మనోవ్యాధి జనించి లోలోన బాధ కెరలుచున్నది. ప్రాయశ్చిత్తమేనాటికి పరిశేషించునో యోచింపజాలను. హా! దైవమా! ఎన్నాళ్లకు దరిజేర్చెదవు?

(చెఱకాపరి వచ్చును)

చెఱ—రెండేళ్లకు—

ఉపే—అయ్యో! నేనొనర్చిన పాపపుంజము నీవెరింగినచో—రెండేండ్లు కాదు. రెండువందలేండ్లు శిక్ష ననుభవించినను నా పాపము తరుగబోదని నీవెంతువు. నేనేమి చేసితినో నీ వెరుగుదువా?

చెఱ—ఎరుగ కేమి? మోసము చేసితివి.

ఉపే—అయ్యో! ఇదేనా నీవెరిగినది? ఏమియు నెరుగని అనాథబాల మానము మాప నెంచితిని, అమాయికుడు ఋజుమార్గవర్తియు నగు సోదరుని మోసగించి ధ్వంసము చేయనెంచితిని; రక్తమాంస సంబంధమును తాఱుమాఱు చేసి, దానికి తిండిపెట్టక చంపితిని. అది సన్నిపాతరోగముచే సమయలేదు, అన్నపానములులేక అలసి మడిసినది. అయ్యో!

చెఱ—ఎవరు?

ఉపే—నాభార్య! దానికి మాతండ్రి వ్రాసిన వీలు భోగట్టా తెలియును, అది బైటపెట్టునను భీతిచే దానికి విషమిచ్చి చేతులార చంపుకొంటిని. నిద్రలో నాకంటి కేది కట్టుచున్నదో ఎరుగుదువా?

చెఱ—చెప్పు చెప్పు.

ఉపే—ఈ పాపమంతయు నా తలకడ నిల్చి, నావైపు చూచుచు, నా నెత్తిపై నాడుచున్నది...అన్నిటికన్న ఘోరతమమగు పాప మింకొకటి కలదు. నా పాపజాలమును భగవన్నామమను తెఱమరుగున దాచి బకధ్యానము చేయు

చుంటిని....అయ్యో! నా గతి ఏమి కానున్నది?

చె॥ కా॥—ఛీ! ఛీ! పాతకీ! నీ మొగము చూడరాదు.

(పోవును)

ఉపే—నిజము-నిజము. ఇక్కడ ఏ కూలివానితో నైన మాటలాడినచో కొంత తాపోపశమన మగునేమో? కాని ఎవ్వరును కానరారు...ఒంటరి నైతిని. ఝంఝామారుతము లీల, పొగబండి తెరగున, ఉప్పెన లాగున, నా మనము ప్రచండవేగమున పారిపోవ నెంచుచున్నది. ఎచ్చటికో నే నెరుగను. పరుగు మాత్రము కనబడుచున్నది. అహోరాత్రములు గానుగ త్రిప్పవలెనని యున్నది, గాని దేహమున కట్టిదార్ఢ్యము లేదు-పాపికి చిత్తశాంతి అలవడునా?—అబ్బా! అబ్బా! ఈ నరక మెంతని అనుభవింతును? దయామయా ఎంత కాల మీరోతను నన్ను త్రోయుదువు? అదిగో దేవేంద్రుడు-తమ్ముడా! రమ్ము.

దేవే—(నమస్కరించి) అన్నా! నాతప్పు సైరింపుము.

ఉపే—నేనా! నీవు నా తప్పుల సైరింపవలయు. నేను చేయు దుష్కృతము లన్నియు ప్రపంచప్రభలచే ఇంతవరకు ఎరుగబడకున్నను, ఈ బందియందున్న రెండు దినములలో నా కన్నులకు కట్టినట్లున్నది. ఈ చెరసాల పాపులకు పరమ పావనమగు చోటు.

(సదానందుడు కేదారుడును వచ్చెదరు)

కేదా—ఈశ్వరు డున్నాడా, లేడా, అని గొప్ప సమస్య!

సదా—లేకేమి? ఉన్నాడని నీవే సిద్ధాంతీకరించితివి.

కేదా—నాకు సందియము లేదు, కాని చిత్తము చలించునప్పు డెల్ల "నీవు లేవ"ని తలచుచుంటిని, దైవమా! తప్పు సైరింపుము. "నీ వున్నావు", అందుకు ప్రత్యక్ష ప్రమాణ మిదిగో! (ఉపేంద్రుని చూపును)

సదా—కేదారా! గొడ్డు గోతి బడిన బెడ్డవేయ తగునా? పీడితుని దుఃఖమును జూచి సంతసించుట సత్పురుషులకు పాడిగాదు.

కేదా—ఔను కాని, వాడు పాపియైనచో—

సదా—పాపియైనను, పతితుడైనను, బ్రహ్మరాక్షసియైననుకష్ట మనుభవించుట కనజాలను.

కేదా—అట్టియెడ నా కెట్టి చింతయు నుండదు, పరమానంద ముదయించును, తదున్రేకమున గెంతవలెనని కోరిక పుట్టును.

సదా—కేదారా! అది నీకు తగదు.

కేదా—దుష్టులు దండింపబడ వలదా?

ఉపే—సత్యము, కేదారా, నీవన్నది నిజము. ఈ ప్రపంచమున ఋషు లున్నారని చెప్పుటకు నీవే తార్కాణము వలయన నీ గూర్చి చింత నీ కెన్నడును లేదు, ఇతరులకె

నీ సర్వస్వమును ధారపోయుచుందువు-ని న్నింతవఱకు తెలుసుకొన లేకుంటిని. నా అపరాధము లనేకములు, వానినెల్ల సైరింపుము.

కేదా—అట్లనెద వేల ఉపేంద్రా?

దేవే—కేదారా! అన్నగారిని క్షమింపుము.

కేదా—బాగు బాగు! నే నెవ్వడను క్షమించుటకు?

ఉపే—అయ్యో! నా మొగము చూడుము. నా హృదయమున నత్యంత భయావహమగు ఆధి యున్నది. బయట కమ్ముచున్న అంధకారము కన్న అది సాంద్రతరము-ఈ శిక్షకన్న ఆ శిక్ష కఠోరతరము. రాత్రి నిద్రలో పీడకలలు వచ్చి, "ఎంత ద్రోహ మొనర్చితిని? ఎంత పాప మొనర్చితిని?" అని ఒడలెల్ల కంపమునొంది మేల్కొనుచుందును. సోదరా! క్షమింపవా?

(నమస్కరించును)

దేవే—కేదారా! అన్నగారిని క్షమింపుము. (ఏడ్చును.)

కేదా—ఉపేంద్రా! నీ సోదరుడు నీకై యేడ్చుచున్నాడు, కావున నాకు కూడ నీ యెడ జాలి పుట్టుచున్నది. నీ వెంత పాపివి, ఎంత ద్రోహి వైనను, నేడు సుఖావహమగు దినము కావున నీపై నాకుండు ద్వేషము నంతయు క్షమ అను గంగాజలమున కడిగి పవిత్రము చేయుచున్నాను. ఉపేంద్రా! సోదరా! మ్లానమగు నీ ముఖము చూడ నీ కీచెఱ బాపి

నే నిందుండవలయునను కోర్కె పుట్టుచున్నది-అది వీలగునా?

సదా—కేదారా! నీ పల్కు దారుణమగు పిడుగు వంటి దైనను, నీ మనసు నవ్యనవనీతము వంటిది. మన పురాణములయందలి మహర్షుల చరితములు చదువుచుండుము-వారు నీకన్న ఉత్తములా?

ఉపే—కేదారా, నీవు క్షమించితివి కావున నాకే దుఃఖము లేదు. ఇక నవ్వుచు ఈ శిక్ష సహింతును. దేవేంద్రా! నా సర్వస్వము నీది, విత్తమంతయు నీ పిల్లల కిచ్చి, అంతకన్న నెక్కుడగు నాహృదయమును నీవు గొనుము. నీవు సుఖివై చిరము జీవింపుము.

దేవే—సుఖమా? నా వంటి దౌర్భాగ్యునకు సుఖమా?

సదా—దేవేంద్రా! నీ యెడ కొన్ని దుఃఖహేతువు లున్నవని ఎఱుంగుదు. ఈ లోకమున కేవలసుఖ మనుభవించువారు కాని కేవలదుఃఖ మనుభవించువారు గాని ఉండరు. అంతటను సుఖదుఃఖములు మిశ్రితములై యుండును. దుఃఖము లేని సుఖము నాటకరంగస్థలముండే కానవచ్చును; సంసారము నాటకము కాదు.

ఉపే—సదానందా, దేవేంద్రా! మీ యిద్దఱి ఋణము నే నీ జన్మమున తీర్పజాలను, మీ యుపకారమును జన్మాంతరములనైన మఱువజాలను. ఇక నెంతయో కాలము

మనియుండువాడ గాను, జీవింపవలెనని కోర్కె కూడ లేదు. నా భార్యయెడ నే నొనర్చిన ఘోరపాతకమును సమ్మార్జింపుమని ఆమెను వేడుకొనుట మిగిలినది. ఆమె జీవితమంతయు దారిద్ర్యదుఃఖమున గడిచెను. అట్టిచో నే నొంటరిగా సంపత్సుఖము ననుభవించు టెట్లు?

కేదా—ఒంటరిగా నందువేల? దేవేంద్రా! మా వదినె కూడ నీకు తోడునీడయై సుఖింపగలదు.

దేవ—కలలోని వార్త! ఆ యుత్తమురాలు పాపభూయిష్టమగు ఈ ప్రపంచమును వీడినది. ఆమెను నా కడుపున పెట్టుకొంటిని- చేతులార చంపితిని.

కేదా—దేవేంద్రా, పాపము శమించునుగాక! ఆమె జీవముల బాయలేదు.

దేవే—కేదారా, నిజమేనా?

కేదా—నే నెన్నడేని అసత్య మాడితినా? ఇది పరియాచక మనుకొంటివా? ఆత్మహత్య కావించుకొన వలెనని ఆమె నిశ్చయించుకొనుట నిజము. కాని నే నామెను సమాధానపరచి పుట్టింటికి పంపితిని. తిరుగ నే డిటకు రప్పించి మా యింట నుంచితిని... నీ కెట్టి చింతయు వలదు.

దేవే—కేదారా! కేదారా! ని న్నేమని భావింతును?

కేదా—నన్ను సోదరునిగా నెంచుము.

ఉపే—వలదు, వలదు- సోదరున కిట్టి మహాత్వ ముండునా?

కేదా—ఉపేంద్రా! సౌదర్యమహిమ యందలి గాంనము నీవు నిల్పుకొనలేకపోతివి. సౌదర్యమున నింతకన్న నెక్కుడు మహత్వమున్నది.

(చెలికాపరి వచ్చును)

చె॥కా॥—అయ్యలారా! జాగయ్యె- వెలికి రండు.

దేవే—అన్నా! నాకు సెలవిమ్ము.

ఉపే—దేవేంద్రా సుఖివై చిరజీవివి కమ్ము.

సదా—తథాస్తు.

సమాప్తము.

1777

1777

1777

END OF
TITLE